

HEDWIG
COURTIS-MÄHLER

FELEJTHETETLEN
SZERELMES REGÉNYEI

MÁST SZERETEK

BASTEI *Romantik*

BASTEI*Romantik*

**Hedwig
Courths-Mahler**

Mást szeretek

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Ich liebe einen anderen
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Bergisch Gladbach

Fordította: KOHAJDA GIZELLA

I.

– Nos, Lanie, hallottad az akaratomat. Természetesen elvárom, hogy ehhez tartsd magad.

Lanie csüggedten hallgatta apja szigorú szavait, akinek az arcán atyai jóság és szeretet helyett csupán zsarnoki keménység és határozottság tükröződött.

– De apám, hiszen nem is ismerem ezt a bizonyos Gunter urat. Soha életemben nem láttam még, semmit sem tudok róla, és ő sem tud énrólam...

– Lesz időtök bepótolni! Mint ahogy már említettem, Gunter úr derék, tekintélyes, nagy műveltségű férfi, és ez elég. Nyugodtan megbízhatok az ítéletemben, hidd el, olyan férjet választottam neked, akivel elégedett leszel.

A lány gyámoltalan, kétségbeesett tekintete magáért beszélt.

– Ha Gunter úr valóban olyan derék ember, mint amilyennek mondod, akkor nem hagyja, hogy ráerőltessenek egy lányt, akiről mindössze annyit tud, hogy gazdag az édesapja.

Franz Hagen fölényesen elmosolyodott.

– Tévedsz, ugyanis régóta ismer, sőt szeret téged.

– Lehetetlen, hiszen még nem is találkoztunk. Ugyan hogy szerethetne? Ezt csak azért mondja, mert kínos lenne bevallania, hogy kizárólag anyagi megfontolásból akar feleségül venni.

– Badarság, az anyagiak egyik oldalon sem játszanak szerepet. Gunter úr mindenben követi nagybátyja akaratát, aki nagyon szeretné, ha ti ketten összeházasodnátok. Mindketten kívánatosnak tartjuk ezt a házasságot, ugyanis az a célunk, hogy egyesítsük a cégeinket. A fiú, azt hiszem, akkor is engedelmeskedne neki, ha téged nem szeretne, mert mindent neki köszönhet, élete végéig a nagybátyja lekötelezettje. Az csak neki jó, ha ráadásul még szerelmes is beléd.

– Ráadásul? – ismételte Lanie szemrehányóan.

– Igen, azt hiszem, tényleg szeret. Azt mondta, már régóta ismer téged.

A lány a fejét rázta.

– Nem tudom elhinni.

– Akkor alkalomadtán majd kérdezd meg tőle! Számmomra ez már kevésbé fontos.

– De én nem szeretem őt, apám, még csak nem is ismerem. Nem kényszeríthetsz bele egy érdekházasságba.

– Remélem, lesz annyi eszed, hogy önszántadból beleegyezel. A lányos ábrándoknak, romantikus álmodozásnak semmi értelme. Azért mondom ezt, mert anyád is ilyen volt. Hidd el, a házassághoz elég, ha a férfi és a nő egészségesek, ugyanazon a műveltségi szinten állnak, és megvan bennük a jóakarát, hogy tiszteletben tartsák egymás személyét. Ezzel adottak egy üdvös, sikeres házasság feltételei. Az ilyen házasságok általában

jobban működnek, mint azok, amelyekben túl sok a szenvedély és az érzelem. Az édesanyáddal mi ugyancsak a szüleink kívánságára házasodtunk össze, és különböző életfelfogásunk ellenére mindig egyetértésben éltünk.

Lanie pillantása elkomorult. Már a nyelve hegyén volt, hogy megkérdezze: „Van-e egyáltalán fogalmad róla, milyen boldogtalan és elégedetlen volt édesanyám a veled töltött évek alatt? Azért ment el olyan fiatalon, mert megtört, belefáradt az életbe. Csak te voltál elégedett, mert a te kemény, hideg szíved nem is vágyott többre.”

Aztán mégis inkább hallgatott. Hiányzott a bátorsága ahhoz, hogy apja szemére vesse az igazságot, aki keménységével őt is megtörte. Édesanyja mellett megtanult félni tőle.

Lanie komoly, vádló tekintetének súlya alatt az apa egy pillanatra elbizonytalanodott, de mivel a lány hallgatott, gyorsan hozzáfűzte:

– Részemről az ügyet ezzel lezártnak tekintem. Menj a szobádba, légy okos, és gondoldj arra, hogy a javadat akarom. A gazdagság egyenlő a hatalommal, és ha ez a két vagyon egyesül, akkor egy nap ti ketten a város leggazdagabb polgárai lesztek. Holnap délelőtt Werner Gunter eljön hozzánk, és megkéri a kezedet, te pedig igent mondasz.

Lanie tiltakozni akart, de apja ellentmondást nem tűrő, fenyegető pillantása láttán nem jött ki hang a torkán. Szótlanul felállt és kiment.

A szobájába érve erőtlenül roskadt le az ablaknál álló

karosszékbe. Üres tekintettel meredt az ezer színben pompázó kertre, amely édesapja előkelő házát körülvette.

A fejében egymást kergették a kusza gondolatok. Most mihez kezdjen? Hogyan akadályozhatná meg ezt a házasságot? Még soha nem volt mersze szembeszegülni az apja akaratával. Eddig minden az ő tetszése szerint történt ebben a házban, még drága édesanyja életében is. Végtelenül elszomorító, hogy ilyen korán el kellett őt veszítenie! Édesanyjánál mindig megértésre talált, bár apjával szemben ő is gyenge és tehetetlen volt.

Lanie arra gondolt, hogy lehetetlen feleségül mennie egy olyan férfihoz, akit nem szeret és soha nem is tud szeretni, hiszen az ő szíve már régóta másé! Igaz, nem váltott az illetővel egyetlen szót sem, még a nevét sem tudta, sem azt, hogy hol lakik. Mégis az ő képét őrizte titkon a szívében...

Röviddel édesanyja halála előtt történt. A Balti-tengernél pihentek. Lanie számára ez a négy hét volt élete legszebb időszaka, mert naponta láthatta a férfit, aki az első pillanatban rabul ejtette a szívét. Az ismeretlen tekintete is felragyogott, valahányszor találkoztak. Lanie mindig maga előtt látta különös pillantását. Mivel édesanyja betegségére való tekintettel visszavonultan éltek, nem adódott alkalom, hogy bemutassák őket egymásnak. Az elutazásuk előtti reggelen azonban csodálatos rózsacsokrot talált a strandkosarában, mellette pedig egy levélkét, amelyen mindössze ennyi állt: „*Viszontlátásra!*” Azonnal tudta, hogy a rózsák Tőle vannak, és hogy az üzenetet is csak Ő írhatta. Lágyan megcsókolta a virágokat és a levelet, aztán mindkettőt eltette emlékebe.

Most felállt, és elővette a dobozt, amelyben e drága emlékeket őrizte. Szemét előntötte a könny, amikor ránézett titkos boldogságának árva bizonyítékaira. A szíve még most is tele van az ismeretlen iránti szerelemmel, így menjen hozzá egy másik férfihoz? Mit tegyen, hogy ezt elkerülje?

Attól a naptól fogva, hogy megtalálta a rózsákat, többé nem látta az idegent. Nyilván elutazott, és Lanie azóta sem hallott hírt felőle.

Nem sokkal azután ők is hazautaztak az édesanyjával, akinek szinte semmit nem javult az állapota. Egyszerűen nem volt életkedve. A hazaúton megfázott, és néhány nappal később meghalt tüdőgyulladásban. Anya és lánya fájdalmas búcsút vettek egymástól. Az asszony szinte boldogan, megkönnyebbülten távozott az élők sorából, és amikor Lanie ránézett viaszfehér arcára, úgy tűnt, mintha azt üzenné: „Ne sajnáld tőlem a békét!”

Édesanyja halála felett érzett fájdalmában és mély gyászában Lanie szinte minden másról megfeledkezett. A szeretett férfi is csak néha jelent meg álmaiban. Idővel aztán enyhült a veszteség miatti fájdalma, és ismét gyakrabban gondolt rá. Visszatérően ismételtette magában az egyetlen szót, amelyet búcsúzóul írt neki: Viszontlátásra!

Ahogy telt-múlt az idő, Lanie egyre csüggedtebben vette tudomásul, hogy soha többé nem fogja viszontlátni az ismeretlen férfit. Zokszó nélkül beletörődött a sorába. Úgy érezte, be kell érnie kettejük találkozásának szép emlékével, mely élete végéig bearanyozza mindennapjait. Már a szülői ház sem tűnt annyira üresnek és

komornak, pedig édesanyja halála óta nagyon hiányzott belőle az élet és a melegség. Vigasztalta a tudat, hogy legalább egyszer az életben igazán boldog volt, még ha nem is tartott hosszú ideig.

Most pedig legyen egy vadidegen felesége?! Tudta, hogy apja zsarnoki akaratával szemben nincs sok választása. De vajon hogyan alakul majd az élete? Ugyan milyen ember lehet a jövődöbelije, akiről csak annyit tud, hogy nemrég lépett be a nagybátyja üzletébe, miután befejezte a kereskedelmi főiskolát, és visszatért tanulmányútról, amelynek során a világot járva szerzett hasznos ismereteket. Legalábbis így mondta az apja.

De ami a legérthetlenebb az egészben: ez a bizonyos Werner Gunter azt állítja, hogy szereti őt! Bizonyára nem akarja azt a látszatot kelteni, hogy csupán számításból nőszül, latolgatta Lanie. Meglehet persze, hogy találkoztak már valahol, anélkül hogy neki feltűnt volna.

Egyetlen találkozás elég lenne, hogy valakit megszeressünk?

Ha jól meggondolja, ő is első látásra beleszeretett valakibe, akivel aztán néhány hétig csak messziről látták egymást. Ezek szerint könnyen lehet, hogy ez a Werner Gunter tényleg szereti őt. De hát éppen ez a legrosszabb az egészben! Ő sohasem tudja majd viszontszeretni, hiszen a szíve mindörökre azé a férfié, akitől a rózsákat kapta.

Mitévő legyen? Sokáig tépelődött, mire mentő ötlete támadt. Mi lenne, ha írna Werner Gunternek, mielőtt még eljön, hogy megkérje a kezét? A tudára kellene ad-

nia, hogy a szíve már másé, és ezzel az érvel lebeszél-
ni a lánykérésről.

Határozottan felállt, és az íróasztalához lépett. Pa-
pírt, tollat vett elő, és írni kezdett.

„Tisztelt Uram!

*Bocsásson meg, amiért erre a szokatlan lépésre szántam
el magam, és írok Önnek. Apámtól tudom, hogy holnap
felkeres bennünket azzal a szándékkal, és megkérje a
kezemet. Az apámmal szemben sajnos gyenge és gyáva
vagyok, nem merek szembeszegülni zsarnoki akarató-
val. Ezért írok most Önnek, hogy mielőtt megkéri a keze-
met, a tudtára adjam, nem lehetek a felesége, mert soha-
sem tudnám szeretni Önt. Mivel nem ismerjük egymást,
úgy hiszem, vallomásommal nem okoztam fájdalmat.
A lovagiasságában bízva, könyörögve kérem, tekintsen
el ettől a házasságtól. Ha nem segít, kénytelen leszek
igent mondani, és akkor, higgye el, mindketten boldog-
talanok leszünk. Apám előtt, kérem, ne említse a levele-
met, de más lehetőséget nem láttam, hogy segítsek ma-
gamon. Előre is köszönöm a megértését.*

Melanie Hagen”

Borítékba tette a levelet, és behívta öreg komornáját,
aki már az édesanyját is híven szolgálta. Elmagyarázta
neki, hogy a Gunter céget kell keresnie, és ott Werner
Gunter urat.

– Csak személyesen neki adhatod át a levelet, Emi-
lie, és a választ is várd meg! Ha azt mondja, nincs válasz,
akkor úgy is jó. Taxival menj, úgy gyorsabban megjáród

az utat. Nem szeretném, ha sokáig elmaradnál, mert az apámnak nem kell megtudnia. Talán a boldogságom függ attól, hogy milyen ügyesen intézed ezt el nekem.

Emilie megígérte, hogy körültekintő lesz, és mindjárt útnak is indult. Lanie nyugtalanul várta vissza.

II.

A Gunter cég irodájában Werner Gunter a nagybátyjával beszélgetett. A fő téma természetesen a másnapi lánykérés volt. Werner felállt, és megszorította bácsikája kezét.

– Köszönöm a lehetőséget, hogy a döntésem előtt megismerhettem Lanie Hagent. Tisztában vagyok azzal, hogy örök hálával tartozom neked, de hiába is kérnél, bizony nem tudnék olyan lányt feleségül venni, akit ellenszenvesnek találok. Lanie esetében szerencsére más a helyzet. Éppen ezért semmi kifogásom ellene, hogy holnap megkérjem a kezét. Boldog vagyok, amiért teljesíthetem régi kívánságodat, s közben a saját szívemre is hallgathatok. Magam is üzletember lévén, megértem, mennyire előnyös számodra és Lanie apja számára a kettőnk házassága.

Georg Gunter komoly arccal hallgatta unokaöccsét, majd így felelt:

– Igen, Werner, a két cég egyesítésével egy csapásra az ágazat legtehetősebb üzletembereivé lépünk elő. Ahelyett, hogy versenyeznénk egymással, mint ahogy eddig tettük, ezentúl egyesítjük erőinket. Nem kell azon igyekeznünk, hogy olcsóbban kínáljuk a termékeinket a másiknál, hanem közösen lépünk fel a piacon, ami mindkettőnk számára jelentős anyagi haszonnal járhat. Mindezek mellett érzelmi oka is van annak, hogy szívesen látnám Melanie Hagent a családjukban. Amikor először közöltem veled a kívánságomat, azt válaszoltad, nem találok rokonszenvesnek Franz Hagent, és at-

tól tartasz, hogy kénytelen leszel a lányáról is hasonlóan vélekedni. Arra kértél, hogy a döntésed előtt legalább messziről megnézhesd Lanie Hagent. Beleegyeztem, és szívből megörültem, amikor azt közölted, hogy nemcsak rokonszenvesnek találod a lányt, de nagyon is megtetszett neked. Nyíltan megmondom, hogy az apját én sem szívelhetem, nem az embert, csupán az üzletembert látom benne. Volt idő, amikor kimondottan gyűlöltem, mert... mert miatta maradtam agglegény, és rajtad, a fivérem egyetlen fián kívül nincs senkim ezen a világon.

Werner meglepetten kapta fel a fejét.

– Nem értem, bácsikám.

Az idős ember szabódott egy kicsit, de aztán mégiscsak kibökte:

– Szerettem Lanie édesanyját! Még mielőtt feleségül ment volna Franz Hagenhez, a szívünk csak egymásért dobogott. Akkoriban szegény ördög voltam, azon dolgoztam, hogy megalapozzam a jövőmet, de nyakig ültem az adósságokban. Lanie édesanyja ennek ellenére szívesen hozzám jött volna feleségül, hiszen szerettük egymást. De szelíd volt és szófogadó, a szülei pedig addig mesterkedtek, amíg elválasztottak minket egymástól, őt pedig hozzáadták Franz Hagenhez, aki már akkor igen tehetős volt. Lanie nagyszüleinél csak a pénz számított. Senki sem hitte, hogy idővel nekem is sikerül Franz Haggal egy szintre felverekednem magam. Lanie édesanyjának nem volt elég ereje a szüleivel felvenni a harcot, egyszerűen nem mert nemet mondani Franz Hagennek. Majd megszakadt a szíve, de hozzá-

ment feleségül, és attól a naptól fogva élete végéig boldogtalan volt. Lanie Hagen szinte a megszólalásig hasonlít az édesanyjára, és én nagyon megszerettem. Örülnék, ha feleségül vennéd, és itt élne velem egy fedél alatt. Ha ránéznék, eszembe jutna a saját fiatalságom, az a boldog időszak, amikor az édesanyjával közös jövőnkéről álmodoztunk. Tudom, hogy az apja vele is nagyon szigorú. Az egy hideg, számító és mérhetetlenül önző ember! Ha akarja, ha nem, a lánynak szót kell fogadnia, ezért biztos vagyok benne, hogy holnap, ha feleségül kéred, igent mond. A te feladatod lesz, hogy az előzmények ellenére boldoggá tegyed.

Werner tekintete felragyogott.

– Remélem, sikerrel járok, bácsikám, hiszen ez minden vágyam. Most, hogy tudom, miért ragaszkodsz Laniehoz, és hogy nemcsak üzleti megfontolásból szeretnéd, ha bekerülne a családba, sokkal könnyebb szívvel engedelmeskedem az akaratodnak. Mindketten szeretni fogjuk, de nagyon! Nálunk majd meleg otthonra talál, és elfelejti apja házának komor hangulatát.

A két férfi bizakodó mosollyal kezet fogott. Amikor mosolyogtak, még jobban hasonlítottak egymásra.

Werner visszaindult a saját irodájába. Már a kilincsen volt a keze, amikor észrevette, hogy a felvonó az üzletháznak ezen az emeletén állt meg. A liftesfiú mögött egy idősebb asszony lépett ki belőle. A fiú jelentette, hogy a vendég Werner Gunter urat keresi, négy szemközt szeretne beszélni vele.

Werner csodálkozva nyitotta ki az irodája ajtaját, s az asszony szótlánul követte.

– Beszélni óhajt velem? – kérdezte a férfi derűs nyugalommal.

– Igen, nagyságos uram, azt a megbízást kaptam, hogy személyesen adjam át ezt a levelet, és várjam meg a választ.

Wernernek fogalma sem volt, ki írhatott neki. Elvette a levelet, Emilie asszonyt pedig hellyel kínálta. Az ablakhoz lépett, felnyitotta a borítékot, és először az aláírást nézte meg.

A név láttán összerezte, és izgatottan nekifogott az olvasásnak. Amikor befejezte, egy darabig elgondolkodva meredt maga elé. Felocsúdva, könnyű léptekkel az íróasztalához ment, hogy megfogalmazza a választ. Már a kezében volt a toll, de hirtelen mozdulattal letette, és odaült az írógéphez. Tiszta papírt húzott be, és habozás nélkül legépelte a választ. Aláfirkantotta a nevét, és borítékba tette a levelet.

– Adja át ezt, kérem, a nagyságos kisasszonynak, az üdvözléssel együtt!

Emilie felállt, és fürkésző pillantást vetett a jóképű fiatalemberre, aki már az első pillanatban nagyon megtetszett neki. Megköszönte a levelet, és távozott.

Odahaza Lanie már türelmetlenül várta. Amint belépett, mohón kikapta kezéből a borítékot.

– Köszönöm, Emilie, elmehetsz, nem lesz szükségem rád.

Mihelyt egyedül maradt, remegő ujjakkal feltépte a borítékot. Nem tulajdonított nagyobb jelentőséget a ténynek, hogy a levelet írógéppel írták. Türelmetlenül átfutotta Werner Gunter sorait.

„Igen tisztelt nagyságos Kisasszony!

Kérem, ne haragudjék rám, de semmiképpen sem teljesíthetem a kívánságát. Szavamat adtam a nagybátyámnak, hogy holnap megkérem a kezét, és nem akarok csalódást okozni neki. Ha nincs kellő bátorsága nemet mondani, akkor megígérem, hogy megtalálom a módját, miként léphet vissza később, még mielőtt véglegesítenénk a kapcsolatunkat. Biztos lehet benne, hogy az Ön boldogságánál semmi sem fontosabb a számomra, hiszen szeretem, és minden vágyam az, hogy elnyerjem a szerelmét.

Odaadó híve:

Werner Gunter”

Lanie sokáig nem tudta levenni a szemét e sorokról. Akármennyire is hihetetlen, hogy a férfi szereti őt, a szavai mégis őszintének tetszettek. Ez a körülmény csak tovább bonyolítja a helyzetet, gondolta. Így akármennyire is szeretné elkerülni, fájdalmat kell okoznia. A biztató szavak azonban megnyugtatták, és a levél írójának éppen ez volt a szándéka.

Mély sóhajjal letette a levelet. Bízott Werner Gunter ígéretében, hogy akarata ellenére nem kell hozzá feleséggül mennie, még akkor sem, ha holnap az apja jelenlétében nem lesz bátorsága visszautasítani a kérőjét. Úgy látszik, nemhiába apellált a lovagiasságára. Azt viszont ő is belátta, hogy a férfi köteles megtartani a nagybátyjának tett ígéretét. Azon morfondírozott, hogy ez a fiatalember tényleg szereti-e, és hogy hol és mikor találkozhatott vele. Ám hiába is törte a fejét, nem tudott rájönni.

Mindenesetre sokkal nyugodtabban várta a másnapot. Az apja elől természetesen elhallgatta a titkos levélváltást. Amikor eljött a vacsora ideje, és asztalhoz ültek, Lanie szándékosan nem hozta szóba a másnapi lánykérést, sem az ezzel kapcsolatos délelőtti beszélgetésüket. Apja a szokottnál korábban elküldte lefeküdni.

– Holnap, ha megérkezik a kérőd, szépnek kell lenned. Kérlek, öltözködj az alkalomhoz illően! Többé semmi szükség rá, hogy itthon is gyászruhában járj!

– Képtelen voltam más ruhát viselni, apám.

– Tudom, és rád is hagytam, habár egyáltalán nem kellemes látvány a fekete ruha. A gyászév letelt. Légy egy kicsit rám is tekintettel, és öltözz a korodhoz illően! Arra meg főleg semmi szükség, hogy az eljegyzésedet gyászruhában ünnepeld meg.

Lanie elsápadt. Apja kérlelhetetlen tekintete és kemény szavai meggyőzték, hogy nincs helye ellenvetésnek. Különben sem volt annyi bátorsága, hogy nyíltan szembeszegüljön az akaratával. Amikor intett neki, hogy elmehet, nagyot sóhajtva, engedelmesen felállt az asztaltól.

A szobájában erőtlenül lehuppant egy karosszékre, és elgondolkodva maga elé meredt. Hogyan lehetséges az, hogy az apja azonnal beléfojtja a legcsekélyebb önálló akaratot is? Lanie nem volt gyáva, de vele szemben cserbenhagyta a bátorsága, úgy viselkedett, mint akit megbabonáztak. Újra elővette a dobozt, amelyben az elszáradt rózsákat és az idegen kézírását őrző cédulát tartotta. Istenem, miért is nem tudja őt elfelejteni?!

Égő pillantással meredt arra az egyetlen szóra, amely

a papírlapon árválkodott: „*Viszontlátásra!*” Már több mint egy év eltelt azóta, hogy a strandkosarában rábukkant a rózsákra és a rövid üzenetre. Azóta nem hallott az idegen férfi felől, aki mindjárt az első találkozásuk alkalmával rabul ejtette a szívét. Ha tényleg vágyik arra, hogy viszontlássák egymást, már rég megtalálhatta volna a módját! Úgy tűnik, csupán Lanie érezte sorsdöntőnek kettejük találkozását, a férfi számára az egész nem jelentett többet futó kalandnál. Nem tulajdonított neki nagyobb jelentőséget, pedig sokszor találkozott a tekintetük, néha rá is mosolygott. Egyszer a vízből is kiségtette, de ekkor sem váltottak egyetlen szót sem. Lanie még soha nem érezte magát olyan édes biztonságban, mint akkor a férfi karjában. Milyen csodálatos volt az a néhány hét a tengerparton! De vége szakadt, és most... most kénytelen fejet hajtani az apja akarata előtt, és igent mondani Werner Gunternek. Nem maradt más választása, mint hogy az ő lovagiasságában reménykedjék.

Kimerülten, a megváltoztathatatlanba beletörődve tért nyugovóra, és a gondolatai vágyakozva szálltak a tengerparti idegenhez.

Másnap reggel elnehezült tagokkal, fáradtan ébredt. Nekiállt keresgélni a szekrényében, hogy az apja ízlésének megfelelő ruhát találjon a nagy eseményhez. Választása egy egyszerű, kék ruhára esett anélkül, hogy tudatában lett volna, mennyire jól áll neki ez a szín. Lanie nem volt kimondottan szép, az orra kicsit rövid volt, halványpiros ajka talán nagyobb a kelleténél, de szép barna szemének bársonyos pillantása különös kedvességet, bájt kölcsönzött az arcának. Aki csak megismerte,

igyekezett a kedvében járni, csak hogy előcsalogasson az ajkáról egy édes, hálás mosolyt. Sajnos Lanie csak ritkán mosolygott, majdnem mindig komoly volt, már-már szomorkás, mélabús.

Gépiesen felöltözött. Közben furcsa gondolatok jártak a fejében. Áldozati báránynak érezte magát, akinek saját kezével kell felékesítenie magát az áldozat bemutatása előtt.

Szokás szerint ezen a napon is édesapjával reggelizett, aki ma sem szentelt több figyelmet a lányának, mint máskor. Hideg tekintettel, bírálóan végigmérte, és legnagyobb meglepődésére nem talált semmi kivétneivalót az öltözékén. Lánya kimondottan bájosan festett, őt mégsem töltötte el az apai büszkeség. Inkább úgy tekintett rá, mint kereskedő az árujára, amelyen nyereséggel akar túladni, s örül, hogy vonzó a portéka, mert így magas árat kérhet érte.

Lanie szótlánul, nyomasztó hangulatban reggelizett. Hirtelen elfogta a vágy, hogy örökre elhagyja a szülői házat, ahol nap mint nap apja hűvös, mérlegelő tekintete és szigorú, jéghideg arca fogadta. Ha nem szeret bele abba a fiatalemberbe ott, a tengerparton, akkor most minden bizonnyal örömezt mondana igent Werner Gunternek, mert oly régóta vágyódik már egy kis szeretet és melegség után.

Apja a reggelinél szokásához híven az újságot bújta. Lanietől elvárta, hogy kenyeret kenjen neki, teletöltse a csészéjét, és egyáltalán mindenben a kedvében járjon. A lány ezen a reggelen is engedelmesen kiszolgált, mert semmitől sem félt annyira, mint egy kiadós szidástól.

Reggeli után Franz Hagen gondosan összehajtogatta az újságot, felállt, és a lányához fordult:

– Előbb én fogadom Werner Gunter urat, hogy megbeszéljem vele a legszükségesebbeket. Te addig visszavonulhatsz a szobádba. Ma délelőtt itthon maradok. Szólj a konyhában, hogy két vendégünk lesz ebédre. Természetesen Georg Gunter urat is meghívom, hogy szűk családi körben azonnal megünnepeljük az eljegyzésüket. Mihelyt igent mondtál Wernernek, felhívom a nagybátyját, és megkérem, jöjjön el hozzánk, hiszen nekünk is akad megbeszélnivalónk bőven. Te pedig azalatt mindent tisztázhatsz a vőlegényeddel, amit csak szükségesnek tartasz.

Lanie összekulcsolta a kezét.

– Nincs rá mód, apám, hogy mindettől megkímélj? – kérdezte halkán, utolsó bátoritan kísérletet téve.

Az apja vállat vont.

– A fiatal lányokra gyakran rá kell kényszeríteni a boldogságot. Ne butáskodj! Már elmagyaráztam, miért van minderre szükség. Persze te még nem tudod felmérni a jelentőségét, de hidd el, nem babra megy a játék. Lehetetlen, hogy buta, gyerekes szeszélyeid miatt eltéríts a szándékomtól. Már így is túl sokáig elodáztam, hogy feleségül adjalak Werner Gunterhez. Édesanyád halála a legrosszabbkor jött. A gyászév ideje alatt Werner túlzott figyelmességéből nem akarta megkérni a kezedet, ezért a nagybátyja egyéves tanulmányútra küldte. Most hazatért, és végre nincs semmi akadály a terveink megvalósításának. Magad sem gondolhatod komolyan, hogy a siránkozásoddal megmásíthatod a döntésemet. Már at-

tól tartottam, hogy az időhúzás miatt a vőlegényjelölt meggondolja magát, hiszen nagyszerű parti, kedvére válogathat az eladó lányok között. De hála istennek, kitarított melletted, te pedig majd belátod, hogy nincs több „ha” meg „de”, szót kell fogadnod. Ennyit erről: majd szólítalak, ha szükség lesz rád.

Lanie nem mert tiltakozni tovább. Meggörnyedt hátal, lassú léptekkel vánszorgott a szobájába, mint akinek erejét meghaladó, súlyos teher nehezedik a vállára.

III.

Werner Gunter újra bekopogott nagybátyja irodájába, hogy megmutassa neki Lanie levelét. A két férfi csodálkozva nézett össze.

– Ezekből a sorokból láthatod, kedves bácsikám, hogy Lanie Hagen milyen merész lépésre szánta el magát. Minden szavából süt a félelem, segítségért folyamodik hozzám. Nem hagyhatom, hogy hiába hivatkozzon a lovagiasságomra. Remélem, sikerül megnyernem legalább a bizalmát, sőt merem remélni, hogy nem lesz közömbös irántam. Láttam a szemén, hogy tetszem neki. Nagyon hálás vagyok, amiért elküldtél arra a balti-tengeri fürdőhelyre, ahol az édesanyjával pihent, hogy ott előbb minden kötelezettség nélkül megismerhessem. Meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt! Arról, hogy éppen ő az a Lanie Hagen, akit feleségemnek szánsz, csak két nappal később értesültem. Beteges édesanyjával annyira visszavonultan éltek, hogy lehetetlen volt megismerkednem vele. Lanie, hála istennek, nem olyan lány, akit csak úgy le lehet szólítani. Amikor elérkezett az elutazásom napja, egy rózsacsokrot hagytam a strandkosarában egy kis kártyával, amelyre mindössze annyit írtam: „Viszontlátásra!”. Kissé merésznek tűnt számomra is, amit tettem, de egyszerűen képtelen voltam búcsú nélkül otthagyni. Remélem, megörült a virágoknak. Rá kellett jönnie, hogy tőlem vannak, hiszen látnia kellett rajtam, mennyire megtetszett nekem, és rajta is látszott, hogy nem vagyok közömbös a számára. Akárhányszor találkoztunk, árulkodóan arcába szökött

a vér, remélem, nem a bosszúságtól. Az ilyen tartózkodó hölgyek esetében sosem lehet tudni!

Az idősebb Gunter úr elmosolyodott.

– Ami azt illeti, nem tartom lehetetlennek, hogy egy ifjú hölgy kedvteléssel nézegessen téged. Kár, hogy az édesanyja halála keresztülhúzta a számításunkat. Nagyon szerettem volna, ha megéri a napot, amikor az unokaöcsém oltár elé vezeti egyetlen lányát, de sajnos ez nem adatott meg neki. Most már letelt a gyászév, az utazgatás a nagyvilágban pedig neked is hasznodra vált.

– Igen, bácsikám, igazad van. Nagyon sokat tanultam, szélesedett a látóköröm. Ezért megint csak neked tartozom hálával. De meg kell vallanom, mindvégig attól féltem, hogy Lanie Hagen időközben másnak nyújtja a kezét.

– Ilyen veszély nemigen fenyegetett. Ha ismernéd Laniet, egyetlen percig sem lennének kétségeid felőle. A gyászév alatt teljesen visszavonultan élt, és annyira átadta magát az édesanyja elvesztése feletti bánatnak, hogy ezen az egy érzésen kívül más nem is kapott helyet a szívében. Remélem, úgy van, ahogy gondolod, és a tengerparton csakugyan megtetszettél neki.

– Bárcsak így lenne! Ám most, hogy kézhez kaptam a levelét, kezdek kételkedni a sikeremben. Egyet azért tudnod kell, bácsikám: ha tévedtem, és mégsem szeret, rákényszeríteni nem fogom az akaratomat. Ne haragudj rám ezért, de nem akarom őt olyan boldogtalanná tenni, mint amilyen az édesanyja volt hosszú éveken keresztül.

Georg Gunter unokaöccse felé fordította sápadt, gondterhelt arcát.

– Eszemben sincs ilyet kérni tőled, Werner. Lanie boldogsága nekem is szívügyem. Egyesült erővel kell segítenünk rajta. Holnap mindenképpen meg kell kérned a kezét. Nem fog nemet mondani, efelől a levelében is biztosított. Legyen csak a menyasszonyod, utána majd meglátjuk, mit tehetünk. Akkor már jogunk lesz hozzá, hogy a gondját viseljük. Ti ketten pedig végre alaposan megismerhetitek egymást, és ha az ég is úgy akarja, elnyered a szerelmét.

Másnap reggel Wernert a nagybátyja autója vitte el Hagenékhoz. A szíve a torkában dobogott, amikor átlépte a villa kapuját. Odabenn mindjárt a házigazda színe elé vezették. Franz Hagen tudott kedves is lenni, ha akart. Most akart, és igen szívélyesen fogadta a fiatalembert. Kényelmesen megbeszéltek a házasság szempontjából lényeges hivatalos és egyéb tennivalókat, majd Franz Hagen átvezette a vendéget a szalonba.

– Kérem, foglaljon helyet, kedves Werner, mindjárt hívatom Laniet, és előtte is megismételheti jövetele célját. Kettesben hagyom vele egy rövid időre, szerintem az a legjobb, ha az ember maga intézi a szívügyeit. Ilyen esetben csak terhes egy harmadik jelenléte.

Werner illedelmesen meghajolt, Franz Hagen pedig elküldött egy inast a lányáért.

– Mondja meg a nagyságos kisasszonynak, hogy Werner Gunter úr szeretné tiszteletét tenni nála.

Ezzel mosolyogva búcsút intett Wernernek.

– Odaát várom magukat, a dolgozószobámban, kedves Werner. Addig is a legjobbakat!

A férfi örült, hogy tanúk nélkül találkozhat és beszélhet Lanieval, mert nem tudta, hogyan fogadja majd, ha felismeri benne tengerparti hódolóját. Várakozásteljes tekintettel leste az ajtót. Úgy helyezkedett el, hogy a fény inkább a lányra essen, az ő arca pedig árnyékban maradjon.

Végre nyílt az ajtó. Az inas bebocsátotta Laniet, majd ismét becsukta mögötte az ajtót. A lányt egy pillanatra elvakította az ablakon betűző napfény, és csak egy magas férfi körvonalait tudta kivenni.

Werner odalépett hozzá, és meghajolt.

– Igen tisztelt nagyságos kisasszony, köszönöm a lehetőséget, hogy végre személyesen is megismerhetem.

A lány szabódva kezet nyújtott, de alig mert a látogató arcára pillantani.

– Én tartozom köszönettel, Gunter úr, amiért megértéssel fogadta a leveletem.

Werner kezet csókolt neki, majd kissé oldalra fordulva felegyenesedett. Lanie ebben a szempillantásban felismerte. Összerezent, az arca hirtelen elsápadt. Tágra nyílt szemmel meredt rá, úgy érezte, álmodik, nem tudta elhinni, hogy a szeretett férfi áll előtte.

– Öröömre szolgált, hogy bizalommal volt irántam, nagyságos kisasszony – válaszolta Werner kissé izgatottan, mert érezte, hogy Lanie mennyire összezavarodott, amikor felismerte.

Miután hellyel kínálta a vendéget, Lanie valósággal belerogyott a mellette álló karosszékbe. Úgy érezte, menten elájul. Wernert reménnyel töltötte el, amikor látta, milyen kétségbeesetten igyekszik visszanyerni az ön-

uralmát. Távolról sem úgy viselkedett, mint akit hidegen hagynak a történetek.

– Remélem, felismert, nagyságos kisasszony, és megbocsátja múltkori merészségemet, amikor búcsúzóul egy csokor rózsát tettem a strandkosarába.

Lanie remegő kézzel simított végig a homlokán. Ébren van, vagy álmodik talán? Lehetetlen, hogy éppen az a férfi kérje most feleségül, akibe egy éve első pillantásra beleszeretett! Érthetetlen!

Összekulcsolta a kezét, és remegő hangon megszólalt:

– Be kell vallanom, nagyon meglepődtem. Álmodban sem gondoltam volna, hogy éppen maga családunk kedves barátjának, Gunter úrnak az unokaöccse.

– Megértem a csodálkozását, kedves nagyságos kisasszony. Megmondom őszintén, a nagybátyám még tavaly kifejezte óhaját, hogy kérjem meg az ön kezét. Amikor azt kifogásoltam, hogy nem is ismerem kegyedet, megengedte, hogy elutazzam a Balti-tengerhez, és ott megismerjem, vagy legalább megnézzem önt. Természetesen éltem a lehetőséggel, és azonnal útnak indultam.

Lanie úgy érezte, menten megszakad a szíve. Szóval Werner Gunter azért utazott a tengerparti üdülőhelyre, hogy őt minden kötelezettség nélkül szemügyre vegye, ha már annyira rá akarják tukmálni? Hirtelen minden megvilágosodott előtte. Legszebb álmai, szerelmes ábrándjai darabokra törtek, pedig egy teljes éven keresztül milyen boldog volt, ha csak eszébe jutott a tengerparti nyaralás! Hányszor, de hányszor látta maga előtt a férfi

tekintetét, ahogy felragyogott, valahányszor megpillantotta őt.

Nem hitte volna, hogy ekkora csalódás éri!

Werner Gunter tehát egyszerűen csak meg akarta szemlélni a portékát, mielőtt megvásárolja. Laniet mélyseges keserőséggel töltötte el a felismerés, hiszen szerette ezt a férfit. Senki más részéről sem érezte volna ilyen megalázónak, ilyen szégyenteljesnek, ami történt. Ahelyett, hogy ujjongva fogadta volna, hogy édesapja éppen azt a férfit jelölte ki jövőbelijének, akit szeret, aki után oly régóta vágyakozik, mély, gyötrelmes szomorúság töltötte el a szívét. Werner Gunter csupán egy adásvételi szerződés tárgyának tekintette őt! Ezek után egy pillanatig sem hitt a szerelmében, és azon volt, hogy Werner ne láthasson bele a szívébe. Úgy érezte, meghal szégyenében, ha kiderül, mennyire szereti őt. Összeszedte minden erejét, és bátran, kissé csípősen felelte:

– Vagy úgy, tehát azért utazott a Balti-tengerhez, hogy engem minden kötelezettség nélkül szemrevételezzem? Akkor most már értem, miért került állandóan az utamba, és azt is, hogy miért hagyta a strandkoszámban a rózsákat meg a levelet a sejtelmes egyszavas üzenettel: „Viszontlátásra!”. Amikor rátaláltam, nem értettem az okát.

– De ugye nem haragszik rám, nagyságos kisaszszony?

Lanie úgy érezte, a szíve szakad meg, de azért így válaszolt:

– Ugyan miért haragudnék? Az apámmal és a nagy-

bátyjával már régen egyezsége jutottak a kettőnk házasságáról... de minek ismételnem, úgyszintén tudja, miről van szó!

Elhallgatott egy pillanatra, majd nagy levegőt véve, így folytatta:

– Mivel más kiutat nem láttam, megírtam azt a levelet, amelyben a lovagiasságára hivatkozva a segítségét kértem. Most megismétlem a kérésemet: legyen a segítségemre abban, hogy ne kerüljön sor a kettőnk házasságára, mert... be kell vallanom, hogy... szóval én mást szeretek.

Női büszkesége mondatta ezt vele. Lehajtott fejjel beszélt, nem mert a férfit nézni, így nem láthatta hirtelen elfehérülő arcát. Nem érdekelte semmi, csak az, hogy ne kelljen hozzámennie, mert nem tudta volna elviselni, hogy a férfi, akit szívből szeret, ne szeresse viszont, és csupán érdekből vegye feleségül. Márpedig a történetek után ebben immár nem kételkedett.

A hirtelen támadt csendben Lanie felemelte a fejét, de akkorra Werner már összeszedte magát. Titkos reményei szertefoszlottak ugyan, de tudta, most nem gondolhat önmagára. Lanien kell segítenie, meg kell óvnia őt egy boldogtalan házasságtól.

Nem lehetett nem észrevenni hangjában a szomorúságot, amikor beszélni kezdett.

– Nem akarom sajnáltatni magam, és azt ecsetelni, hogy milyen fájdalmasan érint a vallomása, de ha mást szeret, nincs más választásom, mint hogy ezt tiszteletben tartsam. Kénytelen leszek lemondani a szerelméről. Nemhiába volt bizalommal irántam, megtartom, amit

ígérttem, és a segítségére leszek abban, hogy ne kelljen olyan házasságot kötnie, amelyre akarata ellenére kényszerítik. Mi sem áll távolabb tőlem, mint hogy a terhére legyek, ahhoz... igen, ahhoz túlságosan megkedveltem kegyedet. Bocsásson meg, amiért ezt még egyszer a tudtára adtam.

Lanie pusztá udvariaskodásnak vélte, amit mondott. Olyan mély sebet ütött a szívéen a férfi, hogy nem tudott többé hinni neki.

– Köszönöm, hogy segíteni akar rajtam. Csak azt nem tudom, mit tehetnék. Tisztában vagyok vele, milyen nagy dolgot kérek, de... de más megoldás nem jutott eszembe.

Olyan bájos volt gyámoltalanságában, hogy Wernernek még jobban fájt, hogy le kell mondania róla. Sívárgó pillantásától megremegett a lány.

– Örülök, hogy legalább segíthetek, ha már mást nem tehetek. Kérem, higgye el, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy teljesítsem a kérését. Mivel szavamat adtam a nagybátyámnak, hogy megkérem az ön kezét, kicsit félttem, hogy nem tudok majd a segítségére lenni. Tegnap azonban Georg bácsi a tudomásomra hozta, hogy nem csupán az üzleti érdek vezérelte, amikor egymásnak szánt bennünket. Nagyon kedveli magát, és azt szeretné, ha boldog lenne.

Lanie fürkésző pillantást vetett rá.

– Korábban én is úgy éreztem, hogy Georg Gunter úr rokonszenvezik velem, de amióta kiderült, hogy az apámmal karöltve fel akar áldozni az üzlet érdekében, kétségeim támadtak efelől.

– Felejtse el a kételyeit, kérem! Ne engedje, hogy ilyen gyorsan meginogjon a bizalma azokban az emberekben, akik jót akarnak magának.

Lanie kihallotta a hangjából a szemrehányást. Úgy tűnik, megérezte, hogy benne is kételkedik, és a lánykézés mögött csupán hideg számítást, üzleti megfontolást lát. Ebben a pillanatban már sajnálta, amiért azt hazudta neki, hogy mást szeret. Mégis összeszorította az ajkát, most már hallgatnia kellett. Ugyan mit gondolna róla, ha bevallaná, hogy az imént nem mondott igazat! Az lesz a legjobb, ha nem hagyja hiába reménykedni.

Megfordult a fejében, hogy talán ártatlanabb a férfi, mint ahogy azt hirtelen csalódottságában hitte. Akár hozzá is mehetne feleségül, ha... ha nem szeretné annyira. Nem, nem! Inkább meghal, mintsem a felesége legyen, amikor tudván tudja, hogy a férfi érdekházasságot készül kötni vele.

– A nagybátyja tényleg nem haragszik meg rám, ha kútba esik a házassági terve?

A férfi sóhajtva így felelt:

– Akárcsak jómagam, a nagybátyám sem akarja, hogy a kisasszony boldogtalan legyen. Biztosítom, hogy erről egyféleképpen vélekedünk.

Lanie egészen másban szeretett volna biztos lenni. Mit nem adott volna érte, ha hihet a férfi szerelmében! Akkor csodálatosabb jövőt el sem képzelhetne magának! Sajnos azonban nem tudott megszabadulni a kétségeitől.

Ha hinni nem is tudott neki, de az iránta tanúsított nagylelkűségéért módfelett tisztelte.

– Ha tudná, mennyire örülök a nagybátyja hozzáál-

lásának! Nem szívesen változtattam volna meg a róla alkotott véleményemet, hiszen édesanyám igen nagyra tartotta. A halálos ágyán is emlegette. Ezt mondta: „Ha igaz, odaadó barátira lesz szükséged, keresd meg Georg Guntert. Köszönts a nevemben, és mondd meg neki, hogy én küldtelek hozzá. Hidd el, mindent megtesz majd, hogy a segítségedre legyen!”

Werner elhatározta, hogy ezt feltétlenül megmondja a nagybátyjának, biztosan megőrül neki.

– Azt hiszem, nagyságos kisasszony, az édesanyja magánál sokkal jobban ismerte a nagybátyámat.

Lanie halványan elmosolyodott. Bájos, szégyenlős mosolya szíven ütötte a férfit. Kutató pillantást vetett Laniera, és megkérdezte:

– Ahhoz, hogy segíteni tudjak, meg kell kérdeznem valamit. Atyja házassági tervein kívül van-e más akadály annak, hogy azé a férfié legyen, akit szeret?

A lány elpirult. Werner ebben a pillanatban ellenállhatatlanul bájosnak találta. Kimondhatatlanul fájt a szíve, amiért le kell mondania róla.

– Megmondom nyíltan, hogy... szóval, azzal a férfival mi sohasem lehetünk egymáséi, habár a szívem örökké az övé – válaszolta szinte suttogva.

E szavak hallatán Werner valamelyest megkönnyebült. Legalább annyit tud már, hogy Lanie máshoz sem megy egyhamar feleségül. Talán idővel mégis sikerül elnyernie a szerelmét. Meghajolt, és látszólag nyugodtan így felelt:

– Akkor nem kell tekintettel lennünk arra a másik férfira?

A lány mentegetőzni kezdett.

– Nem. Nem tudja, hogy szeretem, és nem is fogja megtudni soha. Kérem, ne beszéljünk róla többet!

Werner ismét meghajolt.

– Rendben, tehát felejtjük el – mondta megkönnyeb-
bülten. – Csak az a kérdés, hogy most mit tegyünk? Az
édesapja elé jegyespárként kell lépnünk, vár ránk a dol-
gozószobájában.

A lány elgyötört arccal felsóhajtott.

– Istenem, úgy félek tőle!

Ijedségét látva Wernernek megesett a szíve rajta.
Gyengéden megfogta a kezét. Érezte, hogy megremeg,
de csupán a félelem jelének vélte.

– Bízson bennem! Most annak rendje és módja sze-
rint megkérem a kezét, hiszen megígértem a nagybá-
tyámnak, és az édesapja is ezt várja el tőlem. Minden-
képpen időt kell nyernünk. Mondjon nekem igent, és
bejelentjük az édesapjának, hogy eljegyeztük egymást.
Valamilyen ürüggyel megkérem majd, hogy egyelőre
tartsuk titokban az eljegyzést. Ezzel időt nyerünk, én
pedig megbeszélem a nagybátyámmal, mit lehet tenni,
hogy az eljegyzés ellenére ön visszanyerje a szabadsá-
gát. Kérem, legyen iránta is bizalommal! Szívlelje meg
édesanyja halálos ágyán kimondott szavait. Ő minden-
kinél jobban tudta, hogy Georg Gunter érdemes a bizal-
mára.

Lanie felsóhajtott.

– Így lesz, Gunter úr. Szívből örülök, hogy újra biza-
lommal lehetek iránta. Akinek olyan kevés barátja van,
mint nekem, nem szívesen veszít el egyet is közülük.

– Szeretném, ha engem is érdemesnek tartana a barátságára.

A lány egy pillanatig habozott, majd bájos mosoly suhant át az arcán. Már az is örömmel töltötte el, hogy Wernert legalább a barátjának mondhatja. Nem sejtve, hogy a mosolya mennyire elbűvölte a férfit, kecsesen odanyújtotta a kezét.

– Igen, érzem, a javamat akarja. Köszönöm, hogy felajánlotta a barátságát.

A férfi áhítattal kezét csókolt neki. Lanie érezte, hogy elgyengül. Hirtelen nem tudta, amiatt sírjon-e, hogy Werner nem szereti, vagy a boldogságtól, amiért a barátjának mondhatja. Egyet azonban biztosan tudott: nyugodtan a kezébe teheti a sorsát.

Werner szívében újra feltámadt a remény, hogy egyszer talán mégis sikerül elnyernie Lanie szerelmét. Nagyon szeretheti azt a másik férfit... de talán idővel mégis feléje fordul a lány szíve. Úgy érezte, képes bárkivel felvenni a harcot Lanie szerelméért!

– Hadd kísérem most az édesapjához, mint a menyasszonyomat – mondta, és még mindig nem engedte el a kezét.

Lanie felállt.

– A sorsom a maga és nagybátyja kezében van.

Wernernek nagy önuralomra volt szüksége, hogy ne kapja a karjába, és ne ölelje magához. Visszafojtotta feltörő érzelmeit, mert nem akarta eljátszani a lány bizalmát.

Átmentek Lanie édesapjának dolgozószobájába. Ott bejelentették, hogy eljegyezték egymást, és szemrebe-

nés nélkül fogadták a jókívánságokat. Franz Hagen örömeiben, hogy Lanie engedelmesen fejet hajtott az akaratá előtt, még rá is mosolygott.

A telefonhoz lépett, és feltárcsázta Georg Guntert.

– Kedves barátom, az újdonsült jegyespárral egyetemben szeretettel várunk. Kérlek, ebédelj velünk.

Gunter úr köszönettel elfogadta a meghívást. Franz Hagen szavaiból nem derült ki, miként zajlott le tulajdonképpen a lánykérés, de az a lényeg, hogy végre közelebbi kapcsolatba kerül Lanie Hagennel. Most már kimutathatja, mennyire szereti, vigyázhat rá, és ez a legfontosabb. A többit majd később megtudja Wernertől.

Hamarosan becsöngetett Hagenék villájába, és kimondhatatlan boldogsággal töltötte el, hogy végre a szívére ölelhette elvesztett szerelmének egyetlen gyermekét. Nem kerülte el a figyelmét Lanie félnék, bizonytalan tekintete, és ebből azonnal látta, hogy nincs minden rendben. Lopva Wernerre pillantott, és ez csak megerősítette azt az érzését, hogy nem úgy sült el a lánykérés, ahogy unokaöccse szerette volna.

Amikor az asztalnál a házigazda kifejezte óhaját, hogy értesítsék ismerőseiket az örömteli eseményről, Werner bejelentette, hogy egy ideig titokban szeretné tartani az eljegyzést. Megvan rá az oka, mondta, amit természetesen később közölni fog úgy a nagybátyjával, mint jövődöbéli apósával. Beszéd közben jelentőségteljesen a bácsikájára pillantott, aki értett belőle, és higgadtan megjegyezte:

– Természetesen figyelembe vesszük minden kívánságokat.

Franz Hagent kellemetlenül érintette Werner bejelentése. Megkérdezte, hogy erre okvetlenül szükség van-e, hiszen a gyász miatt amúgy is eleget halogatták az eljegyzést. Szerinte azonnal meg kell kezdeni a két cég egyesítését, hiszen az új árjegyzéket már közösen kell kidolgozniuk. Georg Gunter, aki unokaöccséhez hasonlóan észrevette Lanie rémült tekintetét, azt válaszolta, hogy az együttműködésnek semmi akadály, akár azonnal elkezdhetik a munkát. Werner figyelmeztető pillantása láttán gyorsan hozzátette:

– Erről majd holnap beszélünk, kedves Hagen barátom. Ma ne gondoljunk másra, csak örülünk az ifjú pár boldogságának!

Ezzel Franz Hagennek is meg kellett békülnie. Úgy sejtette, hogy Werner még nem tett pontot legénykori szerelmi viszonyai végére, és ezért kéri az eljegyzés ideiglenes titokban tartását. A dolognak ez a része meglehetősen hidegen hagyta, őt kizárólag az üzleti vonatkozások érdekelték. Mivel e téren nem érte hátrány, nem volt oka megtagadni Werner kérését.

A fiú nagybátyja aggódva figyelte Laniet, akinek az arca e párbeszéd alatt hol elpirult, hol feltűnően elsápadt. Amikor találkozott a tekintetük, az öregember szívét előntötte a szeretet. Egy pillanatra úgy érezte, mint ha ifjúkori szerelme ülne vele szemben.

Halaszthatatlan üzleti ügyeikre hivatkozva Gunterék mindjárt ebéd után elbúcsúztak. Georg Gunter hosszan szorongatta Lanie kezét.

– Ezentúl az én kicsi lányom leszel, Lanie – mondta kedvesen –, és szeretném, ha gyakran meglátogatnál.

Mivel Wernerrel majd az én házámban fogtok lakni, amely túl nagy egy ilyen öreg embernek, jó lenne, ha megnéznéd, és elmondanád, hogyan szeretnéd berendezni magatoknak. Holnap vasárnap, akkor egész nap otthon vagyok. Ha megfelel, Werner eljön érted tizenegy órakor. Végigvezetünk a házon, te pedig elmondod, mit hogyan képzelsz. Édesapádat későbbre várom, szeretném, ha holnap nálunk ebédelnétek. Mit szól az ötlethez, kedves Hagen barátom?

– Támogatom, és köszönöm a meghívást. Mindössze egy apró kérésem volna. Mivel igen szoros kapcsolatba kerültünk egymással, szeretném, ha ezentúl tegeződnénk. Úgy mégiscsak közvetlenebb az érintkezés, nemde? Nem bánám, ha Werner is felhagyna a magázással.

Georg Gunternek nehezebbre esett barátilag tegeznie azt az embert, aki akaratlanul is megfosztotta őt a boldogságtól, de belátta, hogy ez elkerülhetetlen.

Werner eddig került Franz Hagen vagy Lanie közvetlen megszólítását, de most már nem halogathatta tovább a tegeződést. Amikor búcsúzóul megszorította a lány kezét, bizalmas hangon mondta:

– A holnapi viszontlátásra, kedves Lanie, tizenegykor itt leszek érted.

Lanie elvörösödött, de azért pironkodva ő is letegezte a férfit.

– Viszontlátásra, Werner, holnap várlak – szólt halkán.

A férfi még egyszer melegen megszorította a kezét. Lanie egyszerre volt boldog és végtelenül boldogtalan. Megszűnt a szorongása, és nyugalom szállta meg a lel-

két, mert tudta, hogy megbízhat Wernerben. A sorsa nála a legjobb kezekben van. Milyen csodálatos lenne hinni a szerelmében! Akkor minden jóra fordulna. De mit tegyen, ha nem tudja legyőzni a kételyeit!

Miután Gunterék hazamentek, ő is elköszönt az édesapjától. Az eljegyzést nem hozta szóba. Továbbra is neheztelt az apjára, aki a megkérdezése nélkül kész volt őt feláldozni az üzlet érdekében. Lelketlen tárgyként, egyszerű árucikként kezelte, amelyet busás haszon fejében lelkipurdalás nélkül átadhat idegen kezekbe! Keserűen gondolt arra, hogy az apja nem szereti őt, soha nem is szerette igazán. A lelke mélyén mindig is tudta ezt, de a történetek fényében még jobban fájt ez a bizonyosság.

IV.

Georg Gunter és unokaöccse szóltanul tették meg a házvezető utat. Nem akarták, hogy a gépkocsivező a vékony üvegen keresztül meghallja, miről beszélnek.

Georg Gunter a folyóparton lakott, a háza sokkal nagyobb volt Hagenék villájánál. A barokk stílusú, impozáns főépülethez két oldalszárny kapcsolódott. Georg Gunternek az volt a terve, hogy a nyugati szárnyat átengedi a fiataloknak, míg maga a keleti szárnyban marad. A főépület földszintjén a társasági terem, az első emeleten a vendégszobák, a másodikon pedig a raktár és a cselédszobák kaptak helyet. Itt lakott a házvezetőnő, Anna Viereck is, aki már húsz éve szolgált a házban, és Georg Gunter még az előző lakótól „örökölte”. Amikor tíz évvel ezelőtt megvásárolta a telket és az épületet, Viereckné úgy döntött, hogy szívesen megmarad az állásában, ha az új gazdának nem lesz kifogása ellene.

Sem a házigazda, sem a házvezetőnő nem bánta meg ezt a döntést. Nagyszerűen kijöttek egymással, habár Viereckné sokszor felemlegette, hogy előző gazdája igazi báró volt, és a mostaninál sokkal előkelőbb háztartást vitt. Gunter úr időnként szívesen ugratta házvezetőnőjét „előkelő” múltjával, de ez nem vitte hajótörésre kettejük barátságát.

A két Gunter, mihelyt hazaért, bevonult a házigazda dolgozószobájába, hogy megbeszéljék a történeteket. Georg bácsi már alig várta, hogy megtudja a lánykérés részleteit. Kényelembe helyezték magukat a mély fotelokban, és Werner szóról szóra elmesélte, hogyan zajlott

le első beszélgetése Lanieval. Nagybátyja figyelmesen hallgatta, nem szakította meg kérdésekkel. Amikor Werner sóhajtva befejezte, nem szólalt meg mindjárt. Gondolataiba mélyedve üldögélt tovább, s csak nagy sokára jegyezte meg:

– Kár, de még milyen kár, hogy mást szeret! Pedig úgy örültem már, hogy itt fog lakni velem egy fedél alatt. Persze kényszeríteni nem fogjuk. Helyesen jártál el, amikor mindenbe beleegyeztél, amire megkért. Lanienak igencsak szüksége lesz a segítségünkre. Nem jó az apjával egy tálból cseresznyézni, mert nem tudja elviselni, ha nem az ő akarata szerint történnek a dolgok. Holnap majd mindent megbeszélünk Lanieval. No és veled mi a helyzet, fiam?

Werner égő szemmel válaszolt.

– Nagyon szeretem – mondta megindultan.

Mindketten hallgattak egy ideig. Georg Gunter jól ismerte az unokaöccsét, látta rajta, hogy szerelmes, és nagyon szenved. Emiatt még inkább aggasztotta, hogy a házasságból nem lesz semmi.

Werner szólalt meg újra:

– Georg bácsi, én még bízom benne, hogy egyszer mégiscsak sikerül elnyernem a szerelmét. Azt mondta, reménytelenül szerelmes valakibe. Talán csak nem tart örökké ez az állapot! Meglehet, hogy csalóka, leányos ábránd csupán, s egy nap a semmibe vész. Nem adom fel, bácsikám, de olyan mély bennem ez az érzés, hogy az ő boldogságát az enyémnél is fontosabbnak tartom. Segítenünk kell rajta! Megbízik bennünk, nem szabad eljátszanunk a bizalmát. Először is az apja haragjától

kell megvédenünk, úgy érzem, nagyon fél tőle. Most már érted, ugye, hogy az eljegyzés titokban tartásával is időt akarok nyerni? Ha Franz Hagen magyarázatot kér, kitalálunk valamit. Majd azt mondom neki, hogy az eljegyzés kihirdetése előtt véget kell vetnem egy korábbi kapcsolatomnak. Nem hiszem, hogy zavarná, úgy látom, nemigen érdekli a lánya boldogsága. Ameddig csak lehet, el kell titkolnunk az eljegyzést a nyilvánosság elől.

Georg Gunter elgondolkodott, majd hozzáfűzte:

– Jó lenne egészen Lanie nagykorúságáig húzni-halasztani a dolgot. Addig, azt hiszem, mindössze fél év van hátra. Ameddig az apja fennhatósága alatt áll, kötelességemnek érzem, hogy megóvjam őt a további zsarokoskodásától.

– Végtelenül hálás lennék ezért neked! Lanie elmesélte, hogy édesanyja a halálos ágyán azt mondta neki: „Ha igaz, odaadó barátira lesz szükséged, keresd meg Georg Guntert, köszöntsd a nevemben, és mondd meg neki, hogy én küldtelek hozzá. Hidd el, mindent megtesz, hogy a segítségedre legyen!”

Georg Gunter a tenyerébe temette arcát, amely mély megindultságról árulkodott.

– Szóval így gondolt rám a halála előtt...! Köszönöm, hogy elmondtad ezt nekem. Ígérem, nem fog csalódni bennem.

– Tudom. Igazad van, csakugyan időt kell nyernünk, amíg Lanie nem éri el a nagykorúságát.

– Bízd rám, azt hiszem, tudom a megoldást. – Georg bácsi hangja már újra határozottan csengett. – Ha kész leszek üzletileg együttműködni Haggennel, akkor ő ezzel

elérte a célját, és nem fogja túlságosan sürgetni az esküvőt. Nem akarok akadályt gördíteni cégeink egyesülése elé, habár nekem ez az egész feleannyira sem fontos, mint neki. Csak azért megyek bele, hogy jogom legyen beleavatkozni Lanie sorsába. Holnap idehozod, és közösen megbeszéljük a tennivalókat. Szomorú lennék, ha nem teljesülne leghőbb vágyam, és nem menne feleségül hozzád, főleg miután megvallottad, mennyire szereted őt. Kényszeríteni nem fogjuk, inkább várunk. Talán csakugyan kamaszos rajongás, amit a másik férfi iránt érez, aki ráadásul nem is tud róla. Talán még elnyerheted a szívét. Holnap engedd, hogy én beszéljek vele. Előttem hamarabb megnyílik, hagyj magunkra bennünket egy órára! Nem fér a fejembe, mikor és hol találkozhatott azzal a másik férfival. Nem hiszem, hogy az édesanyja életében történt, úgy tudom, akkor még szabad volt a szíve. A balti-tengeri nyaralásig legalábbis ez volt a helyzet. Ott megfigyelhetted őt, és azt mondod, nem volt senki vele.

– Így van, Georg bácsi, teljesen visszavonultan élt az édesanyjával, soha nem láttam senkit a társaságukban.

– Na látod! Az utazás után az édesanyja betegsége komolyra fordult, tüdőgyulladás vitte el. A gyászév ideje alatt Lanie teljes magányban töltötte napjait. El sem tudom képzelni, hogyan találkozhatott volna bárki idegennel!

– Talán neked majd elárulja, Georg bácsi.

– Meglátjuk! Holnap, ahogy megbeszéltük, hagyj egy kicsit magunkra bennünket.

– Úgy lesz.

Másnap reggel Werner, ígéretéhez híven, tizenegy órakor megjelent Hagenéknál. Lanie zavart volt, és többször elpirult, amit Werner sajtószerű viszonyuk számlájára írt. Ő maga igyekezett elfogulatlanul viselkedni vele, hogy ezzel átsegítse kezdeti zavarán, pedig neki is a torkában dobogott a szíve.

Georg bácsi már a kapuban várta őket, és a karját nyújtotta Lanienak, hogy bevezesse a házba.

– Isten áldása legyen az érkezéseden, kedves gyermekem! Azt kívánom, mindig boldog légy. Akárhol fordulsz meg, ott legyen a szerencse a sarkadban! – Ezekkel a szívélyes szavakkal fogadta vendéget.

A lány ráemelte bársonyos tekintetét.

– Olyan nagyon jó vagy hozzám, Georg bácsi. Ugye, szólíthatlak így?

– Boldoggá tennél vele, gyermekem – felelte az idős ember, és bevezette Laniet a dolgozószobájába.

– Mielőtt megmutatnám a házat, szeretnék elbeszélgetni veled ebben a csendes zugban. Azt hiszem, van miről.

Lanie követte, de a tekintete félénken Wernert kereste, aki a másik oldalán lépdelt. Vajon megmondta-e a nagybátyjának, hogy csak eljátszották az eljegyzést?

Georg bácsi érezte, hogy Laniet most ez a kérdés izgatja leginkább, mert amint beléptek a dolgozószobába, megfogta a kezét, és így szólt:

– Werner mindent elmondott, amiről tegnap szó esett közöttetek. Légy nyugodt, mindketten a te oldaladon állunk, és minden erőnkkel azon leszünk, hogy megkönnyítsük a dolgodat. Hallottam, mennyire félsz az édes-

apádtól, és hogy nem mersz szembeállni az akaratával. Werner boldogtalan, amiért elzárod előle a szívedet, de esze ágában sincs kényszeríteni a házasságra.

Lanie arca többször színt váltott, és néha félénken ránézett Wernerre, aki égő szemmel viszonzta a pillantását. Ilyenkor Lanie gyorsan elkapta a tekintetét.

– Nem tudom, mivel érdemeltem ki, Georg bácsi, hogy ennyi jóindulattal vagy irántam. Igaz, édesanyám a halála előtt a lelkemre kötötte, hogy ha tanácsra vagy segítségre van szükségem, forduljak hozzád. Sajnálom, amiért nem tudom teljesíteni a kívánságodat. Te pedig ahelyett, hogy haragudnál, szeretettel fogadsz.

Georg bácsi tekintete hosszan elidőzött a leány kedves, ismerős vonásain, mielőtt így felelt:

– Megpróbálom megmagyarázni, kislányom. Igaz, az volt a leghőbb kívánságom, hogy egy pár legyen belőletek Wernerrel, de engem nem az üzleti megfontolás vezetett, mint édesapádat. Én csak azt akartam, hogy ideköltözz a házamba, az én védelmem alá. Nagyon is jól tudom, hogy az apád sem a feleségét, sem téged nem halmozott el szeretettel. Én meg... hidd el, szívből szeretlek, kicsi Lanie, és azt is megmondom, miért. Elárulok egy titkot, ugye nem mondod el senkinek?

– Nem, Georg bácsi, megbízhatok bennem.

– Jól van, gyermekem. Nos, az édesanyád még mielőtt hozzáment volna az apádhoz, titokban az én jegyesem volt. Akkoriban szegény ördög voltam, nem volt semmim, csak adósságom, ezért elválasztottak minket egymástól. Édesanyádat gazdag emberhez akarták feleségül adni. Hozzád hasonlóan ő sem mert szembeállni

az apja akaratával. Nem mertem visszatartani, sajnáltam volna magammal rántani a szegénységbe, nem akartam, hogy nélkülözzön mellettem. Nehéz szívvel elváltunk egymástól, de egymás iránti szeretetünk nem szűnt meg soha. Miután férjhez ment, már csak nagyon ritkán és kizárólag mások jelenlétében találkoztunk. Tudtam, hogy boldogtalan a házassága. Hogy is lehetett volna boldog rideg, zsarnoki természetű férje mellett? Nem elég, hogy kimondhatatlanul szenvedtem emiatt, a sors is a bolondját járatta velem. Attól a naptól fogva, hogy lemondtam az édesanyádról, megváltoztak a körülményeim, mert amihez csak nyúltam, arannyá vált a kezemben. Néhány év múlva jelentős vagyonra tettem szert. Ekkor már a szülei is beleegyeztek volna a házasságunkba, de sajnos már késő volt. Benned csak a szeretett asszony gyermekét láttam mindig, arra, hogy ki az apád, nem is akartam gondolni. Hála istennek, külsőleg és belső tulajdonságaidban egyaránt édesanyád hasonmása vagy. Születésedtől fogva szeretlek, mert ha annak idején nem választanak el egymástól bennünket édesanyád szülei, akár az én kislányom is lehetnél. Felnőttél, és amikor láttam, mennyire hasonlítasz az édesanyádra, feltámadt bennem a vágy, hogy valami módon magamhoz kösselek. Amikor az apád előrukkolt a két cég egyesítésének ötletével, és azt javasolta, hogy ennek megpecsételéseképpen te és Werner kössetek házasságot, kapva kaptam az ajánlatán. Eszembe sem jutott, hogy valamelyikőtöknek esetleg kifogása lesz ellene. Azt hittem, ti ketten is egymásra találtok majd. Imáim csak félig találtak meghallgatásra, hiszen Werner szívből beléd

szeretett, míg te, mint ahogy már mondtad, mást választottál.

Lanie felhevülten válaszolt:

– Istenem, ezek után kétszeresen bánt, hogy... hogy nem teljesíthetem a kívánságodat.

Gunter úr megsimogatta a kezét.

– Édes kislányom, nincs olyan ember a földön, akinek minden vágya teljesül. Most már tudod, hogy minden igyekezetemmel azon leszek, hogy hozzásegítsek a boldogsághoz, vagy legalább a boldogtalanságtól megóvjalak. Werner mindenben a segítségemre lesz, nekem azt mondta, a te boldogságodat a sajátjánál is fontosabbnak tartja.

Lanie újra elpirult, és a tekintetével Wernert kereste. Az idős házigazda elcsípte a pillantását, és meglepődött. Ugyan miért néz Lanie ilyen furcsán az unokaöccsére? A helyzet nem hagyott neki időt a fejtörésre, de annyit azért leszögezhetett magában, hogy a fiatalok egyáltalán nem közömbösen néztek egymás szemébe.

– Werner azt mondta, hogy a barátom akar lenni, és ezért végtelenül hálás vagyok neki – mondta Lanie halkán.

Werner megfogta a kezét, az ajkához emelte, és gyengéden megcsókolta.

– Én tartozom köszönettel, amiért érdemesnek tartasz a barátságodra. Bőséges jutalom számomra, ha hozzásegíthetek a boldogsághoz.

Lanie mély lélegzetet vett, és igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Egyre az zakatolt az agyában, hogy bár csak hinni tudna a szerelmében!

– A barátságotoknak magam is csak örülni tudok – vette át a szót Georg bácsi. – Jó lenne, ha megbeszél-nénk a teendőket. Időt kell nyernünk, legalább addig, amíg be nem töltöd a huszonegyedik életévedet. Ha már nagykorú vagy, nem állsz az apád fennhatósága alatt.

A lány csüggedten megrázta a fejét.

– Azt hiszed, az apám akkor majd felhagy a paran-csolgatással, és nem akarja többé rám kényszeríteni az akaratát? Kétlem, hogy megváltozna. Soha nem fog be-leegyezni, hogy szabadon döntsek, főleg a házasságot illetően.

– Addig összeszeded a bátorságodat, és érvényre jut-tatod az akaratodat vele szemben. Ha képtelen leszel rá, akkor én veszem kezembe az ügyet. Aki időt nyer, éle-tet nyer. Werner az eljegyzés ideiglenes titokban tartását kérte. Kitaláltunk egy elfogadhatónak tűnő magyaráza-tot, amit majd közölni fogok az apáddal. Húzzuk az időt, ameddig csak lehet, te pedig ezalatt gyakran megláto-gatsz. Okot mindig találunk rá, mert tudd meg, történ-jék bármi, én többé nem tévesztelek szem elől. Jöjjön, aminek jönnie kell, nálam mindig védelemre, támaszra találsz. Wernernél úgyszintén.

Beszéd közben észrevétlenül jelt adott az unokaöcs-csének, hogy hagyja magukra őket. Werner észbe kapott, és valami sürgős üzleti teendőre hivatkozva távozott. Lanie vágyódó pillantása, ahogy utánanézett, ismét el-gondolkodtatta Georg bácsit. Amikor egyedül maradt a lánnyal, megfogta a kezét, és így szólt:

– Éppen kapóra jön, hogy Werner kicsit magunkra hagyott bennünket. Szeretnék feltenni neked egy kérdést,

amire őszinte választ várok. Werner azt mondja, mást szeretsz. Tudok-e segíteni, hogy egymáséi legyetek azzal a férfival?

Lanie borzasztóan zavarba jött, nem mert ránézni. A férfinak feltűnt, hogy tekintetét akaratlanul az ajtóra szegezi, ami mögött az imént Werner eltűnt.

– Nem, Georg bácsi, ebben sajnos nem segíthetsz. Az a másik férfi... ő... hát tudod, ő nem szeret engem, még ha... jaj, istenem, ne kérdezz ilyeneket, nem tudok beszélni róla.

– Honnan tudod, hogy nem szeret?

A lány arca lángba borult.

– Onnan, hogy... jaj, Georg bácsi, hiszen csak futólag találkoztam vele.

– Ha arra elegendő volt ez a találkozás, hogy te szerelemre lobbanj iránta, akkor fordítva is megtörténhetett, nem?

Lanie kétségbeesetten megrázta a fejét. Egy pillanatra megfélekedezett róla, hogy kivel beszél, és hogy elárulhatja magát.

– El akarja hitetni velem, de... de én nem tudok hinni neki.

Georg Gunternek egyetlen arcizma sem rezdült, pedig már magában levonta a megfelelő következtetést.

Lanie hirtelen észbe kapott, hogy mit is mondott, és látszott arcán az aggodalom. Az öreg ekkor nyugodtan, látszólag ártatlanul megjegyezte:

– Ebben az esetben egyedül te tudsz segíteni magadon, kicsi Lanie. Na de velünk van a jó Isten, és erőt ad.

– Hagyjuk az egészet, Georg bácsi, olyan kínos ne-

kem erről beszélni. Inkább arról beszéljünk, hogyan akarsz nekem segíteni.

Georg Gunter arcán mosoly suhant át.

– Édes kislányom, azt még magam sem tudom pontosan. Van pár merész ötletem, valamelyikből majd kész tervet kovácsolok. Az a fontos, hogy időt nyertünk, így alaposan megfontolhatunk minden lépést. Ha eszedbe jut valami, nyugodtan szóljál! De amíg magunkban vagyunk, szeretnék még egy bizalmas kérdést feltenni. Mondd csak, mivel a másik férfihoz fűződő szerelmed reménytelen, mit gondolsz, lehetséges-e, hogy egyszer mégis feleségül menj Wernerhez? Az ő védelme alatt mindig biztonságban lennél, meglenne mindened, ő pedig olyan jó férjed lenne, amelyet csak el tudsz képzelni.

Laniet ez olyan váratlanul érte, hogy megint elvesztette az önuralmát. Felugrott, úgy hadarta:

– Nem, nem, soha! Éppen az ő felesége nem lehetek sohasem!

– Éppen az övé nem? De hát miért?

– Nem, mert... jaj, hiszen tudod, hogy a barátom, és nem szeretném elveszíteni – bökte ki. Látszott rajta a megkönnyebbülés, amiért ilyen jó kifogás jutott az eszébe.

Georg bácsi nem mutatta, hogy átlát rajta.

– Igen, megértelek – bólintott komolyan. – Azt akartod mondani, hogy nagyon fontos számodra a barátsága?

– Ó, igen, végtelenül fontos, mert ő... igen, ő olyan jó ember.

– Szerintem is. Amikor találkoztatok a tengerparton, ugye nem tudtad, hogy ő az unokaöcsém?

Lanie összekulcsolta a kezét.

– Honnan tudhattam volna? Azelőtt soha nem láttam.

– Ő meg első látásra beléd szeretett.

Lanie elhárító mozdulatot tett.

– Csak bebeszéli magának. Önmagát is félrevezeti, csak mert teljesíteni akarja a kívánságodat.

– Tévedsz. Nekem elmondta, hogy rögtön beléd szeretett, és csak azután tudta meg, hogy éppen te vagy az a Lanie Hagen, akit feleségül szántam neki.

Erre olyan elveszetten, szinte segélykérően nézett rá a lány, hogy megsajnálta. Úgy döntött, nem nyugtalanítja tovább. Lanie nagyon félénk, kár lenne megijeszteni, mert akkor képes hosszú időre magába zárkózni, gondolta.

– Most már tényleg beszéljünk másról, Georg bácsi!
– kérte Lanie, könnyörgő pillantással.

– De hiszen már témát váltottunk, gyermekem! Most már nem a kedvesedről, hanem Wernerről beszélünk.

A lány rémült tekintete láttán Georg Gunter azt mondta magában: „Szegény kis Lanie, alaposan elbántam veled, de a saját érdekedben meg kellett tennem. Örülök, mert bár fájdalmat okoztam neked, úgy tűnik... azt hiszem...”

Mielőtt végiggondolta volna, Werner nyitott be a szobába. Talán jobb is így, szegény kislány kissé összeszedheti magát, amíg Wernerrel végigvezetik a házon. Ismét a lányhoz fordult:

– Még ha belátható időn belül nem is akarsz e ház úrnője lenni, azt javaslom, nézz körül nálunk. Apád

előtt meg kell őriznünk a látszatot! El kell hitetned veled, hogy érdekel a ház, hiszen ez lesz jövőd otthonod. Ki tudja... Mit gondolsz, mi lesz veled, ha betöltöd a huszonegyedik életévedet, és apád eltaszít magától, amiért nem akarod teljesíteni a kívánságát? Akkor ideköltözzöl hozzám, és az én kislányom leszel!

Lanie hitetlenkedve nézett egyik férfiről a másikra.

– Befogadnál, Georg bácsi?

– Örömmel, gyermekem.

Lanie hálásan nyújtotta felé a kezét.

– Olyan kedves vagy, Georg bácsi, szívből köszönöm a jószágodat. Ígérem, nem leszek a terhedre. Ha apám meg is vonja tőlem a támogatását, van saját vagyonom, amelyet édesanyámtól örököltem. Az elég lesz, hogy fedezze a szükségleteimet.

– Hogy jut eszedbe azt mondani, hogy a terhemre lennél? Neked bármikor örömmel adok otthont a házámban.

– Amivel örökre magad ellen fordítanád az apámat. Nem engedhetem meg, hogy erre sor kerüljön. Mégis örülnék, ha megnézhetném a házádat, hiszen a legjobb barátaim laknak benne. Ha otthon leszek, és rátok gondolok, így könnyebb lesz magam elé képzelni benneteket.

Hármasban elindultak hát, hogy bejárják a nagy házat. Georg bácsi a lány elejtett megjegyzéseiből kiszűrte, milyen változtatásokat tartana kívánatosnak, hogy otthonosan érezze magát ezekben a helyiségekben. Lanie séta közben egészen felélénkült, boldoggá, felszabadulttá tette a kellemes, szeretetteljes légkör, amely körül-

vette. Elérkeztek a nyugati szárnyba, ahol Werner lakott. A férfi dolgozószobájában Lanie önfeledten megállt, mint aki éppen ezt a helyiséget szeretné legjobban az emlékezetébe vésni. Georg bácsi figyelte minden rezdülését, de nem akarta megzavarni, inkább Werner figyelmét is másra terelte.

A lány elhomályosult tekintettel állt a szoba közepén, és ijedten összerezdült, amikor Werner megszólította. Heves mozdulattal elfordította a fejét, hogy ne lássák könnyfátyolos szemét. Georg Gunter éles tekintetét azonban nem kerülte el mindez, és maga is érzékeny ember lévén, megfajta a titkát, amit oly nagy igyekezettel próbált elrejteni előlük a lány. Szinte biztos volt benne, hogy Lanie kiválasztotta nem más, mint Werner. Azért nem akarja elárulni, mert azt hiszi, hogy a férfi nem szereti őt, és csak azért kérte meg a kezét, hogy a nagybátyja kedvére tegyen. Amikor erre rájött, nagy kő esett le a szívéről, és feltámadt benne a remény, hogy Lanie egyszer mégiscsak igent mond Wernernek.

Miután a gyümölcsöskertet is megnézték, ahol Lanie nem győzött álmélkodni a gazdagon termő gyümölcsfák láttán, visszaindultak a házba.

– Csodálatos a kerted, Georg bácsi. Istenem, de szeretnék itt lenni szüretkor! – sóhajtott Lanie.

– Jól van, a szavadon foglak. Mindig értesítelek, ha beérik valamelyik gyümölcs. És ha eljössz, neked adom a legszebb példányokat.

– Hallottad, Werner? Te vagy a tanúm, hogy mindez elhangzott. Hátha Georg bácsi megfeledez az ígéreteről.

Werner meghajolt.

– Teszek róla, hogy erre ne kerüljön sor.

A ház felé tartottak éppen, amikor megérkezett Lanie édesapja. A háziak hangsúlyozott udvariassággal és színlelt örömmel fogadták. Franz Hagen nem először járt náluk. Az elmúlt évben gyakran megfordult üzleti ügyben a Gunter-villában.

Georg Gunter azt javasolta, hogy a fiatalok sétáljanak egyet a kertben, mielőtt asztalhoz ülnek. Ők addig, fordult Franz Hagenhez, átvonulnak a dolgozószobába, hogy néhány kérdést négy szemközt megbeszéljenek. Így is lett. Werner a karját nyújtotta Lanienek, és nem is sejtette, milyen hevesen dobog a lány szíve, amikor elindult az oldalán.

Georg Gunter bekísérte a házba a vendégét, majd a dolgozószobába érve helyet kínált.

– Még ebéd előtt szerettem volna a tudtadra adni, Franz, mi készítette Wernert arra, hogy az eljegyzés ideiglenes titokban tartását kérje.

– Ami azt illeti, szívesen megtudnám az okát.

– Nos, magad is tudod, hogy egy legényember nem úgy él, mint egy szerzetes. Akárcsak más egészséges fiatal embereknek, Wernernek is mindig megvoltak a maga kis szerelmi ügyei. Miután hazatért külföldi útjáról, olyan kapcsolatba bonyolódott, amely akarata ellenére komolyabbra fordult a kelleténél. Az illető hölgy meglepően kitartó, nem könnyű szabadulni tőle. Botránnyal fenyegetőzik, ezért Werner kénytelen taktikázni egy kicsit. Szeretné a lányodat minden kellemetlenségtől megkímélni.

Georg Gunternek nem volt lelkiismeret-furdalása, amiért félrevezette Franz Hagent, aki egy pillanatig sem kételkedett állítása igazában.

– Hm, gondoltam, hogy ilyesmiről van szó. Ebben az esetben szerintem is jobb lesz, ha Werner előbb szabaddá teszi magát. Mert ha Lanie fülébe jut... tudod, milyen nevetségesen viselkednek ilyen helyzetben a nők. Igaz, akkor is engedelmeskedne az akaratomnak, de jobb kerülni a bonyodalmakat! Pénzzel nem lehet elintézni azt a dolgot?

Georg megrökönnyödvé hallgatta vendége lelketlen szavait. Hát milyen apa az, aki képes kiszolgáltatni a lányát egy olyan férfinak, akinek más nővel van szerelmi viszonya? Mégis a legnagyobb nyugalommal válaszolt:

– Sajnos nem. Én már felajánlottam Wernernek, hogy a rendelkezésére bocsátok egy bizonyos összeget, de szerinte azzal mindent elrontana. Elővigyázatosnak kell lennie. Majd úgy intézi, hogy fokozatosan kihűljön a kapcsolatuk, mert csak így kerülheti el a botrányt.

– Mennyi időre van szüksége ehhez?

– Nem tudni előre, de az esküvővel legalább egy fél évet várunk kell. Az eljegyzést pedig csak közvetlenül előtte hirdetnénk ki.

– Számomra elég kellemetlen a hír, mert attól tartok, hogy ebben az esetben üzleti tárgyalásaink is feleslegesen elhúzódnának.

– Hogy érted ezt? A kettőnek semmi köze egymáshoz! Ami az üzletet illeti, felőlem máris nekifoghatunk a közös tervek kidolgozásának. Én meg átrendeztetem a házat, hogy Lanie érkezésére az is rendben legyen. Ter-

mészteresen elvárom, hogy gyakran meglátogasson, más-ként nem tudom meg, mit hogyan szeretne. Ezt, remé-lem, te is jóváhagyod.

– Magától értetődik – felelte Hagen megkönnyebbül-ten, mert örült, hogy üzleti ügyei nem szenvednek ha-lasztást az esküvő időpontjának kitolódása miatt. – Eb-ből a szempontból szerencsés, hogy a házad a város szélén fekszik. Lanie feltűnés nélkül eljárhat ide. És ha valakinek előbb-utóbb mégis szemet szúrna, nos az majd később magyarázatot kap rá, ha közzétesszük az eljegyzést. Egy dologra azért felhívnám a figyelmedet. Tapasztalatból beszélek, kérlek, ne kényeztesd el Laniet túlságosan. Én szigorúan neveltem, hogy ezzel is tom-pítsam túlérzékeny édesanyja befolyását. Azt javaslom, te is cselekedj hasonlóképpen!

Georg Gunter tudta, mennyit szenvedett a lelketlen ember mellett Lanie édesanyja, és a keze akaratlanul ökölbe szorult e szavak hallatán. Legszívesebben bele-vágott volna Franz Hagen önhitt képébe, de uralkodnia kellett magán. Visszafogott, fojtott hangon csak ennyit mondott:

– Majd a házaséletben minden a helyére kerül. A je-gyesség ideje alatt azonban figyelmesebbnek kell len-nünk. Egyikünk sem szeretné, ha Lanie egyik napról a másikra meggondolná magát.

Franz Hagen még önmagán is túltett, amikor vállvo-nogatva megjegyezte:

– Hamar elmenne a kedve az ellenkezéstől, tudja ő azt jól, hogy ezzel nálam ugyan nem megy sokra. Kőte-lessége alávetni magát az akaratomnak. Az asszonyokat

kordában kell ám tartani, kedves barátom! Agglegényként, elhiszem, hogy nincs tapasztalatod ebben, ezért is figyelmeztetek. Szorosra kell fogni a kötőféket, különben elszabadul a pokol!

Georg Gunter csak nehezen tudta türtőztetni magát, ezért másra terelte a szót. Mire asztalhoz hívták őket, sikerült megvitatniuk a legfontosabb üzleti teendőket.

V.

A délutáni tea elfogyasztása után a vendégek búcsúzkodni kezdtek. Georg bácsi megállapodott Lanieval a következő látogatás időpontjában, majd a két Gunter magára maradt. Cigaretára gyújtottak, és kényelembe helyezték magukat a nappaliban. Georg bácsi mosolyogva fordult unokaöccséhez:

– No, fiam, nehéz délutánod volt?

Werner végigsimított a homlokán, arca megrándult a visszafojtott izgalomtól.

– Még kérded, Georg bácsi? Annak idején te is átélted mindezt, hiszen szeretted Lanie édesanyját, és azt mondod, a lánya megszólalásig hasonlít rá. El sem tudom mondani, milyen nehezemre esett közömbösséget színlelve és semmiségekről csevegve sétálgatni vele.

Az öreg bólintott.

– Nálam senki sem érthet meg jobban, fiam, és éppen ezért nem akarom eltitkolni előtted, hogy milyen következtetésre jutottam. Távol áll tőlem, hogy hiú reményeket ébresszek benned, de ha kicsit is ismerem az emberi szíveket, azt kell mondjam, nem reménytelen a helyzeted.

Werner hirtelen felegyenesedett a karosszékekben.

– Hogy érted ezt, Georg bácsi?

– Mindjárt megmagyarázom. Azt hiszem, az a férfi, aki elrabolta Lanie szívét, éppen te vagy.

Werner nagy szemeket meresztett.

– Én? Honnan veszed?

Georg Gunter beszámolt az aznap délután tett felfe-

dezéséről, amit Werner az izgalomtól kipirultan hallgattott. De a végén mégiscsak csüggedten ingatta a fejét.

– Felfigyeltél egy-két furcsaságra, az igaz, de attól félek, tévedsz. Ha így van, akkor meg miért mondta, hogy mást szeret?

Bácsikája ajka körül finom mosoly játszott.

– Hogy miért? Azért, mert nem hiszi el, hogy szeretted. Úgy gondolja, csak áltatod magad, azért, hogy teljesíthesd a kívánságomat. A lányok nagyon szemérmesek tudnak lenni. Lanie a világ minden kincséért sem árulná el az érzéseit, mégis minden szava, minden pillantása az irántad érzett szerelemről tanúskodik. Talán korai még, én mégis abban reménykedem, hogy végül minden jóra fordul. De nagyon elővigyázatosnak kell lenned, nem árulhatod el, hogy sejtjük az igazságot, mert ezzel mindent elrontanál! Megijedne, és behúzódná a csigaházába, aztán meg leshetnénk, mikor tudjuk újra előcsalogatni. Hát ezt akartam elmondani neked, mert megesett a szívem rajtad. Látom, hogy szenvedsz, ezért nem vitt rá a lélek, hogy hallgassak a felfedezéséről.

Werner összekulcsolt kézzel, mintha imádkozna, és fojtott hangon így felelt:

– Jákob kerek hét esztendeig szolgált Ráchelért. Ha azt mondod, van remény, türelmesen kivárom szívem vágyának teljesülését. Mindenesetre köszönöm, hogy nem tartottad titokban előttem a megérzéseidet. Nemigen merek hinni bennük, de azért mégis egy csöppnyi reményt öntöttél a szívembe. Kérlek, ezentúl is tartsd nyitva a szemed. Alkalomadtán nagy szükségem lesz

egy kis biztatásra, és Lanie hozzád sokkal őszintébb, mint hozzám. Igaz, egy éve, a Balti-tengernél nekem is az volt az érzésem, mintha holmi rokonszenvnél többet érezne irántam. Csak azt az egyet nem értem, miért mondta, hogy mást szeret.

– Hiszen az imént már megpróbáltam elmagyarázni... na mindegy! Remélem, hogy minden jóra fordul, és a magam részéről igyekszem mindent megtenni ennek érdekében. Először is átrendeztetem a nyugati szárnyat, még hozzá Lanie ízlésének megfelelően. Csupán kisebb változtatásokról van szó, de az is némi felfordulással jár. Addig ideiglenesen birtokba vehetsz néhány helyiséget a keleti szárnyban, hogy ne zavarjanak a munkálatok.

Werner meghatottan fogta meg nagybátyja kezét.

– Ennyire biztos vagy abban, hogy minden úgy lesz, ahogy eltervezted?

– Igen, fiam. De arra kérlek, légy türelemmel, ne akarj a rúd elé szaladni. Látom, szükség lesz itt az én diplomáciai érzékemre. Ne csodálkozz, ha olykor furcsának találod is, amit mondok vagy teszek, megvan rá az okom. Neked nem kell mást tenned, csak követni az utasításaimat. Szeresd bátran Laniet, törődj vele, légy hozzá türelmes, mutasd ki nyíltan, mennyire szereted, de ne sürgesd a viszonzást! Biztos vagyok benne, hogy ő is szeret téged, csak egyelőre büszkeségből nem akarja bevallani. Légy tekintettel rá!

Werner olyan erővel szorította meg a kezét, hogy nagybátyja fájdalmában felszisszent. Meleg, baráti pillantást váltottak, majd ki-ki ment a dolgára.

Ettől a naptól fogva Werner ellenvetés nélkül követ-

te nagybátyja utasításait. Ha váratlanul a menyasszonya szemébe nézett, neki is feltűnt különösen meleg, gyengéd pillantása. Ilyenkor a lány zavarba jött, de mindig gyorsan visszatalált a szerepébe.

Georg Gunter gondoskodott róla, hogy a fiatalok sokat legyenek együtt. Werner őszintén kimutatta Lanie iránt érzett szerelmét, és olyan gyengéd figyelmességgel vette körül, hogy a lány kezdte úgy érezni, ezt nem lehet csak úgy megjátszani. Az idő múlásával egyre jobban megismerte Werner nyílt, becsületes jellemét, és tisztelte emiatt. Napról napra jobban fájt neki, amiért mégsem tudott fenntartás nélkül hinni a szerelmében. Bárcsak soha ne értesült volna az apja és Georg bácsi közötti üzleti megegyezésről, akkor most könnyű dolga lenne!

Lanie apja lázas eltökéltséggel dolgozott a két cég egyesítésén. Georg Gunter ráhagyta, hiszen neki sem származott kára belőle, inkább hasznára volt az együttműködés. Alapjában véve semmi köze sem volt ennek a fiatalok házasságához. Franz Hagen titokban azt remélte, hogy idővel sikerül félreállítania Georg Guntert, és ő lesz az egyesült cég egyszemélyes vezetője. De nagyon elszámította magát, mert annak ellenére, hogy Georg Gunter inkább csendestársként viselkedett, nagyon is jól tudta, miben mesterkedik. Nem hagyta, hogy vezetői széke meginogjon, mert Wernerben szorgalmas és tehetséges utódot látott. Haggennel való együttműködésének az volt az egyedüli célja, hogy közelebb kerüljön a lányához. Úgy okoskodott, hogyha minden a tervei szerint alakul, akkor egy napon Werner kerül a közös vállalkozás élére – Lanieval az oldalán.

Lanie gyakran volt Gunterék vendége. Mindig azzal az ürüggyel hívták meg, hogy a ház átrendezésével kapcsolatban kéri ki a véleményét, és Lanie boldog örömmel tett eleget a meghívásoknak. Amikor csodálkozva kérdezte, miért költözött át Werner a keleti szárnyba, és hogy a nyugati szárny átrendezésekor miért az ő ízlését tartják mérvadónak, Georg bácsi a következő magyarázattal szolgált:

– Tudod, Lanie, az unokaöcsém és én agglegények vagyunk, nincs tapasztatunk az otthonteremtésben, s talán nem is eléggé kifinomult az ízlésünk. Ha te nem is akarsz Werner felesége lenni, én azért szeretném, ha egy napon megnősülne.

Elégtétellel figyelte, hogy Lanie elsápad, és szép szeméből eltűnik a csillogás. Egy hang sem jött ki a torlán, mert már maga a gondolat is sebet ejtett a szívéen, hogy Werner más lányt vezet az oltár elé. Georg Gunter, aki olvasott a gondolataiban, megtoldotta ezt még egy ravasz megjegyzéssel:

– Nem akarom erre vesztegetni a szót, mert az unokaöcsém kijelentette, hogy ha téged nem kaphat meg, mást nem hajlandó feleségül venni, és ehhez sajnos nem fér kétség. Én mégis azt mondom, hogy a legforróbb szerelem is elhamvad, ha nem talál viszonzásra. Megvallom, nagyon szeretném, ha Werner hamarosan megnősülne. Talán te tudnál hatni rá. Kérlek, beszéld rá, hogy válasszon valaki mást magának!

Lanie szeme elkerekedett, és megbicsakló hangon kérdezte:

– Én?

– Igen, hiszen a te véleményedre ad leginkább. Ha komolyan beszélsz a fejével, talán belátja, hogy nálad nincs semmi esélye. Nagy szívességet tennél vele, ha megmagyaráznád neki, hogy barátságnál többet sohasem leszel képes érezni iránta. Számítok rád, kislányom!

Ezzel pontot tett a beszélgetés végére. A szeme sarkából figyelte a lányt, és nem kerülte el a figyelmét hirtelen támadt rémülete.

Nem sokkal e beszélgetés után rákérdezett Werner-nél, hogy Lanie megpróbálta-e rábeszélni, nézzen más lány után, akit feleségül vehetne.

Werner csodálkozva rázta meg a fejét, és értetlenül nézett a nagybátyjára.

– Nem, bácsikám, erről nem esett szó közöttünk. De ha megpróbálkozik vele, oda minden reményem.

Georg Gunter ravaszkásan mosolygott.

– Úgy bizony, fiam, akkor tényleg nem reménykedhetünk tovább.

– Mégis honnan veszed, hogy Lanienak eszébe juthat rábeszélni engem egy másik kapcsolatra?

– Onnan, hogy én magam kértem meg rá. Ha csakugyan megteszi, annak a jele, hogy tévedtem, amikor azt hittem, téged szeret. Eddig nem teljesítette a kérésemet, és ez azt bizonyítja, hogy őt magát is megrémítette a lehetőség, hogy egyszer talán meggondolod magad, és elveszel valaki mást feleségül. Hidd el, minden okunk megvan a reménykedésre.

Werner tele volt nyugtalansággal, remények és kéte-lyek között őrlődött folyamatosan. Minden találkozá-sukkor attól tartott, hogy Lanie esetleg teljesíti Georg

bácsi kérését, és felveti előtte a nősülés gondolatát. S amikor elbúcsúztak, újra és újra elöntötte a boldogság, hogy erre nem került sor.

Franz Hagen számára most már egyáltalán nem volt sürgős az eljegyzés hivatalos bejelentése. Üzleti tervei enélkül is maradéktalanul valóra váltak. Természetesen továbbra is vejenek akarta Georg Gunter örökösét, de nem sürgette az esküvőt, hiszen meggyőződött róla, hogy Gunterék házában minden előkészületet megtettek Lanie érkezéséhez. Azt sem bánta, hogy a lány nagyon megszerette jövendő apósát. A vőlegényével is szemmel láthatóan elmélyült a kapcsolata.

Hetek, hónapok teltek el, és Georg Gunter egy napon arról számolt be Franz Hagennek, hogy unokaöccse még mindig nem tudott pontot tenni régi szerelmi ügye végére, ami miatt lehetetlen nyilvánosságra hozni az eljegyzést. Kíváncsi volt rá, hogy Hagent mennyire érinti közömbösen a lánya sorsa, ezért megjegyezte:

– Komoly aggályaim vannak, Franz. Úgy tűnik, Werner jobban kötődik ahhoz a nőhöz, mint hittem. Szerintem nem is akar igazán pontot tenni e túrhetetlen kapcsolat végére.

Franz Hagen a homlokát ráncolta.

– Felőlem azzal tart fenn szerelmi viszonyt, akivel akar. Férfi vagyok, nem erkölcsösöz. S ugyan melyik házasembernek nincsenek kis félrelépései? Werner ügyeljen arra, hogy az illető hölgy ne verje nagydobra a kapcsolatukat. Ha nem akarnak megválni egymástól, akkor az ördögbe is, titokban kell találkozniuk.

– Szóval nincs ellene kifogásod, hogy fenntartsa a kapcsolatot az esküvő után is?

Franz Hagen legyintett.

– Mit bánom én! Ennek semmi köze sincs a házassághoz.

Georg Guntert mélységesen felháborította ez a cinikus válasz. Hirtelen felállt, mert féltő volt, hogy nem tud uralkodni az indulatain. Nem először érezte, hogy legszívesebben belevágna Hagen önelégült képébe.

– Még egyszer beszélek Wernerrel – mondta végül, lehiggadva. – Szeptember eleje van, az eljegyzés óta három hónap telt el.

– Igen. Szerintem december elején kéne megtartanunk az esküvőt. Neked mi a véleményed? – kérdezte Hagen. Unott arca elárulta, mennyire nem érdekli a lánya sorsa.

Georg Gunter utánaszámolt. Október tizenkilencedikén van Lanie huszonegyedik születésnapja. Nagykorú lesz, és akkor már saját maga veheti kezébe sorsának irányítását.

– Legyen, ahogy kívánod.

– Tegyük, mondjuk, december ötödikére az esküvőt. Ha Wernernek addig nem sikerül véget vetnie régóta húzódó szerelmi viszonyának, akkor folytathatja az esküvő után is, persze megfelelő elővigyázatossággal.

– Beszélek vele – felelte Georg Gunter kurtán, és az ajkába harapott. Ezek után még inkább megértette, milyen megpróbáltatásoknak volt kitéve Lanie édesanyja Hagennel leélt éveit alatt.

VI.

Szinte nem múlt el nap úgy, hogy Lanie el ne látogatott volna Gunterékhez. Elérkezett a gyümölcsszüret, amelyből ő is derekasan kivette a részét. Örömét lelte a munkában, boldog volt, hogy saját kezűleg szedhette le a legszebb gyümölcsöket. Óvatosan becsomagolta egyenként, vagy kosárba gyűjtötte, és a konyhába vitte, ahol befőtt készült belőle. Magától értetődően a két házigazdával együtt felügyelte a gyümölcszedők munkáját. Amikor Georg Gunter megköszönte a segítségét, így válaszolt:

– Ha tudnád, Georg bácsi, milyen örömmel dolgozom! Végre csinálhatok valami hasznosat! Olyan csodálatos érzés kézbe venni ezeket a pompás gyümölcsöket. Nézd ezt a gyönyörű barackot! Ezt szedjük le utoljára. Kár, hogy nem áll el olyan sokáig, mint az alma vagy a körte. A legszebbeket félreraktam ebéd utáni csemegének. A kevésbé szépeket bevittem a konyhába, azokból befőtt lesz. Az éléskamra dugig van télirevalóval, s hála nektek, a miénk is odahaza.

– Szeretném, ha ma is vinnél egy kosár barackot, Lanie. Látod, mennyi van belőle – mondta Georg bácsi.

Lanie ránevetett.

– Tudod, hogy nem vagyok szégyenlős, Georg bácsi. Werner már összekészített nekem egy kosárral. Indulok is haza, vár az apám.

Georg bácsi megfogta a kezét, és a szemébe nézett.

– Szeretném, ha örökre nálunk maradnál, Lanie. Ha itt vagy, az az érzésem, hogy még a nap is ragyogóbban, melegebben süt. Nincs igazam, Werner?

– Épp ezt mondtam én is az imént, bácsikám, de nekem nem akarja elhinni.

Lanie elpirult.

– A te szádból udvarias bóknak tűnt – felelte, de Werner tekintetétől megremegett.

– Azt akarod mondani, hogy kételkedsz az őszinteségemben?

– A bácsikád szájából mindenesetre hihetőbben hangzik – vette tréfára a dolgot Lanie, amit Werner szemrehányó tekintettel viszonzott.

– Sajnos, mondhatok én bármit, nem hiszel nekem – jegyezte meg fájdalmas hangon, és kiment a szobából.

Lanie szívére szorított kézzel nézett utána. Georg bácsi, aki tanúja volt a jelenetnek, rosszállóan megjegyezte:

– Megint fájdalmat okoztál neki, Lanie.

– Nem volt szándékos, Georg bácsi, hidd el, nem volt szándékos! – bizonygatta a lány.

– Elhiszem, gyermekem, de ne feledd, milyen érzékeny Werner, ha rólad van szó. Te nem szereted, és ezért nem hiszel az ő érzelmeiben sem, pedig igazán szeret téged. Mit gondolsz, sikerül-e rávennem, hogy keressen másik feleséget magának?

Lanie elsápadt.

– Tényleg azt hiszed, hogy... szóval, hogy szeret engem? Te mindig őszinte voltál hozzám, Georg bácsi, kérlek, válaszolj igaz szívedből!

Georg Gunter nem vette le a szemét Lanie könnyörgő arcáról, és látta, milyen feszült figyelemmel lesi a választát.

– Hát még mindig kételkedsz benne, kislányom? Nem

hiszem, hanem tudom, hogy nagyon szeret téged. De erről nincs értelme tovább beszélünk. Bárcsak rá tudnám venni, hogy nézzen más feleségjelölt után! Csak amióta eljársz hozzánk, döbrentünk rá igazán, mennyire hiányzik egy asszony a házból. Le a kalappal Viereckné előtt, de akármilyen gondoskodó, mégiscsak fizetett alkalmazott nálunk. Nekünk másra van szükségünk. Ó, most jut eszembe, hiszen én egyszer már megkértelek, hogy próbálj beszélni Wernerrel, hátha rád jobban hallgat, és nőülésre adja végre a fejét. Megtetted, amire kértelek?

Lanie fülig pirult, és lesütötte a szemét, amikor így válaszolt:

– Nem, én... elfelejtettem.

– De kár! Most már ne halogasd tovább! Majd elmondod, hogyan fogadta. Szeretném, ha megértené, hogy le kell mondania rólad. Különben soha nem fog mást elvenni feleségül.

Lanie felemelte a fejét, és a jóságos Georg bácsi szemébe nézett tétován.

– Ki kell várnom a megfelelő pillanatot, nem lehet ezt csak úgy szóba hozni.

– Biztos vagyok benne, hogy megtalálod a módját. Ja, és még valamit szeretnék megbeszélni veled, Werner úgysem jön vissza egyhamar, édesapád pedig várhat egy kicsit. Gyere, ülj ide mellém! – Georg bácsi leültette maga mellé, a díványra a lányt. – Figyelj rám, gyermekem! Hamarosan elérkezik az ideje, hogy megmondjuk édesapádnak, nem lesz semmi a kettőtök házasságából. Jövő hónapban betöltöd a huszonegyet, nagykorú leszel, és apád nem parancsolhat neked tovább. Szeretnélek

megóvni a haragjától, ezért a következő tervet eszeltem ki: mihelyt megünnepeltük a születésnapodat, közlöm veled, hogy Werner nem akar feleségül venni. Eddig azt hittem el veled, hogy Werner azért vonakodik nyilvánosságra hozni az eljegyzésedet, mert titkos szerelmi viszonyt folytat egy asszonnyal, amit előbb végleg le kell zárnia.

Lanie rémülten hallgatta.

– Ezt mondtad neki, és ő ennek ellenére feleségül akar adni Wernerhez?

– Igen, ugyanis, mint mondta, nem lepi meg, és nem is zavarja túlságosan, ha egy férfi a felesége mellett szeretőt tart. Mindössze az a kérése, hogy Werner legyen elővigyázatos, nehogy a füledbe jusson a híre.

Lanieban egyből feltámadt a sértett büszkeség.

– Felháborító! – kiáltotta.

– Én is annak tartom, gyermekem, és éppen ezért kérlek, függetlenítsd magad az édesapádtól, amennyire csak lehet. Hidd el, nincs egy csepp lelkiismeret-furdalásom sem, amiért olykor félrevezetem. Szóval a kellő időpontban közlöm veled, hogy Werner nem hajlandó feleségül venni téged. Majd megkérdezi, mit szándékozom tenni, hogy tartani tudjam magam a megegyezésünkhöz. Erre azt mondom, hogy én minden tőlem telhetőt megtettem, és most már nincs más eszköz a kezemben, mint hogy kitagadjam az unokaöcsémet. Egyszerűen nem tekintem tovább az örökösömnek.

– De ugye ezt nem gondolod komolyan, Georg bácsi? – kérdezte Lanie szorongva.

– Hová gondolsz, hát persze hogy nem! Wernert ez

idő alatt üzleti útra küldöm. Apád előtt így megőrizzük a látszatot, mintha kitagadtam volna őt. Fogadni mernek, hogy apád nem akar többé feleségül adni hozzá, sőt azt is megtiltja, hogy akár a nevét is kiejtsd előtte. Többé nem kényszerít rá senki, hogy olyan férfihoz menj feleségül, akit nem szeretsz.

Lanienak fogalma sem volt róla, hogy Georg bácsi csak sarokba akarja szorítani, hátha így sikerül kiugrasztania a nyulat a bokorból.

Gondolataiba mélyedve meredt maga elé. Bárcsak szólhatna, hogy erre semmi szükség, hiszen ő már régóta hisz Werner szerelmében, és csak sértett büszkeségében mondta, hogy mást szeret! Szívesen bevallotta volna Georg bácsinak, hogy első pillantásra megtetszett neki Werner, és azonnal beleszeretett, pedig akkor még semmit sem tudott róla. Mégsem mert szólni, mert nagyon szégyellte magát, amiért hazudott. Még életében nem volt ilyen tanácstalan, fogalma sem volt, mihez kezdjen.

– Jaj, Georg bácsi – sóhajtotta kétségbeesetten –, mi mindent megteszel értem! Még hazudni is képes vagy miattam! No és mi lesz azután? Werner csak nem maradhat örökké távol.

– Persze hogy nem. Mihelyt az apád kijelenti, hogy nem óhajtja többé vejeinek, te szabad leszel, mire én nagy kegyesen megbocsátok Wernernek, és visszafogadom a házamba. Ennyi az egész. Elhiheted, hogy nagyobb dolgokat is képesek lennénk megtenni, ha rólad és a boldogságodról van szó. Werner nagyon szeret, és kész hozzásegíteni téged a szabadsághoz, hogy követhesd a szívedet.

Sokkal boldogabban elvenne feleségül, de mivel te más szeretsz, fejet kell hajtania az akaratod előtt.

Lanie válaszolni akart, de nem jött ki hang a torkán. Elkínzott arccal kezét nyújtott.

– Mindent köszönök, kedves Georg bácsi, amit csak értem tetted, és amit ezentúl teszel. Kérlek, Wernernek is fejezd ki szívből jövő hálámat önzetlen segítségéért. Tudja már, mit forgatsz a fejedben?

– Nem, de még ma beavatom.

– És vajon beleegyeznek?

– Ha segíteni akar rajtad, kénytelen lesz.

– Ő a legjobb, a legnemesebb és a legsegítőkésebb férfi a világon. Bárcsak tudnám, hogyan mondjak neki köszönetet!

– Természetesen úgy, hogy ráveszed, foglalkozzon más lányokkal is, ne csak veled. Ahogy már mondtam, a viszonzatlan szerelmet megöli a kilátástalanság.

Georg Gunter az egész jelenet alatt úgy érezte magát, mint egy hóhér, tudta, hogy a szavaival mennyire megkínozza Laniet. De mivel az ő érdekében cselekedett, igyekezett megkeményíteni a szívét. Azt akarta, hogy boldog legyen, és már régóta tudta, hogy ez csak Werner oldalán válhat valóra. Valahogy rá kell vennie, hogy vallja meg nyíltan a szerelmét, mert amíg erre nem kerül sor, neki meg van kötve a keze. Tudta, hogy okosan kell eljárnia, hiszen két fiatal boldogsága a tét.

Lanie sápadtan, elbizonytalanodva felelte:

– Nem tudom, képes leszek-e ilyen komoly feladatra. Én... szóval... igen kényes ügyről van szó, és Werner talán megharagszik rám, ha előhozakodom vele.

– Gondolod? És téged természetesen bántana, ha megharagudna rád.

– Hát persze, Georg bácsi – kapott a szón Lanie –, hiszen barátok vagyunk, és ő is olyan jó hozzám mindig.

– Bizony. Talán igazad van, lehet, hogy csakugyan fájna neki, ha éppen te akarnál a lelkére beszélni. Hagyjuk a csodába az egészszet!

Lanie megkönnyebbülten fellélegzett, és már egy gyenge mosolyra is futotta az erejéből. Sietve elbúcsúzott Georg Guntertől, és hazaindult.

Jobb, ha most nem találkozik Wernerrel, gondolta. Tudta, hogy akaratlanul is megbántotta. Miért is kellett azt mondania, hogy nem hisz a szavának? Attól retteg mindig, hogy véletlenül elárulja magát, ezért kell ilyeneket mondania... Persze hogy boldog volt a férfi kedves és gyengéd szavai hallatán! A lelke mélyén érezte, hogy hinnie kell a szerelmében, hiszen Werner nem lenne képes hazudni neki.

Elöntötte a boldogság, ha erre gondolt, és ó, de szívesen menekült volna a karjába, és mondta volna: „Ölelj át, hiszen nálad otthonra találtam! Szeretlek, s rajtad kívül nem szeretek már soha mást!” Mit nem adott volna érte, ha van benne elég bátorság, hogy mindezt bevallja neki.

Leküzdhetetlen ellenszenv ébredt benne az édesapja iránt. Végző soron miatta került ilyen kínos helyzetbe, mert az üzlet érdekében egyszerűen áruba bocsátotta őt. Feleségül akarja kényszeríteni Wernerhez, még az sem zavarná, ha annak más nővel lenne kapcsolata! Háborgott a lelke, fájdalom, harag és megvetés költö-

zött a szívébe, ami egyre jobban eltávolította az apjától. Szemrehányást tett magának, amiért annyira fél tőle. Vajon a nagykorúsággal együtt megjön-e majd a bátorsága is?

Az édesanyjától jelentős vagyont örökölt, amelyet ez idáig az apja kezelt, és a kamatokkal tetszés szerint rendelkezett. Igaz, nemcsak joga, de kötelessége is volt, hogy lánya nagykorúságáig ő kezelje a vagyont, ennek ellenére a rendelkezésére bocsáthatott volna egy bizonyos összeget, amelyből Lanie a bevásárlásait fedezhette volna.

Még most is kénytelen volt apjától pénzt kérni a legapróbb kiadásokra is, és meg kellett neki mutatnia a számlát. Mindössze csekély zsebpénzt kapott tőle, mert azt akarta, hogy tőle függjön a lánya.

Vajon lesz-e bátorsága megmondani neki, hogy a nagykorúsága pillanatától önállóan kívánja kezelni a vagyonát? És mit válaszol majd rá az édesapja?

De ennél is jobban foglalkoztatta az a kérdés, hogy Werner Gunter egy napon tényleg más lányt vesz feleségül. Igaza lenne Georg bácsinak, hogy a viszonzatlan szerelem magától elmúlik? A szívébe nyilallt a fájdalom, mert úgy érezte, nagyon is lehetséges. Soha nem lenne képes rábeszélni Wernert, hogy nősüljön meg, ezért is hagyta eddig figyelmen kívül Georg bácsi kérését. Hogy mondjon neki ilyet? Milyen bánatosan, szemrehányóan nézne rá Werner, ha szóba hozná előtte, a saját szívfájdalmáról nem is beszélve! Lám, az imént is megsértődött, egy óvatlan szavával megbántotta. Persze hogy nem volt szándékos, csak ne kéne olyan görcsösen ügyelnie

rá, nehogy elárulja az érzéseit. Jaj, pedig mennyire szereti őt! Ha újra megkérné a kezét, nem lenne képes még egyszer nemet mondani. Csakhogy nem fogja megtenni, Werner ahhoz túl büszke.

Ezeken töprengett útközben, hazafelé. Apja már az asztalnál ült, amikor belépett, és sötét arccal fogadta.

– Ki nem állhatom a pontatlanságot, jó lenne, ha ezt szem előtt tartanád – mondta szigorúan. Nem kérés volt ez, inkább parancs.

– Bocsáss meg, apám, egy kicsit elkéstem. Nézd, milyen gyönyörű őszibarackot hoztam! Georg bácsi egy egész kosárral küldött belőle. Ha látnád, mennyi gyümölcs termett az idén a kertjében! A jövő héten a korai almát szedjük, a fák roskadoznak a rengeteg gyümölcs súlya alatt – mesélte lelkendezve, hogy kibékítse az apját.

Franz Hagen nagy kegyesen megengedte, hogy a tányérjára tegyen néhányat a legszebb barackok közül. Ma sem tudott kedves lenni a lányához, aki akaratlanul is párhuzamot vont közte és Gunterék viselkedése között. Milyen jók és kedvesek hozzá abban a másik házban! Nemcsak a két férfi, még a házvezetőnő is. A személyzet is sokkal barátságosabb, mint a szülői házban. Hirtelen elfogta a vágy, hogy mindig ott, azok között a melegszívű emberek között legyen!

Amikor az apja visszavonult, ő is a szobájába indult. Mihelyt egyedül maradt, szemét elöntötték a könnyek. Soha életében nem érezte még magát ennyire magányosnak, ennyire elhagyatottnak. Az apja soha nem becézte, amióta az eszét tudja, nem volt hozzá egy jó szava

sem. Nemcsak vele, szegény édesanyjával is ugyanígy bánt.

Milyen boldog lehetett volna az édesanyja, ha annak idején Georg bácsinak nyújtja a kezét!

VII.

Lanie távozása után nem sokkal Werner bement a nagybátyjához. Nagyon sápadt volt, látszott rajta, hogy szenved.

– Lanie már elment – mondta Georg bácsi.

– Tudom, bácsikám, láttam az ablakból. Ne haragudj, amiért elrohantam, de nagyon megbántott.

– Már nem tart sokáig, fiam, csak egy kicsit légy még türelemmel! Hidd el, nem akart neked fájdalmat okozni! Nem más ez a részéről, mint önvédelem.

– Úgy érzem, reménytelen az egész.

– Ennyire nekikeseredtél?

– Kimondhatatlanul szenvedek, bácsikám.

– Gyere, ülj le! Elmesélem, miről beszélgettünk!

Most is, mint már annyiszor, beavatta Wernert kettesük beszélgetésébe. Elmondta, mit tervez Lanie születésnapjának megünneplése után. Werner hagyta, hogy vigasztalja. Az a tény, hogy a lány nem hajlandó a lelkére beszélni a nőszüléssel kapcsolatban, újra reményt öntött belé. Nagybátyja azon ötlete viszont, hogy őt látszólag kitagadja, mire Franz Hagen eltiltja tőle a lányát, nem nyerte el a tetszését.

– A végén még megtiltja a lányának, hogy feleségül jöjjön hozzám, és akkor mit nyerünk az egészen?

– Nagyon is sokat! Mindenekelőtt azt, hogy Lanie függetleníti magát az apjától, és talán végre összeszedi a bátorságát, és megteszi, amit a szíve parancsol neki.

– Nem értem, mire gondolsz.

– Mindjárt megmagyarázom. Ha Lanie látja, hogy

fel akarjuk bontani az eljegyzéseket, azt hiszi, nem ragaszkodunk már az esküvőhöz. Nem érzi többé kényyszernek az egészet, és ha tényleg szeret, akkor elfogja a félelem, hogy elveszít téged. Most még úgy-ahogy közel érzi magát hozzád, de ha felbontjuk az eljegyzést, megrémül, azt hiszi, végleg lemondta róla, és a sürgétesemnek engedve, talán tényleg elveszel valakit feleségül. Meglátod, minden erejével azon lesz majd, hogy téged megtartsa. Ha az apja megtiltja neki a veled való találkozást, belátja, hogy ha nem akar elveszíteni, meg kell küzdenie a szerelméért. Csak így vehetjük rá, hogy színt valljon. Ha minden úgy van, ahogy gondolom, akkor a múltkor hazudott neked, amikor azt állította, hogy mást szeret, és most bajban van, mert nem meri bevallani az ellenkezőjét. Egy lánynak sokkal, de sokkal nehezebb kiállni az érzése mellett, mint egy férfinak. Kérlek, légy még egy kicsit türelemmel, meggyőződésem, hogy az események jó irányban haladnak. Az lenne a legjobb, ha ő is elhinné, hogy kitagadtalak, mert akkor azonnal tudná, hová, kihez tartozik. Persze ismerve mindkettőnket, ezt úgysem hinné el soha.

Werner elmosolyodott.

– Nem, Georg bácsi, ezt csakugyan nem hinné el. Ismer téged, és tudja, milyen jó szíved van.

– No megkönnyebbültél? Ugye, megint bizakodva nézel a jövőbe, fiam?

– Csodálatosan meg tudsz vigasztalni, kedves bácsikám, mindig meghozod a kedvem. Hála istennek, nem sokára itt van Lanie születésnapja, mert én már nem bírom sokáig. Ha tudnád, milyen nehéz türtöztetni magam!

Miután sikerült a fiúba lelket öntenie, áttértek az üzleti út részleteinek megbeszélésére. A látszatot kellett kelteniük, hogy a gazdag nagybácsi tényleg kitagadta Wernert.

– Olyan érzésem van, fiam, hogy Franz Hagen nem egészen nyílt lapokkal játszik. Megfigyeltem mostanában egy-két furcsaságot. Noha megállapodtunk, hogy közös üzleteket csinálunk, és az árainkat egyeztetjük, azon mesterkedik, hogy megkaparintsa a legkedvezőbb megbízásokat. A vevőket titoktartásra szólította fel, és árengedményt ígért nekik. Előfordult, hogy rossz helyen kopogtatott, ugyanis két régi, hűséges vevőm látszólag belement a játékba, de nem hallgatták el a dolgot, ahogy megígérték, hanem elküldték nekem Franz Hagen ajánlatát.

– Felháborító, amit művel ez az ember! Vannak bizonyítékaid?

– Igen, megmutatom, ha akarod. Nem marad más hátra, mint hogy körbejárjuk a vevőinket, és mi is felajánljunk egy kis árengedményt. Ezzel el is veszítjük azt a többletbevételt, amit a Hagennal való szövetkezésel nyertünk volna, és újra ugyanoda jutunk, ahonnan elindultunk. Semmi szükség tehát a további együttműködésre.

– Micsoda alávaló gazember! – kiáltotta Werner felháborodottan.

– Ahogy mondod. Soha nem voltam valami jó véleményel róla, gondolhattam volna, hogy ez lesz a vége. Miután közlöm vele, hogy kitagadtalak, te körbejárod a vevőinket, és bemutatod nekik a bizonyítékokat, hogyan

akart üzlettársunk túljárni az eszünkön. Csak így tudunk véget vetni a mesterkedéseinek. Amint Lanie a feleséged lesz, az lesz az első dolgom, hogy hidegvérrel felbontsam az apjával kötött szerződést. Nekem úgysem fűződött hozzá különösebb érdekem, csupán Lanie miatt mentem bele. Őt akartam megszabadítani az apjától, akinek csak nemrég ismertem meg az igazi arcát. Ahogy mondtam: ha Lanie biztonságban lesz, haladéktalanul közöljük vele, hogy rájöttünk, miben sántikál, ellenintézkedéseket tettünk, és a továbbiakban eltekintünk mindennemű együttműködéstől. Erre majd feldühödik, és megszakítja velünk a kapcsolatot, aminél jobb nem is történhetne. Laniet meg úgy elhalmozzuk szeretettel, hogy egy pillanatilag sem fogja hiányolni azt a szívtelen apját.

– Bárcsak már ott tartanánk, Georg bácsi!

– A nehezen már túl vagyunk, fiam, hidd el.

Néhány nappal később Georg Gunter meglátogatta Franz Hagent, üzleti ügyeikről akart tárgyalni vele. Azt persze egyelőre nem említette, hogy tud a háta mögött tett lépéseiről. Dolga végeztével, mielőtt elbúcsúzott volna, így szólt:

– Szeretnék jó napot kívánni Lanienak, ha itthon van.

– Megtalálod odafenn, a szobájában.

Nem vesztegette az időt a bejelentkezéssel, hanem azonmód felsietett a lépcsőn. Éppen be akart kopogni a lány szobájának ajtaján, amikor halk sírás ütötte meg a fülét. Megtorpant. Talán jobb volna, ha most mégsem menne be hozzá, fontolgatta, de nem hagyta nyugodni a dolog. Mindenképpen tudni akarta, miért sír Lanie.

Halkan bekopogott hát, majd belépett az ajtón. A lány egy karosszékben ült magába roskadva, és tenyerébe tette az arcát.

– Lanie! – kiáltotta Georg Gunter részvétellel.

A lány rémülten felpattant, és zavartan meredt rá. Ahogy felállt, valami leesett az öléből.

Georg Gunter odalépett és lehajolt, hogy felemelje. Egy csokor hervadt rózsát tartott a kezében meg egy levélkét, amelyen ez állt: „*Viszontlátásra!*” Azonnal felismerte unokaöccse kézírását. Türtőztette magát, pedig legszívesebben hangosan felkiáltott volna örömeiben.

Látszólag gyanútlanul a kisasztalra tette a rózsákat meg a levelet. Átölelte a még mindig zavartan ácsorgó Laniet, megsimogatta a haját, és kedvesen faggatni kezdte:

– Édes kis Lanie, mondd, miért szomorkodsz? Bocsáss meg, amiért bejelentés nélkül rád törtem, de csak üdvözölni akartalak, ha már nálatok jártam. Csodálkozom, amiért könnyek között talállak. Miért keseredtél el ennyire?

Lanie hálásan megszorította a kezét, közben félienken a rózsákra sandított. Remélhetőleg Georg bácsi nem tulajdonított nekik jelentőséget.

– Olyan buta vagyok, Georg bácsi, én... igen, azért sírtam, mert... mert apám tegnap már megint nagyon dühös volt rám.

– Akkor nincs okom különösebb aggodalomra, hiszen ez mindennapos dolog.

Lanie kibontakozott a karjából, még egyszer megszorította a kezét, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Ezúttal eltörött a mécses, Georg bácsi, szégyellem magam érte. Ne is törődj vele! Örülök, hogy feljöttél hozzám, jólesik az embernek, ha kedves arcot lát, és érzi, hogy szeretik.

Mialatt beszélt, a hervadt rózsákhoz lépett, és a levélkével együtt gyors mozdulattal beseperte a kis asztal fiókjába. Georg Gunter természetesen úgy tett, mint aki ezt nem vette észre, pedig alig tudta palástolni mosolyát. „Hogy harcol a kis buta a boldogság ellen!” – gondolta, s már előre örült, hogy elmesélheti Wernernek ezt az apró, ám semmiképp se jelentéktelen megfigyelését.

Látszólag teljesen gyanútlanul elbeszélgetett még a lánnyal, és meghívta másnapra.

Rövid habozás után Lanie megkérdezte, hogy van Werner.

– Jaj, majd elfelejtettem: üdvözetét küldi, és elnézésedet kéri, amiért a múltkor olyan udvariatlanul távozott. Alighogy elmentél, bejött hozzám. Látszott rajta, milyen bánatos. Nem tudja kiheverni, hogy le kell mondania rólad.

Lanie kissé elsápadt, tekintetéből mély fájdalom sugárzott.

– Sajnálom, hogy miattam szenved – mondta csendesen.

– Remélem, elhiszed, hogy ez az igazság.

A lány bólintott.

– Elég jól ismerem már ahhoz, hogy bármi hamiságot feltételeznék róla. Hidd el, engem is bánt ez az egész.

Georg Gunter ismét magához ölelte.

– Elhiszem én, drága gyermekem, elhiszem. Csak az a baj, hogy ez nem segít rajta, sajnos bele kell nyugodnia a megváltoztathatatlanba. Most el kell búcsúznom, dolgom van még az irodában. Holnap várunk!

– Köszönöm, Georg bácsi, majd úgy intézem, hogy nálatok teázhassak. Látod, hogy felbátorodtam? Csak úgy bejelentkeztem teára, mintha hazamennék.

– Ugye, tudod, milyen nagy öröm ez számomra? Akkor a holnapi viszontlátásra!

– Viszontlátásra, Georg bácsi, és add át üdvözlétem Wernernek! Szeretném, ha nem neheztelne rám, és... és nem vonná meg tőlem a... a barátságát.

– Majd megmondom neki.

Georg bácsi mögött becsukódott az ajtó, Lanie pedig a szívére szorított kézzel, lehunyt szemmel állt a szoba közepén. Egy ideig mozdulni sem tudott, de aztán felocsúdott, és kihúzta a fiókot, amelybe a rózsákat és a levélkártyát rejtette. Nem is sejtette, hogy idős barátja pontosan tudja, Werner virágai és búcsúlevele miatt itatta az egereket. Szégyenkezett, és haragudott is magára, hiszen egyedül önmagát okolhatta a boldogtalanságáért. Ezért is fakadt sírva.

Most már szívesen meggyónt volna mindent Wernernek, de hiányzott hozzá a bátorsága.

VIII.

Georg Gunter nem tudott azonnal beszámolni unokaöccsének az eseményekről. Az irodában számos elintéznivalója akadt, még ebéd közben is üzleti ügyekről beszéltek. Mivel nem volt vendég a háznál, Viereckné is velük étkezett.

Ebéd után a házvezetőnő lepihent, a két férfi pedig a kávé mellett cigarettára gyújtott.

– Ma délelőtt Franz Hagennál jártam – kezdte Georg Gunter –, hogy a szerződések ügyében még egyszer beszéljek vele. Egy pillanatra beugrottam Laniehoz is. Szívélyes üdvözetét küldi, és kéri, hogy ne haragudj rá, és ne foszd meg őt a barátságodtól.

Werner belepirult az örömbé.

– Köszönöm, Georg bácsi. Azt hiszem, soha életemben nem lennék képes haragudni rá. Csupán elszomorít, amiért olyan elutasító velem.

Georg bácsi jóságos arcán mosoly terült szét.

– Ő legalább annyira szomorú, mint te, és csak azért viselkedik elutasítóan, mert fél, hogy elgyengül. Tudod, mit csinált éppen, amikor benyitottam hozzá?

– Mit?

– Forró könnyeket ontott egy száraz rózsacsokor és egy levél felett, amelyen a te, igen a te kézírásoddal ez állt: „Viszontlátásra!”

Werner felkapta a fejét.

– Ó, hát megőrizte a rózsákat és a levelemet?

– A jelek szerint igen, mert hogy az esett ki az öléből, amikor hirtelen felugrott.

Georg Gunter a legapróbb részletekig beszámolt a jelenetről. Nem mulasztotta el ecsetelni Lanie kétségbeesett igyekezetét, hogy elrejtse előle az árulkodó bizonyítékokat.

Werner izgatottan, visszafojtott lélegzettel itta a szavait. Amikor a nagybátyja befejezte, vadul szorongatni kezdte a kezét.

– Köszönöm, Georg bácsi, köszönöm neked! Most már magam is kezdem elhinni, hogy Lanie szeret, és ellenkezésének csak kislányos féltékenysége az oka. Annyira más, mint a többi lány. Az apja szinte rabszolgasorban tartotta, soha nem érezte a szabadság ízét, hogyan is merné hát nyíltan megvallani az érzelmeit? Vége a türelmemnek, nem leszek többé tekintettel félszegségére, kikényszerítem belőle végre az igazságot!

– Nono, csak semmi heveskedés! Mindent elrontanál, fiam. Megint csak azt mondom, légy türelemmel. Most, hogy bizonyosságot szereztél a szerelméről, meglátod, nem esik annyira nehezedre a várakozás. Lanie-nak előbb önmagát kell legyőznie, most talán még ő maga sem tudja, mit érez. Ha válaszút elé állítod, csak ráijesztesz. Meggyőződésem, hogy nem kell sokáig várnod. Kérlek, ne változtass hát a viselkedéseden, mutasd ki nyíltan, mennyire szereted, hogy ő maga legyen kénytelen felhagyni ezzel a gyerekes bújócskával. Csak a születésnapjáig várjál! Ha elhitetjük az apjával, hogy kitagadtalak, meglátod, megtiltja neki, hogy továbbra is a menyasszonyodnak tekintse magát. Ez majd végre megoldja a nyelvét, megjön a bátorsága, és lesz ereje hozzá, hogy végre színt valljon. Várd ki, amíg „kitagadlak”! Ha

nem a tervem szerint alakulnának a dolgok, utána még mindig cselekedhetsz a saját belátásod szerint. Megígérem, hogy a tervezett időpontban, tehát december ötödikén oltár elé vezeted Laniet. Persze az apjának akkor már egyáltalán nem fog ez tetszeni. Egyébként kissé sarokba szorítottam kedves Hagen barátunkat. Közöltem az észrevételemet, miszerint több vevőnk visszavonta a rendelését. Rákérdeztem, ugyan nála tapasztalható-e ez a jelenség. Csűrte-csavarta a választ, egyre csak a nehéz időket emlegette. Amikor a forgalom visszaesésére panaszkodtam, diadalittasan felragyogott a tekintete. Persze azt elmulasztottam megjegyezni, hogy a veszteségeim jelentéktelenek. Aggodalomra nincs okunk, fiam, ha körbejáród a vevőinket, gyorsan kiköszörüljük a csorbát. A mi termékeink még mindig jobb minőségűek és olcsóbbak, mint Hagené, aki könnyen és gyorsan akar meggazdagodni. Ha azt hiszi, hogy tisztességtelen mesterkedésével falhoz állíthat bennünket, nagyon téved. Ha nem jövök rá időben, akkor jelentős kárt okozott volna. Ezért később még majd számolok vele. A bizonyítékok szerencsére a kezemben vannak. Ha elég ügyes leszel, üzleti utad után az eddiginél is több megrendeléssel számolhatunk.

– Igyekezni fogok, Georg bácsi, szeretnék méltó lenni a bizalmadra. Lanieval kapcsolatban is követem a tanácsaidat, habár nem könnyű megállnom, hogy ne vegyem egyszerűen a karomba, és ne csókoljam le azt a sok buta ellenkezést az ajkáról. Jaj, Georg bácsi, olyan tündéri az a lány!

Georg Gunter helyeslően bólintott.

– Igen az. Kedves, vonzó, bájos. Ha látom, az ifjúságom jut az eszembe. Hálát adok a gondviselésnek, ha megérem, hogy az imádott asszony leánya fogja megszépíteni a napjaimat életem alkonyán. A kemény, szívtelen Franz Hagenre pedig magányos öregség vár. Ő maga akarta így, és már csak Lanie édesanyja miatt is megérdemli, hogy erre a sorsra jusson.

Másnap délután három óra tájban Lanie megérkezett Gunterékhez, ahol már javában tartott az alma- és körteszüret. A színültig telt kosarak mellől Viereckné kiállt oda neki:

– Nézze ezt a gazdag áldást, nagyságos kisasszony! Micsoda gyönyörű példányok! Tudja, én már húsz éve figyelem ezeket a gyümölcsfákat, de még egy évben sem hoztak ilyen bőséges termést.

– Csodálatos – mondta Lanie, és kiment a házvezetőnővel a kertbe, ahol a munkások hosszú létrákról szedték a gyümölcsöt. Elhatározta, hogy segít nekik, de előbb gumikesztyűt húz, hogy megvédje a kezét és a gyümölcsöt egyaránt.

Viereckné rövid terepszemle után visszament a házba, hogy az almát és a körtét elraktározza a második emeleti kamra polcain. Később Lanie is segíteni akart neki, ám addig is a kertben látott munkához. Egyszer csak Werner bukkant fel mellette váratlanul.

– Jó napot, Lanie! Észre sem veszel, annyira belemerültél a munkába.

Lanie összerezzen, alig mert a szemébe nézni. Bájos arca elsápadt, az ajka megremegett.

– Már megjöttél, Werner?

A férfit boldoggá tette a lány zavara, alig tudta megállni, hogy ne kapja a karjába.

– Nemcsak én, hanem a bácsikám is. Kiküldött érted, szeretnénk élvezni a társaságodat a teánál. Elvehetem a kosaradat?

A lány engedelmesen átnyújtotta a gyümölcssel teli kosarat.

– Mehetünk – mondta.

– Túl nehéz neked ez a kosár, Lanie, agyondolgozod magad értünk!

A férfi lány hangja és tekintete annyira zavarba hozta, hogy már megint tiltakozni akart, de eszébe jutott, hogy a múltkor is vérig sértette. Mosolyt erőltetett hát az arcára.

– Dehogysis! Magunknak is szedtem gyümölcsöt. Georg bácsi nem feledkezik meg rólunk, minden alkalommal teli kosárral megyek haza.

– Boldog, hogy neked örömet szerezhetsz. De ki ne lenne boldog az ő helyében! Irigylem, amiért elfogadod a kedveskedését, míg az enyémet visszautasítod.

Lanie lehúzta a kezéről a gumikesztyűt, és beletette a kosárba. Werner nem állhatta meg, hogy meg ne érintse a finom, fehér ujjakat. Lanie hagyta, hogy az ajkához emelje és megcsókolja a kezét.

Visszasétáltak a házba. Werner leadta a kosarat Vie-recknének, aki a kamrai munkával végezvén, éppen a konyhába igyekezett, hogy elkészítse a teát az uraknak és a vendégnek. Az egész házat friss almaillat lengte be.

Werner kérdés nélkül belekarolt Lanieba, úgy ve-

zette be a házba. A szokottnál kissé szorosabban tartotta, közben lopva az arcát figyelte. Boldogan észlelte, hogy Lanie fülig pirult.

Csak a nappali ajtajában engedte el a karját.

Georg bácsi ragyogó arccal fogadta őket.

– Ha tudnád, mennyire vártuk már a percet, hogy veled teázhassunk! Az a gyanúm, hogy Werner az irodai óra mutatóját is előrehajtotta, hogy siettesse az időt.

Felállt, és odakísérte Laniet a kisasztalhoz, amelyet a cseléd finomabbnál finomabb falatokkal rakott meg.

Igazán kellemes hangulatban telt az idő. A házigazda és az unokaöccse egymással versenyeztek, hogy melyikük kényeztetni jobban a vendéget. Lanie boldogan szolgálta ki a két férfit, s azok örültek az apró figyelmességeknek, amelyekhez csak az asszonykezek értenek igazán.

Teázás után a férfiak egy kis házimuzsikálásra vágytak. Lanie kitűnően zongorázott, így hát megkérte őket, hogy válasszanak egy-egy zeneművet. Georg bácsi Chopint hallgatott volna szívesen, unokaöccse pedig egy Grieg-darabot választott. Amikor a lány ezt játszotta, közönségéről megfélelkezve, halkán énekelni kezdett. A férfiak meglepetten füleltek. Lanie a jelenlétükben még sohasem énekelt, ők pedig nem is sejtették, hogy ilyen édes-bús, szívbe markoló hangja van. Mozdulatlanul, lélegzet-visszafojtva hallgatták és élvezték a dalt. Tudták, a legkisebb nesz elég, hogy Laniet megzavarják, aki bizonyára azonnal abbahagyná az éneklést.

Lanie hangja felerősödött, egyre felszabadultabban szárnyalt. A két férfi megbabonázva hallgatta Solveig da-

lát. Werner lehunyta a szemét, és teljes átéléssel szívta magába az érzelmekkel áthatott, áradó dallamot. Csak akkor nézett fel újra, amikor az utolsó hangok is elhaltak.

„*Szívrepesve, hűen várok rád!*” – így szólt a dal, és Werner előtt világossá vált, hogy Lanie zárkózottsága mögött mennyi kedvesség, szívjóság rejlik. Mélyen meghatódott, és leírhatatlan boldogság lett úrrá rajta. Úgy érezte, bepillantást nyert Lanie szívének legtitkosabb rejtekébe.

Lanie felemelte a tekintetét. Olyan volt, mint aki mély álomból ébred. Félénken körbepillantott, és két rászegeződő, ragyogó szempárt látott. Georg Gunter a meghatottságtól alig jutott szóhoz.

– Gyerme kem, hogy vonhattad meg tőlünk eddig ezt az élvezetet? Álmunkban sem gondoltuk volna, hogy ilyen csodálatos hangokat tudsz előcsalogatni a torkodból.

A lány elvörösödött, de nem Georg bácsi szavaitól, hanem Werner pillantásától, amelyből sütött a szerelem. A szíve összevissza kalimpált ujjongó boldogságában.

– Nem is gondoltam, hogy élveznétek. Soha nem jártam énekórákra.

– Talán éppen azért olyan édesen szívbe markoló a hangod, mert nincs benne semmi mesterkéeltség – mondta Werner megilletődve.

– Jaj, Werner, úgy szégyellem magam! Nem is tudom, hogy jutott eszembe, hogy énekeljek... Még soha nem tettem ilyet mások előtt, csak akkor, ha egyedül voltam. Most meg... magam sem tudom, hogyan, de megfeledkeztem a jelenlétekről.

– Szerencsére, mert különben sohasem fedezünk fel, kis csalogányom! Ugye, megígéred, hogy ezentúl gyakran énekelsz nekünk? – kérdezte Georg bácsi, majd oda lépett hozzá, és gyengéden átölelte.

Wernert természetesen elfogta az irigység. De szívesen lett volna most a nagybátyja helyében!

– Ha nektek örömet szerzek vele, szívesen énekelek – felelte Lanie, és mosolygó szemmel nézett Georg bácsira.

– De még milyen nagy örömet! – tette hozzá Werner őszintén.

Lanie szégyenlősen rámosolygott.

– Legközelebb már nem lesz ilyen nagy sikerem, meglátjátok, mert lámpalázás leszek.

– Majd leküzdöd. Gondolj arra, hogy milyen örömet szerzel a bácsikámnak meg nekem a dalaiddal!

Lanie mély sóhajjal kisimította a haját a homlokából.

– Újdonság és egyben nagy boldogság a számomra, hogy örömet szereztem valakinek. Amíg élt az édesanyám, éreztem, hogy néha sikerült megkönnyítenem és valamelyest megszépítenem az életét, de amióta ő nincs, azóta... – A hangja megremegett, nem tudta befejezni a mondatot.

A házigazda atyáskodó mozdulattal magához ölelte.

– Kicsi Lanie, annyit, de annyit vétettek ellened, és szegény édesanyád ellen is! De a te esetedben még nincs veszve semmi, sok minden jóvátehető. Azon leszünk, hogy ez sikerüljön.

– Olyan jók vagytok hozzám mindketten, nektek kö-

szönhetem, hogy újra úgy érzem, szép az élet, és élni igazán érdemes.

– Megrendítő ezt hallani egy ilyen fiatal teremtés szájából, mint amilyen te vagy. A te korodban természetes, ha szépnek találja az ember az életet.

Lanie meghitt mozdulattal simult Georg Gunterhez. Mit nem adott volna érte Werner, ha a helyében lehet! A tekintete elárulhatta, hogy mire gondol, mert Lanie gyorsan, megriadva kibontakozott Georg bácsi öleléséből. Az öreg megkérte, hogy énekeljen még egy dalt. Werner is kedvesen kérte a ráadást. Így hát Lanie újra helyet foglalt a zongoránál, tétován végigfuttatta ujjait a billentyűkön, és mélyet sóhajtott, mintha erőt akarna meríteni. Végül halkán, félszegen egy másik Grieg-dalba kezdett. Werner meglepetten hegyezte a fülét, mert a lány éppen az ő kedvenc dalát választotta. Olyan volt ez számára, mint egy édes ígéret. Boldogan hallgatta, milyen mély átéléssel énekli Lanie:

*„Szeretlek, ahogy senki mást ezen a földön,
Szeretlek, most és mindörökké...”*

Lanie legyőzte félszepségét, és az utolsó sorokat már teli torokból, ujjongva énekelte végig. Boldogsága Wernerre is átragadt, nagybátyját pedig egy régi édes-bús érzés könnyekre fakasztotta.

Miután vége lett a dalnak, Lanie nem merte felemelni a fejét. Félt, hogy túl sokat elárult legféltettebb érzéseiből. Gyorsan egy keringőt kezdett el játszani, hogy visszanyerje lelki egyensúlyát.

Werner odalépett hozzá, és megállt mögötte. Amikor Lanie a keringő végén megfordult, megfogta a kezét, és gyengéden megcsókolta.

– Tudod-e, Lanie, hogy az imént a kedvenc dalomat énekelted? – kérdezte lágyan.

A lány félénket pillantott fel rá.

– Nem tudtam. Nekem is mindig nagyon tetszett.

– Azt hiszem, nemcsak a zenében, hanem egyébként is sok a közös vonás bennünk.

Lanie szívesen váltott volna valami ártatlanabb beszédtemára.

– Te is szereted a zenét, Werner?

– Szeretem, de a muzsikálásban csak az alapokig jutottam. Mindössze néhány táncot, egy-két népdalt tudok eljátszani. Soha nem volt időm zenével foglalkozni, de bennem mindig lelkes hallgatóságra találsz. Szeretném, ha gyakran énekelnél nekünk. Tudom, Georg bácsinak is ez a kívánsága.

Lanie bólintott.

– Nagyon szívesen, ha ezzel örömet szerzek. De most szeretnék még egy kicsit kimenni a kertbe, hogy megnézzem, mennyire jutottak a szürettel. Jöttök ti is?

A férfiak követték a kertbe. Hiába volt több a munka, mint előző nap, látszott, hogy nem tudják időre befejezni a gyümölcszedést. Vidám beszélgetés, nevetés közepette ők hárman is beálltak közéjük. Munka közben Lanie és Werner keze gyakran összeért, ilyenkor mindketten úgy érezték, végigfut rajtuk valami kellemes bizsergés. Lanie most nem viselkedett olyan tartózkodóan, Werner pedig boldogan tapasztalta, hogy kissé pironkod-

va, szégyenlősen ugyan, de azért kacérkodik vele. Jókedvűek voltak, ugratták egymást, amit soha azelőtt nem tettek. Nevetésük odahallatszott Georg Gunterhez, aki tőlük kissé távolabb dolgozott. Természetesen szándékosan rendezte így, azt akarta, hogy Lanie és Werner kettesben legyenek. Elégedetten mosolygott maga elé, elképzelte, milyen szép lesz, ha majd Lanie végleg hozzájuk költözik. Most már egyáltalán nem kételkedett benne, hogy ez hamarosan bekövetkezik.

Amikor Lanie indulni készült, Werner ismét egy teli kosár gyümölcsöt tett be mellé az autóba. Gondosan elhelyezte az ülésen, majd kezét csókolta a lánynak.

– Mikor jössz el újra, Lanie?

A lány félénken viszonzta a pillantását.

– Mondd, mikor jöjök? – kérdezte halkán.

– Ha rajtam áll, már holnap látni szeretnék – felelte a férfi.

– Attól félek, túl gyakran vagyok itt.

– Mindig félsz valamitől, édes kicsi Lanie. Nem tudsz te olyan gyakran jönni, hogy én és Georg bácsi elteljünk veled. Akkor holnap délután várunk, jó?

Lanie némán bólintott. A lelkében tovább visszhangzott az „édes kicsi Lanie”! Úgy szeretett volna ő is valami kedveset mondani Wernernek, amivel boldoggá teheti.

A férfi becsukta a kocsiját, hátrált egy lépést, de a tekintetét még nem tudta levenni a lányról. Lanie összeszedte minden bátorságát, és a kocsijának ablakán keresztül édesen rámosolygott a férfit, akinek ennek láttán nagyot dobbant a szíve.

„Szeret... mégiscsak szeret!” – ujjongott magában Werner, s szerelmes tekintettel csüggött rajta, amíg csak el nem indult az autó vele.

Lanie hátradőlt az ülésen, és lehunyta a szemét. Még egyszer felidézte Werner simogatóan lágy hangját, ahogy ezt mondja: „Lanie, édes kicsi Lanie”. Vágyakozva sutogta maga elé:

– Szeretlek, Werner, szeretlek, ahogy senki mást ezen a földön, szeretlek... szeretlek, most és mindörökké!

Elmerengve tette meg a hazafelé vezető utat.

A vidéki városkában természetesen nem maradt sokáig titokban, hogy Lanie gyakran vendégeskedik Gunteréknál. Sok hajadon lány álmodozott Werner Gunterről, aki kétségkívül a legérdekesebb és legvonzóbb fiatalember volt a városban. Ezenkívül, mint a nagybátyja egyetlen örököse, kiváló partinak számított. Ennek köszönhetően Gunterékat elárasztották meghívásokkal annak reményében, hátha sikerül kivetni a hálót Wernerre. De még a kora dacára vonzó, jó kiállítású Georg Gunter után is sóhajtoztak az idősebb, szabad hölgyek!

Ha a városka asszonyai összejöttek egy kis traccspartira, gyakran felvetődött a kérdés, vajon melyik eladósorba került lány jöhet számításba Werner Gunter jövőbelijeként. A vélemények igen különbözőek voltak.

Lanie még édesanyja életében sem forgott sokat társaságban. Eljárt a tánciskolába, de igen tartózkodó lévén, eszébe sem jutott, hogy flörtölésre használja ki az alkalmat, mint ahogy ezt a többi lány tette. Emiatt sótlannak és unalmasnak tartották, és a fiatal emberek néhány hiábavaló kísérlet után nem is foglalkoztak többé vele.

Lanie nem sok örömét lelte a társas összejövetelekben, tudta, mekkora erőfeszítésbe telik őt elkísérni beteg édesanyjának. Az ő halála után pedig egyenesen került a társaságot, így szinte meg is feledkeztek róla. Ha bevásárláskor vagy séta közben összefutott egy-egy ismerőssel, kedvesen, de tartózkodóan válaszolt a feltett kérdésekre, és örült, amikor végre továbbmehetett, anélkül hogy barátságtalannak tartanák.

Egy ideje olyan híresztelések kaptak szárnyra a városban, hogy a körülrajongott Werner Gunter gyakran megfordul Hagenék házában, sőt Lanie Hagen is kijárogat a Gunter-villába. Az irigy hölgyek nem átallották Lanien köszörülni a nyelvüket, kacérnak és álszentnek mondták, és ha felvetődött a neve a társaságban, sokat sejtetően összenéztek. A városka lakóit mindenesetre nagyon foglalkoztatta ez a számukra érthetetlen fejlemény.

Lanie két társnője, akiket a tánciskolából ismert, rajongott Wernerért. Ha csak tehették, végigsétáltak a folyóparton, éppen Gunterék gyümölcsöskertje mellett. Azt remélték, talán összehozza őket a véletlen Wernerrel, aki az utóbbi időben csak elvétve jelent meg a társaságban. Egy alkalommal észrevették, amint Lanie és Werner együtt szedte a gyümölcsöt a kertben. A hír gyorsan elterjedt, és természetesen nagy izgalmat keltett a városkában. No de ilyet, ezt aztán végképp nem feltételeztek volna Lanie Hagenről! Mindig tartózkodó volt, büszke és visszautasító, és lám csak, mi lett belőle! A legnagyobb titokban megismerkedett Werner Gunterrel, behízelegte magát a nagybátyjánál annak reményében, hátha sikerül behálóznia az unokaöccsét.

Ha legalább szép lenne! De még csak nem is mutatós! A gazdag Hagen lányaként öltözködhetett volna pazarul, a legújabb divat szerint, ő mégis mindig az egyszerűséget, a természetességet, a finom eleganciát részesítette előnyben. Ki hitte volna róla, hogy ennyire számító és kacér! Ilyen és ehhez hasonló szöbeszéd keringett Lanieről a városkában.

Amikor néhány nappal később egy divatárüzletben vásárolt, váratlanul az egyik ifjú hölgybe botlott, aki meglátta Gunterék kertjében.

A lány tettetett kedvességgel üdvözölte Laniet.

– Szinte nem is látni téged már jó ideje – mondta enyhe szemrehányással a hangjában.

– Tudod, Ellen, a gyászév ideje alatt nemigen volt kedvem társaságba járni.

– Megértelek, de a gyászév régen letelt.

– Így van, csakhogy közben nagyon hozzászoktam a magányhoz. Nehezen szánom rá magam, hogy újra emberek közé menjek.

– Pedig azt kellene tenned, hiszen fiatal vagy! No de magad sem gondolod ezt olyan komolyan, hiszen két úriember is gyakran megfordul nálatok.

Lanie észrevette az alattomos szándékot, és büszkén kihúzta magát.

– Georg bácsi... vagyis Georg Gunter úr üzleti megbeszéléseket folytat az apámmal, amin természetesen részt vesz az örököse, Werner Gunter is.

– Vagy úgy! Szóval te Gunter urat Georg bácsinak szólítod... talán bizony a rokonod?

– Nem, csak barátok vagyunk.

– Rokon lelkek talán?

– Nevezd, aminek akarod – válaszolta Lanie hűvösen, miközben a szíve nyugtalanul vert. A lány epés megjegyzései felbosszantották.

– Ruthtal a minap – folytatta Ellen – a folyóparton sétáltunk, és véletlenül megláttunk Gunterék kertjében. Éppen gyümölcsöt szedtetek Werner Gunterrel. Vagy rosszul láttuk, nem te voltál?

Lanie kihúzta magát, és kimért hangon, megfontoltan így felelt:

– Jól láttátok, csakugyan segédkezem Georg bácsinak a gyümölcszedésben.

– Aha, szóval ezért jársz ilyen gyakran hozzájuk?

– Ahogy mondom, szinte naponta kimegyek.

– Irigylésre méltó, hogy mindig együtt lehetsz az unokaöccsével.

– Nem mindig, de gyakran.

– Így már érthető, hogy olyan könnyen le tudsz mondani a társasági életről.

Lanie nem hagyta magát sarokba szorítani, mert érezte, hogy erre megy ki a játék.

– Nem érzek vágyat arra, hogy szórakozni járjak. Apámnak az ilyesmire soha nem volt ideje, édesanyám pedig sajnos nincs többé.

– Hát ez nagyon szomorú. Édesanyád bizonyára nem nézné jó szemmel Gunteréknál tett gyakori látogatásaidat.

Ellen most kimutatta a foga fehérét. Lanienak, mint minden becsületes embernek, rosszulesett, hogy pletykálnak róla, de nem mutatta.

– Tévedsz, Ellen, az édesanyám nagyon is helyeselné a viselkedésemet. De most bocsáss meg, kérlek, sietek, várnak odahaza!

Ezzel hátat fordított, és elindult hazafelé. Ellen dühösen nézett utána, és elhatározta, hogy az első adandó alkalommal megbeszéli a hallottakat kebelbarátnőjével.

Lanienak minden akaraterejére szüksége volt, hogy megőrizze a tartását. Azt a látszatot akarta kelteni, hogy hidegen hagyta Ellen bíráló szavai, ami persze távol állt az igazságtól.

Időre volt szüksége, mire megnyugodott. Végül így összegezte magában a történetek tanulságát: „Egyedül csak az számít, hogy édesanya mit szólna Gunterékkal való ismeretségemhez. Bizonyára helyeselné, de azért ezt még megbeszélem Georg bácsival. Majd ő tanácsot ad, mit tegyek, hogyan viselkedjem ezután.”

Ha tanácsra vagy segítségre volt szüksége, sohasem az apjához fordult, hanem a jóságos Georg bácsihoz, akinél mindig megértésre talált.

Amikor legközelebb találkoztak, és egy rövid időre kettesben maradtak, elmesélte neki Ellennel folytatott beszélgetését. Georg bácsi figyelmesen hallgatta, és megpróbálta megnyugtatni.

– Oda se neki, hadd pletykáljanak, Lanie! Az ilyen gonosz nyelvekre nem lehet béklyót rakni! Ha majd észreveszik, hogy Wernerrel nincs köztetek semmi, és hogy nem formálsz rá jogot, maguktól abbahagyják.

Lanie előtt, mintegy varázsütésre, hirtelen világossá vált, hogy másra sem vágyik, csak hogy Wernerrel végül mégis egymáséi legyenek. Ettől olyan zavarba jött, hogy

még válaszolni is elfelejtett. Georg bácsi pontosan tudta, mire gondol, ezért így folytatta:

– Kár ezen törni a fejünket, és nem engedjük, hogy egyesek üres fecsegése megzavarja a barátságunkat. Vagy gyáva nyuszi vagy, aki nemcsak az apjától fél, hanem egy-két nagyszájú pletykafészeketől is?

Lanie büszkén kihúzta magát.

– Nem, Georg bácsi, amióta több időt töltök veled és Wernerrel, megváltoztam, nem vagyok már olyan gyáva. Csak az apámtól félek továbbra is.

Az öreg megsimogatta a kezét.

– Egyszerűen ő a hibás, amiért nem tudta elnyerni a szeretetedet és a bizalmadat.

A lány dacosan elhúzta a száját.

– Semmi esélye rá, azok után, amit az anyámmal tett. Kínoztam és megaláztam, ha csak tehettem, s ezzel az én szívemből is kiöltem a gyermeki szeretetet. Hogy velem kemény volt és túlzottan szigorú, még meg tudnám bocsátani neki, de az édesanyám nem ilyen bánásmódot érdemelt. Tudom, hogy ő tette tönkre, azért is ment el olyan fiatalon.

Georg Gunter arca megrándult, s a keze ökölbe szorult.

– Téged is tönkretesz, ha nem lépünk közbe idejében.

Lanie megsimogatta idős barátja kezét.

– Igen, te nagyon sokat segítettél rajtam, habár még most sem tudok igazán felszabadult lenni. Odáig azért eljutottam, hogy nem veszem a szívemre, amit azok a gonosz, kicsinyes emberek pletykálnak rólam. Beszéljenek, amit akarnak, engem nem érdekel!

– Hála istennek, hogy így gondolkodsz, már attól félttem, nem is akarsz többé meglátogatni bennünket.

– Erről szó sincs, örülök, hogy jöhetek... nem hagyom, hogy ettől is megfosszanak! Drága, jó bácsikám, úgy érzem, ez az igazi otthonom, ahol végre lehorgonyozhatok.

Georg Gunter elérzékenyülve ölelte magához. Sejtette persze, hogy Laniet elsősorban Wernerhez fűződő szerelme köti oda.

Miután a lány hazament, Georg bácsi elmondta Wernernek, mit hallott tőle.

– Undok pletykafészek mindegyik! – fakadt ki Werner dühösen. – Ha tudnád, bácsikám, milyen gátlástalanul viselkednek ezek az „úrhölgyek”, hogy bátorítanak, holott soha nem adtam rá okot. Felháborító, hogy éppen ők találnak kivetnivalót egy olyan tiszta, őszinte teremtés viselkedésében, mint amilyen Lanie. Alig várom, hogy nyilvánosságra hozzuk az eljegyzésünket, és végre békén hagyják.

Az idős Gunter arcán keserű, megvető mosoly jelent meg.

– Édes fiam, még csak akkor vennék istenigazából a nyelvükre! Sose mosná le magáról, hogy ravaszul behálózott téged. A rosszmájú emberek ellen úgy lehet védekezni, ha rájuk sem hederít az ember. Örülök, hogy Lanienak is ez a véleménye.

IX.

Lanie és Gunterék kapcsolatában minden maradt a régi-ben. Mivel a lány rajtuk kívül nemigen találkozott más-sal, nem volt, aki a szemére vessen bármit is.

Látogatásai alkalmával Lanie szívesen zongorázott, ám az apja jelenlétében nem volt hajlandó énekelni. Ilyenkor eljátszott egy-két könnyű darabot, amit az apja kívánt hallani, de láthatólag nem lelte igazán örömét benne. Gunterék megértették a viselkedését, és nem erőltették ilyenkor a zenélést.

Elérkezett Lanie huszonegyedik születésnapja. Franz Hagen nem tulajdonított jelentőséget az eseménynek, esze ágában sem volt ezentúl nagyobb szabadságot adni a lányának. Nem is sejtette, hogy Gunterék arra biztatják Laniet, rázza le magáról a láncokat. Georg bácsi felvértezte a harcra, amelyet majd meg kell vívnia a szabadságáért. Mindenekelőtt azt a tanácsot adta neki, hogy követelje az apjától az édesanyjától örökölt vagyoni kezelési jogát.

– Édesanyádnak az volt a kívánsága, hogy szabadon rendelkez a vagyonoddal. Ő maga eleget élt függőségben, eleinte a szülei, később pedig az apád jóvoltából. Mielőtt elutaztatok volna a Balti-tengerhez, akkor beszélt velem erről. Amióta az apád felesége lett, ez volt az egyetlen alkalom, amikor egy rövid időre kettesben lehettem vele. Érezte, hogy nem sok ideje van hátra, ezért is nyílt meg előttem, és vallotta be, hogy mennyire aggodik miattad. Így mondta: „Bárcsak tudnám, hogyan bocsássam a lányom rendelkezésére a vagyont, amit rá-

hagyok! Szeretném, ha szabadabb lenne, mint én. Aggódok a jövője miatt, mert attól félek, hogy nem tud szabadulni az apja zsarnoki uralma alól.” Akkor te beléptél a szobába, és én már nem tudtam úgy válaszolni, ahogy akartam, ezért csak ennyit mondtam: „Tanáccsal és tettekkel egyaránt mindig ott leszek Lanie mellett.” Erre megkönnyebbülten rám mosolygott, éreztem, hogy fogadalomnak vette, amit mondtam, mint ahogy annak is szántam. Ígéretemhez híven segíteni akarok neked, hogy legalább anyagilag függetlenítsd magad az apádtól. Össze kell szedned minden bátorságodat, és a tanácsom szerint kell eljárnod.

A lány bólintott.

– Majd arra gondolok, hogy ott állsz mögöttem, hát ha akkor bátrabb leszek.

Georg Gunter jól felkészítette a beszélgetésre, és megnyugodva hallgatta Lanie ígéretét, hogy mindenben követi a tanácsait.

Lanie a születésnapját megelőző napon még egyszer meglátogatta Gunteréket, amikor Georg bácsi a biztonság kedvéért elismételtette vele a másnapi teendőket. A beszélgetésben ezúttal Werner is részt vett. Az utóbbi hetek alatt úgy elhalmozta Laniet szerelmének félreérthetetlen bizonyítékaival, hogy a lány többé már nem kételkedett érzelmeinek őszinteségében. Werner is meg volt győződve róla, hogy viszonszereti. Már csak egy őszinte beszélgetésre volt szükség kettejük között, amit a férfi szeretett volna mihamarabb nyélbe ütni. Úgy tervezte, újra megkéri a lány kezét, és úgy intézi, hogy Lanie ne tudjon több kifogást találni, sem csűrni-csavar-

ni a dolgot. Csak még azt nem tudta, hogy mindegyre a tervezett üzleti utazás előtt vagy után kerítsen sort. Végül úgy döntött, rábízza a véletlenre.

Lanie vele szemben tanúsított viselkedése gyökeresen megváltozott. Nem volt többé elutasító, inkább kedves és ragaszkodó. Werner érezte, csak az alkalomra vár, amikor visszavonhatja az állítását, hogy mást szeret. A férfi türelme fogytán volt, úgy érezte, képtelen már sokáig elviselni ezt az állapotot.

Amikor Lanie másnap felébredt, még egyszer alaposan végiggondolta a tennivalóját. Nem akart csalódást okozni Georg bácsinak. Elhatározta, hogy mindenben követi a tanácsát, mert tudta, csak a javát akarja. Érezte, hogy neki magának is elégtételt jelent majd végre nyugodtan, határozottan szembenézni az apjával. Arra gondol közben, hogy Georg bácsi ott áll a háta mögött, és bátorítja. Öreg barátja mindenáron meg akarta látogatni aznap délelőtt, hogy sok szerencsét kívánjon neki.

Lanie felkelt, megfürdött, elvégezte szokásos reggeli tornagyakorlatait, és felöltözött. Erre az alkalomra a szokásosnál ünnepélyesebb ruhát választott.

Amikor lement a nappaliba, megpillantotta a rengeteg virágot, amit Georg bácsi és Werner küldött. Boldogan hajolt a virágok fölé, és teli tüdővel beszívta az illatukat. Az apja lépett ekkor a szobába, és ráreccsent:

– Mi ez itt? Honnan ez a sok virág?

– Georg bácsitól és Wernertől kaptam – válaszolta Lanie tettetett közönnyel.

– És milyen alkalomból?

Lanie tudta, hogy az apja szokásához híven ebben az évben is megfeledezett a születésnapjáról.

– Ma van a születésnapom, apám.

– Vagy úgy, teljesen kiment a fejből, annyi fontos elintéznivalóm van mindig. Látom, a vőlegényed elhalmozott virággal, sőt az a vén Georg is. Mindketten elkéneztetnek, no de meglesz ennek még a böjtje. Majd szólok a kertésznek, hogy kössön neked egy csokrot, és adja át a nevemben. Legjobb lesz, ha az ajándékot te veszed meg magadnak, mindjárt kiállítok egy csekket.

Minden évben így zajlott le az ajándékozás. Franz Hagen soha nem törte rajta a fejét, hogy mivel szerezhetne örömet a lányának. Ez most kapóra jött Lanienak, és bátorságát összeszedve így szólt az apjához:

– Mivel ma van a huszonegyedik születésnapom, és nagykorú lettem, arra kérlek, ezúttal tekintsünk el az ajándékozástól. Csupán az a kívánságom, hogy mától fogva magam kezelhessem az édesanyámtól örökölt vagyonomat, úgy, ahogy azt anyám meghagyta.

Azt csak ő tudta, milyen nehezére esett ezt kimondania, de a hangjában nyoma sem volt félelemnek vagy bizonytalanságnak. Hagen az apai jogok elleni lázadásnak tekintette a szavait, és azonmód elöntötte a pulykaméreg. Ráförmedt a lányára:

– Mi jut eszedbe? Csupa badarság, amit beszélsz! Te akarsz pénzügyekkel foglalkozni? Honnan veszed ezt a butaságot?

A lány az asztal alatt összekulcsolta a kezét.

– Nem butaság ez, apám. Édesanyám utolsó kívánsága volt, hogy a mai naptól fogva ne függjek tőled, ha-

nem egyedül rendelkezem önmagam és a vagyonom felett. Mindennek utánaérdeklődtem, tudom, hogy jogom van hozzá.

Hagen úgy bámult rá, mint aki először látja. Lanie még soha nem mert ilyen hangon beszélni vele! Ha megérzi a félelmét, talán ráripakodik, hogy még inkább elbizonytalanítsa, de most annyira elképedt, hogy mindössze ennyit tudott kinyögni:

– Mondd csak, mi ütött beléd? Hogy merészelsz egyáltalán ilyen hangon beszélni velem?

Lanie nyelt egyet, majd látszólag nyugodtan válaszolt:

– A mai napig ellenkezés nélkül teljesítettem minden kívánságodat, meg sem próbáltam ellenszegülni az akaratodnak, még akkor sem, ha a boldogságomról volt szó. Csak azért voltam képes elviselni mindezt, mert tudtam, hogy a mai naptól szabad, önálló ember lehetek.

Hagen gúnyosan elnevette magát.

– Te megbolondultál! Tényleg azt hiszed, hogy könnyelműen rád bízom egy akkora vagyon kezelését?

– Kénytelen leszel, apám, mert jogom van hozzá. Hamarosan férjhez megyek, és Werner ragaszkodik a vagyonunk elkülönítéséhez. Ha már férjes asszony leszek, nem függhetek tőled, hisz ezt semmi nem is indokolná. Ezenkívül szeretném megvásárolni a hozományomat, mégpedig a saját ízlésemnek megfelelően. Nem akarlak ezekkel a kiadásokkal is téged terhelni, mert tudom, hogy a tőkédet befektetted az üzletbe. Az a pénz viszont, amit édesanyám hagyott rám, az ő kívánságára nem került befektetésre, éppen ezért bármikor hozzáférhető, csak a felhatalmazásodra van szükség.

Franz Hagen felháborítónak tartotta, hogy éppen egy ilyen tapasztalatlan, oktondi teremtés fektesse két vállra, mint amilyen a lánya. Mindenben tökéletesen igaza volt, mégsem fordult meg a fejében soha, hogy kiadja neki a vagyonát. Úgy képzelte, hogy az esküvő után is csak akkora összeghez juthat hozzá, amekkorát ő jóváhagy a számára. Nagyon is fontos volt neki, hogy rendelkezék Lanie vagyonával, amelyből a felesége halála óta jelentős összegeket elvett „nevelési hozzájárulás” címén. Még a lányának vett ajándékok összegét is elkönyvelte, és levonta belőle. Most meg mit kell megérnie?! Ez az éretlen tacsizó, aki eddig az ő fennhatósága alatt állt, a jogait követeli! Abból ugyan nem eszik, hogy csak úgy kiadja neki a vagyont! Ez aztán már mindennek a teteje!

Olyan heves mozdulattal állt fel, hogy a szék felborult mögötte. Fenyegetően magasodott Lanie fölé.

– Mond csak, hogy jut eszedbe ilyen örültség? – förmedt rá.

A lány reszketett félelmében, de eszébe jutott Georg bácsi, és igyekezett nyugodtan válaszolni.

– Az imént már említettem. Anya a halála előtt közölte velem a kívánságát, és eddig is csak annak a reményében voltam képes ellenkezés nélkül alávetni magam az akaratodnak, hogy a mai naptól fogva szabad leszek, és saját magam dönthetek a sorsomról.

– Várjuk csak ki a végét! Nyilván rózsás elképzeléseid vannak erről a nagy szabadságról. Majd még beszélünk róla. Most nincs rá időm – hadarta az apja, és kiviharzott.

Lanie kimerülten roskadt a karosszékbe. Csak most

érezte, mekkora erőfeszítésébe telt ilyen határozottan szembeszállni az apjával. Mégis boldog volt és elégedett, mert arra gondolt, mennyire örül majd Georg bácsi, ha elújságolja neki, hogy nem hátrált meg.

Első kis győzelme felbátorította, képesnek érezte magát a további küzdelemre. Georg bácsi előrebocsátotta, hogy valószínűleg a közjegyzőt is segítségül kell hívnia, aki annak idején elkészítette az anyja végrendeletét. Ő maga egyelőre nem akart beleavatkozni a dologba. Ha az apja továbbra is ellenkezne, akkor azt kell mondania, hogy ebben az esetben kénytelen megkérni Bornemann jogtanácsost, hogy rendezze az ügyet.

A ház, amelyben az apjával lakott, szintén az édesanya tulajdona volt, aki azt a szüleitől örökölte. Hagené a lányára hagyta a házat azzal a kikötéssel, hogy Lanie engedélyével az apja élete végéig lakhat benne. Lanietől természetesen távol állt, hogy ezen bármit is változtasson, felőle az apja nyugodtan ott maradhatott, ameddig csak akart. Ha nem megy férjhez, jut hely bőven mindkettőjüknek, ha pedig... teljesül szíve leghőbb vágya, és Werner Gunter feleségül veszi, akkor kiköltözik hozzájuk, az apja pedig nyugodtan élhet ebben a házban élete végéig.

Elhatározta, hogy nem izgatja fel magát feleslegesen, hanem átadja az ügyet Bornemann jogtanácsosnak, ha az apja további akadályokat gördít az útjába.

Leszedette az asztalt, majd ismét a virágoknak szentelte figyelmét. Wernertől egy teli kosár frissen szedett, harmatos, vörös rózsza érkezett. Lanie lehunyta a szemét, és lángoló arcát a virágszirmokhoz simította.

– Werner, drága Werner, olyan nagyon szeretlek! Segíts, hogy megtaláljam a hozzád, a te jószágos szívedhez vezető utat! – suttogta önfeledten.

Lanie nyugtalanul járt-kelt a házban. Fogadta a személyzet születésnapjához jót kívánó szavait, hiszen Emilie tudta, milyen mérföldkő ez a nap ifjú úrnője életében, és a többieket is beavatta. Lanie türelmetlenül sétált fel-alá az ablakok előtt, és leste, jön-e már Georg Gunter és az unokaöccse.

Végre a ház elé gördült az ismerős autó, ő pedig néhány perccel később sírva-nevetve vetette magát Georg bácsi karjába, és mesélte neki, hogy milyen bátran viselkedett. Werner ismét irigykedve, féltékenyen figyelte őket, és amikor Lanie végre őhöz fordult, hogy fogadja a jót kívánó szavait, így szólt:

– Nagyon örülök a bátorságodnak és a kitartásodnak, Lanie, és szívből kívánom, hogy egy számomra sokkal fontosabb ügyben is hasonló bátorsággal és kitartással járj el.

A lány egy pillanatig értetlenül hallgatta, de aztán világosság gyúlt az agyában, és megértette, hogy Werner arra gondolt, most már előtte is színt kell vallania. Már régóta sejtette, hogy a férfi tudja a titkát, de most mindez bizonyossá vált. Lanie elvörösödött, és gyorsan másra terelte a szót. Belefogott az apjával folytatott beszélgetés részletes ecsetelésébe.

Georg bácsi biztatta, hogy most már nem szabad meghátrálnia, az apja kénytelen lesz teljesíteni a kívánását. Ha erre nem hajlandó jószántából, akkor Bornemann jogtanácsos fogja rákényszeríteni.

– Megpróbálok találkozni az apáddal, talán majd nekem is megemlíti a dolgot. Akkor pedig nem fogom véka alá rejteni a véleményemet. Remélem, így megóvhatlak egy-két kellemetlenségtől.

Lanie nagyon szívesen meghívta volna az urakat egy kis születésnapra, de attól tartott, hogy az apja elrontaná az örömét. Georg bácsi elmosolyodott, és így szólt:

– Tudod, mit, Lanie? Majd nálam ünnepeljük meg a születésnapodat. Délután kijössz hozzánk, és rendezünk a tiszteletedre egy kis ünnepséget. Az apád nemigen tanúsított érdeklődést a nagy esemény iránt, nem hiszem, hogy részt akarna venni rajta. Egyúttal ünnepélyesen búcsút vehetünk Wernertől is, akit holnap „kitagadok”.

Mindhárman elnevettek magukat, de Lanie hirtelen elkomolyodott.

– Nincs más megoldás... szóval, úgy értem, Wernernek mindenképpen el kell mennie?

Georg bácsi lopva rápillantott.

– Nos, ha meg akarsz szabadulni tőle, akkor ez a legjobb alkalom. Más megoldást nem látok.

Lanie riadt, nyugtalan pillantást vetett Wernerre, úgy tűnt, mondani akar valamit. Aztán mégis hallgatott.

Georg Gunter titokban arra számított, hogy Lanie nem hagyja odáig fajulni a dolgot, hogy Wernernek el kelljen mennie. Észrevette a vívódását, de nem tudott segíteni rajta. Egyedül kell megtalálnia az utat Wernerhez.

Megbeszélték, hogy délután Lanie meglátogatja őket. A nagy nap öröme az urak korábban véget vetnek a munkának, így négy órára beszéltek meg a találkozót.

Amikor Werner kiment, Lanie még egy pillanatra visszatartotta Georg Guntert.

– Egy szóra még, Georg bácsi! Már holnap meg akard mondani az apámnak, hogy... szóval, hogy kitagadtad Wernert?

– Igen, gyermekem, nincs vesztegetni való időnk. Mivel szabad akarsz lenni, és nem kívánod nyilvánosságra hozni az eljegyzésedet Wernerrel, nincs más választásunk. Tovább nem halogathatjuk ezt a lépést. Persze, más lenne a helyzet, ha meggondoltad volna magad, és úgy döntesz, hogy feleségül mész hozzá. De hát ez szóba sem jöhet, ugye?

A lány hol elsápadt, hol elpirult, mondani szeretett volna valamit, de aztán mást gondolt.

– Négykor ott vagyok nálatok, Georg bácsi – hadarta, és kiment Werner után a folyosóra. Ott elköszöntek egymástól, Georg Gunter pedig még egyszer a lelkére kötötte, hogy mit kell tennie, ha az apja megérkezik. Lanie jól az eszébe véste minden szavát.

X.

Franz Hagen komor hangulatban érkezett az irodába. Dühösen kotorászott íróasztalfiókjában a papírok után, amelyek Lanie örökségére vonatkoztak. Eddig nem fordított különösebb gondot a végrendelet kitételeire. Megelégedett azzal, hogy Lanie nagykorúságáig őt jelölték ki a vagyon kezelőjének. Álmában sem gondolt arra, hogy valaha is átadja azt a lányának. Eltökélt szándéka volt, hogy mindig a hatalmában tartja, és ő fogja meghatározni a cselekedeteit. És lám, most váratlanul fellázadt ez a csitri, a jogait követeli, és szabadon akar rendelkezni önmaga és a vagyona felett. Természetesen ez szóba sem jöhet, ilyen tapasztalatlan fiatal személynek örültség lenne teljhatalmat adni. Badarság! Na csak próbáljon meg újra előhozakodni ezzel a hajmeresztő ötlettel! Az imént sem kellett volna meglepődnie, hanem röviden és velősen kijelenteni, hogy minden marad a régiben.

Ugyan mikor fogantak meg Lanie agyában ezek a lázadó gondolatok? Az is lehet, hogy a vőlegénye áll a háttérben. Ekkora befolyással lenne Laniera? Ebben az esetben kapóra jöhet, hogy tud Werner szerelmi kapcsolatáról. Ha a férfi cirkuszt csinál Lanie vagyona miatt, akkor egyszerűen figyelmezteti, hogy ne üsse bele az orrát az ügyeibe, mert különben kénytelen lesz Laniet felvilágosítani vőlegénye viselt dolgairól. Franz Hagen a kezét dörzsölte. Nagyszerű ütőkártya! Ezzel bármikor beléfojthatja a szót Wernerbe.

Laniet akár le is veheti napirendről. Azon gondolko-

dott, felhívja-e Bornemann jogtanácsost, és Lanie tapasztalatlanságára hivatkozva kérje-e a beleegyezését, hogy továbbra is kezelhesse leánya vagyonát. Jó lesz várni ezzel, mert ha esetleg kedvezőtlen választ kap, akkor meg kellene hátrálnia, erre pedig gondolni sem akart. Már ma délben ráíjeszt Laniera, és ha a lány Werner Gunternél keres támaszt, akkor tudni fogja, mivel fegyverezze le. Ha a lánynak a fülébe jut, hogy Wernernek szeretője van, a férfi azonnal elveszti a befolyását felette.

Egyre inkább megnyugodott, délben pedig már megfontolt arccal, lehiggadva nyitott be a házba.

Lanie az ebédlőben várta. Franz Hagen hosszú idő óta először vette alaposabban szemügyre a lányát, és fel is tűnt neki, hogy nagyon megváltozott, méghozzá előnyére. Felnőttesebb volt, a testtartása büszkébb, a tekintete nyugodtabb, határozottabb. Az öltözködésben is szemlátomást igényesebbé vált. Hagen úgy döntött, hogy észrevételeit megtartja magának. Különben is feltálatták a levest, és amíg a személyzet jelen volt, nem beszélhetett nyíltan.

Apa és lánya szokásukhoz híven szó nélkül fogyasztották el az ebédet. Franz Hagen olykor belepillantott az újságba. Ezzel is csak azt akarta kimutatni, hogy minden más egyelőre lényegtelen a számára.

Befejeződött az ebéd, s ők ketten átvonultak a szomszéd szobába, ahol Lanie saját kezűleg szokta elkészíteni apja kávéját. Végre egyedül maradtak, és amikor Lanie elébe tette a teli kávéscsészét, Franz Hagen tettetett kedvességgel fordult hozzá.

– Nos, nagykorú kisasszony, remélem, közben meg-

bántad, hogy reggel olyan nevetlenül viselkedtél az édesapáddal.

Lanie igyekezett nyugodtan válaszolni, habár a szíve a torkában dobogott.

– Nem hiszem, hogy nevetlenül viselkedtem volna, apám. Csupán a jogaimat követeltem.

– Még hogy a jogaidat! – ripakodott rá az apja egészen más hangon. – Ki mondta azt neked, hogy egyik napról a másikra szabadon rendelkezhetsz az örökségeddel? Nincs is semmi tapasztalatod pénzügyekben.

– Idővel szert teszek rá, ha majd magam leszek a vagyonom kezelője.

– Vagy úgy! És azt hiszed, hogy az áldásomat adom erre? Eszemben sincs!

– Csakhogy nincs más választásod, apám.

– Azt még majd meglátjuk! Először is tudni akarom, hogy ki ültetett bogarad a füledbe. Talán csak nem a vőlegényed?

Látva Lanie pirulását, Hagen azt hitte, hogy most fején találta a szöget. Hirtelen elöntötte a pulykaméreg.

– Szóval igazam van, Werner Gunter úr mihamarabb biztosítani akarja magának a jogot, hogy szabadon rendelkezzen a vagyoned felett! S mindezt azért, hogy aztán elhetyegje a szeretőjével, te ostoba! Tudd meg, hogy szeretőt tart, és az ilyesmi sokba kerül!

Lanie elsápadt, de keményen állta apja tekintetét.

Milyen irtózatosságot okoztak volna apja kíméletlen szavai, ha nem tudja, hogy mindezt csak Georg Gunter találta ki. Így azonban büszkén kihúzta magát, és keményen, szemrehányóan megkérdezte:

– Te tudtad, hogy Wernernek szeretője van, és mégis beleegyeztél az eljegyzésünkbe?

Franz Hagennek torkán akadt a szó. Ez a határozott, talpraesett lány tényleg az ő Lanieja? Gyorsan úrrá lett zavarán, és így válaszolt:

– Férfiak egymás közt nem tulajdonítanak különösebb jelentőséget az efféle dolgoknak. De mivel észrevettem, hogy meg akarja kaparintani a vagyonodat, kötelességem volt felnyitni a szemed.

– Nagyon tévedsz. Werner egyáltalán nem tart ígényt a vagyonomra. Csodálkozom, amiért csak most szólsz, hogy szeretője van. De mivel eddig te sem tulajdonítottál különösebb jelentőséget ennek, úgy döntöttem, én sem fogok. Egyébként nem hiszem, hogy Werner valaha is szeretőkre költené a pénzemet, ennél jobban ismerem.

– Jaj, de véded! Talán csak nem habarodtál bele abba a piperkőcbe?

Lanie legszívesebben azonnal faképnél hagyta volna az apját. Nyers, sértő szavai a szívébe nyilalltak. Szerencsére betartotta Georg bácsinak tett ígéretét, és időközben kapcsolatba lépett Bornemann jogtanácsossal. Megbízta vagyoni jogi ügyeinek intézésével, ha az apja nem hajlandó kiadni az örökrészét. A jogtanácsos minden kétséget kizáróan biztosította, hogy az apjának ezen a napon el kell számolnia Lanie édesanyjának vagyonával, és az utolsó fillérig át kell adnia azt a lányának. Csak a ház haszonélvezeti joga marad az övé haláláig. Lanie legyen csak nyugodt, mert ő annak idején pontos utasításokat kapott Hagennétől, és mindent tud az ügyről. Fe-

lesleges összetűzésbe kerülnie az apjával, az a legjobb, ha őhozzá utasítja.

Laniet nem érte felkészületlenül apja kérdése, ezért könnyen megőrizte a nyugalmát. A legkisebb bizonytalanság nélkül felelte:

– Az eljegyzés előtt nem kérdeztél meg, hogy szerelmes vagyok-e belé vagy sem, egyszerűen kész tények elé állítottál. Kijelentetted, hogy hozzá kell mennem feleségül az akkor még számomra teljesen ismeretlen Werner Gunterhez. Nem kérdezted, meg tudom-e tenni vagy sem, megparancsoltad, hogy így kell lennie, nekem meg fejet kellett hajtanom az akaratod előtt. Ma már nem vagyok köteles hallgatni rád, ezentúl magam hozom meg a döntéseimet. Egyedül csak tőlem függ, hogy feleségül megyek-e Werner Gunterhez, vagy sem. Szerencsére még nem hoztuk nyilvánosságra az eljegyzésünket, és ha nem akarom, ez nem is fog megtörténni. Egyszóval nem kell válaszolnom arra a kérdésedre, hogy szerelmes vagyok-e belé.

Franz Hagen alig tudott szóhoz jutni meglepetésében.

– Hát ez gyönyörű! Hogy te mit meg nem engedsz magadnak! Így kell beszélni az édesapáddal?

– Soha nem bántál velem igazi apa módjára, csak zsarnokoskodtál felettem, úgy döntöttél a sorsom felől, ahogy éppen neked megfelelt. Eladtál, akár egy árucikket a kereskedésedből, s közben egyedül a saját hasznodat nézted. Sohasem mutattad ki, hogy szeretsz, ahogy szegény édesanyámat se szeretted, csak éveken át kihasználtad. Ezért is kellett szentül megígérem neki, hogy a nagykorúságom elérésekor függetlenítem magam

tőled. Ahogy te nem szerettél minket, mi sem tudtunk téged szeretni. A jövőben mindössze annyi közünk lesz egymáshoz, hogy életed végéig ellakhatsz ebben a házban. Van itt hely elég, nem leszünk egymás terhére. A vagyonom átadása ügyében pedig hamarosan felkeres Bornemann jogtanácsos. Ő gondoskodik róla, hogy mindenben törvénytörően járjunk el. Nincs értelme erre több szót vesztegetni.

Ezzel felállt, és sietős léptekkel elhagyta a helyiséget. Maga is elcsodálkozott, hogy képes volt mindezt megmondani az apjának, és közben megőrizte a lélekjelenlétét. De érezte, hogy képtelen lenne még egy szót szólni, ezért távozott menekülésszerűen.

Amikor felért a szobájába, magára zárta az ajtót, és a díványra vetette magát. Tenyerébe temette arcát, és kitört belőle a zokogás.

Franz Hagen dühösen meredt távozó lánya után, majd hirtelen mozdulattal megragadta a kávéscsészét, és a becsukódó ajtóhoz vágta. Magánkívül volt haragjában, hirtelen azt sem tudta, mihez fogjon. Be kellett látnia, hogy ebben a csatában alulmaradt, és ez mérhetetlenül sértette a hiúságát. Ha Lanie ott marad, haragjában valószínűleg megüti. Nyugodt, kimért távozása nem tűnt menekülésnek, úgyhogy Franz Hagennek még ez az elégtétel sem adatott meg. Egyszerűen hátat fordított neki és a haragjának, nem adva rá lehetőséget, hogy kitöltse rajta a mérgét.

Amikor Hagen végre kitombolta magát, erőtlenül, zihálva visszahuppant a karosszékbe. Agyában görcsösen kutatott valamilyen megoldás után, hogy mégiscsak

győztesen kerüljön ki az összecsapásból. Talán csak nem hagyja, hogy ez az ostoba teremtés két vállra fektesse! Hogyan hallgattathatná el, mivel törhetné be újra? Akárhogy is törte a fejét, semmi nem jutott az eszébe.

Lassan felállt, bement a szobájába, és rendbe hozta kissé zilált külsejét. Észre sem vette, hogy a személyzet tagjai, akik az imént fültanúi voltak ordítózásának, rémülten kitértek az útjából. Mindig is tartottak tőle.

Sötét arccal parancsot adott, hogy álljon elő a kocsija, majd elhajatott.

Lanie odafenn meghallotta az motorzúgást, és felállt, hogy megnézzze, valóban az apja távozott-e. Gyorsan leszaladt a lépcsőn, és bement abba a szobába, ahol az imént beszélgettek. Emilie éppen a törött kávéscsésze darabjait szedegette fel a földről. Csak a belépő Lanie láttán emelte fel a fejét.

– Elment az apám? – kérdezte Lanie suttogva.

– Igen, Lanie kisasszony, éppen az imént. Ilyen dühösnek még életemben nem láttam. És ez a szép, értékes csésze! Nézze csak, itt tört össze az ajtón!

Lanie arra gondolt, hogy a mai napon nem csupán a csésze tört darabjaira, hanem más is. Utólag elfogta a gyengeség, saját vakmerősége megrémisztette, és egész testében reszketni kezdett.

Visszament a szobájába, és odaült az ablakhoz. Tekintete a messzeségbe révedt. Az imént tényleg ő volt az, aki az apja arcába vágta a véleményét, aki vette magának a bátorságot, hogy szembeszálljon vele? Nem hitte volna, hogy erre valaha is képes lesz! Hogyan sikerült mégis? Maga sem tudta, csak azt érezte, hogy kényszer

alatt cselekedett. Egyszer végre ki kellett mondania mindazt, ami a szívét nyomta.

Újra csak azt kérdezte magától, vajon apja Wernerrel kapcsolatos szavai hogyan hatottak volna rá, ha nem tudja az igazságot. Szerencsére Georg bácsi felkészítette rá, mert különben szörnyen érezte volna magát, és talán örökre megingott volna a hite Wernerben és a szerelmében.

Újfent hatalmába kerítette a vágy, hogy mindent elmondjon Wernernek, és bevallja végre, hogy nem mondott igazat, amikor azt állította, mást szeret.

„Az imént összeszedted a bátorságodat, és szembeálltál az apáddal, akkor miért nem mered végre Wernernek is bevallani az igazat? Akkor minden jóra fordulna. A boldogságod a te kezében van, magad is tudod, hogy minden megoldódik, ha felhagysz végre ezzel a buta hallgatással. Nemcsak magadat teszed ezáltal boldoggá, hanem Wernert is. Ne engedd meg, hogy elmenjen! Minek kényszerítenéd arra Georg bácsit, hogy látzólag kitagadja Wernert? Erre semmi szükség többé, hiszen már megmondtad az apádnak, hogy mostantól fogva magad akarod irányítani az életed, és ebben az elhatározásodban nem hagyod magad megingatni. Egyedül tőled függ a boldogságod, ezért még a mai napon végrehajtod második bátor tettetted.”

Így győzködte magát, hiszen bátorításra volt szüksége. Végül megszületett benne az elhatározás. Felállt, és eltökélt mozdulattal a szekrényhez lépett, hogy átöltözzön a délutáni születésnap ünnepséghez.

A gyászév letelte után vásárolt magának néhány csi-

nos, új ruhát. Most kikereste közülük a legünnepélyesebbet. Felöltözött, és alaposan szemügyre vette magát. A tükörből elragadó, bájos fiatal lány nézett vissza rá. Halványan elpirult.

Gondosan elrendezte a haját, és most már igazán elégedett lehetett a külsejével.

Amikor elkészült, felhívta a jogtanácsost. Elmondta neki, hogy az apja tudomására hozta, vele kell rendeznie a vagyon körül támadt nézeteltéréseket.

– Kérem, kedves jogtanácsos úr, járjon el a nevemben, nekem nagyon kínos szembeszállni az apámmal.

– Erre nincs is szükség, nagyságos kisasszony, majd én rendezem az édesapjával az ügyet. Higgye el, pillanatok alatt meggyőzőm, hogy a végrendelet ellen nincs mit tennie. Megboldogult édesanyja bizonyára előre látta a helyzetet, és megtette a kellő óvintézkedéseket. Legyen nyugodt, elintézem, ne is foglalkozzon többé ezzel! Csupán egy aláírt felhatalmazásra lesz szükségem, az űrlapot már el is küldtem.

– Igen, jogtanácsos úr, aláírtam, és még ma postázom.

– Köszönöm, hamarosan jelentkezem.

Lanie letette a kagylót, és ebben a percben ismét autózúgást hallott. Az apjának az volt a szokása, hogy amikor beért az irodába, hazaküldte a kocsit. Így most Lanie elmehetett vele Gunterékhez.

Könnyedén magára terítette a bundáját. Odakinn hidegre, téliesre fordult az idő.

A hűséges Emilie az autóig kísérte ifjú úrnőjét. Lanie utasította a sofőrt, hogy előbb a posta felé menjenek, s csak azután hajtson a Gunter-villába.

A posta előtt Lanie átadta a jogtanácsosnak címzett levelet a sofőrnek, és megkérte, hogy adja fel. Ezután már meg sem álltak Gunteréig.

A két férfi a bejáratnál várta. Virágot tartottak a kezükben, és még egyszer felköszöntötték. Jobbról-balról közrefogták, és bevezették a nappaliba, ahol teázni szoktak. A szoba közepén ünnepélyesen feldíszített asztal állt, a közepén óriási születésnap tortával, amely Viereckné konyhaművészetét dicsérte. Csokoládéöntetből a következő szöveget kanyarította rá: „*A legdrágább ünnepeltnek 21. születésnapjára!*”

A torta mellett öblös kanna állt. Georg bácsi rámutatott és kifejtette, hogy forró csokoládé és tejszínhab nélkül nem lehet igazán születésnapot ünnepelni.

Lanie örömmel látott neki a finomságoknak, és a két házigazda nagy meglepedésére jó étvággal fogyasztott az ünnepi étkekből. Közben részletesen előadta, hogyan zajlott apjával a második beszélgetése. Werner méltatlankodva hallgatta, amit Franz Hagen órála mondott, de Lanie könnyedén a karjára tette a kezét.

– Légy nyugodt, Werner, hiszen mindannyian tudjuk, hogy semmi alapja sincs annak, amit az apám mondott!

Laniet hősként ünnepelték, de ő bevallotta, hogy amikor már éppen inába szállt volna a bátorsága, egyszerűen elhagyta a küzdőteret. Arra azért még vigyázott, hogy a távozása ne tűnjön menekülésnek, inkább olyan volt, mint amikor a győztes diadalittasan levonul a csatatérről. A szobájába érve persze sírva vetette magát a párnára.

– Nem baj, Lanie, ennek ellenére derekasan helytálltál – mondta Georg bácsi, és kezet csókolt neki, mire Werner is feljogosítva érezte magát, hogy megfogja a másik kezét, és forró csókot leheljen rá.

Georg Gunter közben a lány felhevült arcát figyelte. Láta rajta, hogy csak nehezen tudja legyűrni feltörő érzelmeit. Nem szólt egy szót sem, csak várt. Abban reménykedett, hogy Lanie most talán összeszedi a bátorságát a sorsdöntő vallomáshoz.

Uzsonna után az urak megkérték Laniet, hogy játszszonek nekik valamit a zongorán. A lány nem akarta kéretni magát, de az igazsághoz híven megjegyezte:

– Az éneklésről azonban le kell mondanotok. Nem hiszem, hogy egyetlen hang is kijönne a torkomon.

– Nem akarunk gyötörni, megelégszünk azzal is, ha csak zongorázol. De talán menni fog az éneklés is – mosolygott rá biztatóan Georg bácsi.

És neki lett végül igaza. Werner a lány mellett állva a kottát lapozta. Már régóta kisajátította magának ezt a tisztséget, és féltékenyen ügyelt rá, nehogy Georg bácsi elorozza előle. Ez időnként kisebb nézeteltérésre adott okot, ilyenkor Lanienak kellett közbelépnie, hogy igazságot tegyen közöttük. Ám ezen a délutánon Georg bácsi nem mozdult a karosszékből, de nem is a szokásos áhítattal hallgatta a zenét. Egyre csak azon törte a fejét, hogyan segíthetne Lanien, hogy végre rászánja magát élete sorsdöntő lépésére. Ha képes volt minden várakozást felülmúló bátorsággal szembeszállni az apjával, akkor ahhoz is kell legyen bátorsága, hogy végre megmondja Wernernek az igazat! Úgy vélte, hogy ez a nap

a legkedvezőbb alkalom az őszinte beszédre, hiszen Lanienak attól kell tartania, hogy hosszabb időre kénytelen lesz nélkülözni Wernert.

Úgy tett, mint aki teljesen átadta magát a zene élvezetének, pedig valójában a fiatalokat figyelte. Saját ifjúkora elevenedett meg előtte. Önmagát látta Lanie édesanyja oldalán, aki éppen úgy nézett ki, mint most a lánya. Milyen boldog volt, amikor bevallotta, hogy szereti, és milyen boldogtalan, amikor nem sokkal azután közölte vele, hogy a szülei Franz Hagenhez adják feleségül. Rémult kétségbeeséssel nézett a szemébe, és ő azonnal tudta, oda minden reménye. A gazdag kérőnek megvolt hozzá a hatalma, hogy darabokra törje kettejük boldogságát, habár soha nem szerette Lanie édesanyját, és már a kezdet kezdetén megszegte a neki tett hűségesküt. Akkoriban tehetetlen volt vele szemben. Egyebe sem volt, mint adóssága, és saját magát is alig tudta fenntartani. Körülményei folytán meg volt kötve a keze, kénytelen volt tétlenül végignézni, ahogy a szülők a vagyon kedvéért feláldozták a kedvesét. Lelki szemei előtt látta, ahogy végigvonult előtte fehér menyasszonyi ruhában: arca hófehér volt, akár a lilium. Bárcsak akkor, ott mindjárt kitepte volna Franz Hagen karjából! Ez volt élete legnagyobb mulasztása! Neki kellett volna cselekednie, hiszen tudta, hogy az imádott nő milyen gyenge, határozatlan teremtés.

Lanienak igaza volt, amikor azt állította, hogy az apja tette tönkre az édesanyját. Georg Gunter tanúja volt, ahogy az asszony lassanként felörlődött ebben a házasságban. Franz Hagen a lányát is gondolkodás nélkül fel-

áldozná, ha bármi előnye származna belőle. De szerencsére elveszítette a hatalmát felette! Georg Gunter a saját győzelmeként könyvelte el, hogy Lanie függetlenítette magát zsarnoki apjától. Úgy bosszulta meg, amiért tönkretette a számára legkedvesebb teremést, hogy megfosztotta a lányától.

Lanie közben végigénekelte az utolsó dalt is. Lecsukta a zongora fedelét, és helyükre tette a kottalapokat. Werner segített neki, miközben le nem vette volna a szemét a lány izgalomtól kipirult arcáról. Csodálkozott, nem értette, mi játszódhat le benne.

Odaültek a kandallóhoz, Georg bácsi mellé. Rövid ideig szótlanságba süppedve csak nézték egymást, mire az idős házigazda felemelkedett, és így szólt:

– Megünnepeltük a születésnapodat, Lanie, most pedig hozatok bort, és iszunk egy búcsúpohárral Werner egészségére is, aki hosszú hetekre távol lesz tőlünk. Ki tudja, hátha megismerkedik valakivel az utazás során! Te szabad leszel, s talán ő is megtalálja a boldogságot valaki másnak az oldalán. Akárhogy is lesz, azt hiszem, aligha ülünk még ilyen békésen együtt, mint most. A jövőben Lanie sem látogathat meg bennünket ilyen gyakran, felesleges okot adni a gonosz nyelveknek a pletykára.

Georg Gunter szavai nyomán még nyomasztóbb csend támadt. Lanie megremegett, és szenvedő pillantást vett Wernerre, aki mélyen a szemébe nézett. A fiú tudta, érezte, hogy Georg bácsi egy utolsó rohamot indított Lanie félszége ellen. Nem volt türelme kivárni a választ, felállt, és az ablakhoz lépett, hogy elrejtse izgalomtól égő arcát.

Lanie riadt tekintetét ekkor Georg bácsira szegezte, izgatottságában a kezét tördelte. Végül halkan, remegő hangon megkérdezte:

– Georg bácsi, miért kell elmennie Wernernek? Szerintem most már felesleges, hiszen megmondtam az apámnak, hogy saját kezembe veszem a sorsomat. Azt is meg merem mondani neki, hogy... én... szóval, hogy nem egyezem bele a Wernerrel való hivatalos eljegyzésbe. Ezzel minden megoldódik, nem?

Georg Gunter tagadólag rázta meg a fejét.

– Tévedsz, gyermekem, éppen hogy nem oldódik meg semmi. Az az érzésem, még most sem érted, mennyire szenved Werner. Azt mondja, sokkal jobban szeret téged, semhogy képes volna a közeledben élni, ha nem leszel a felesége. Apáddal nem kell végigjátszanom a színjátékot, ebben igazad van, Wernernek viszont ennek ellenére el kell mennie. Tőled távol talán könnyebben gyógyírt talál szíve bánatára. Megértem, és nem is akarom tartóztatni, habár szomorúsággal tölt el, hogy meg kell válnom tőle.

Szemérmes féltékenységét legyőzve, Lanie váratlanul felpattant, odament Wernerhez, és megfogta a karját. Sápadtan, remegve nézett a szemébe.

– Ne menj el, Werner... kérlek... ne menj el! – szakadt fel belőle. A szeme könnyesen csillogott.

– Jobb lesz, ha elmegyek, Lanie, képtelen vagyok egy szikrányi remény nélkül itt élni a közeledben. Nem tudod elfelejteni azt a másik férfit, akit szeretsz? – kérdezte, majd esedezve a lány keze után nyúlt, és a szívéhez szorította.

Lanie arcán mosoly suhant át, oly édes, oly elbűvölő, hogy a férfi szíve beleremegett.

– Nem, Werner, képtelen vagyok elfelejteni a férfit, akit szeretek.

– Akkor hát semmi értelme, hogy még egyszer megkérjem a kezéd?

A lány odaadó szerelemmel nézett a szemébe, majd fojtott hangon így felelt:

– Nem bontom fel veled az eljegyzésemet, Werner... én nem, hacsak te nem teszed meg.

Egyikük sem vette észre, hogy Georg Gunter lábujjhegyen, nesztelen léptekkel átment a szomszéd szobába.

Werner mély, vágyakozó pillantást vetett Laniera, tekintetük önfeledten olvadt egymásba.

– Nem várhatod el tőlem, Lanie, hogy én bontsam fel az eljegyzésünket, amikor kimondhatatlanul szeretlek. Még egyszer megkérdezlek, hozzám jössz feleségül?

A lány izgalmát leplezve, halkán válaszolt:

– Nem mondok nemet, ha azután is feleségül akarsz venni, hogy meghallod a vallomásomat. Werner, én hazudtam neked, de eddig nem volt bátorságom bevallani. De most... el akarsz menni, és... és én ezt nem tudom elviselni. Nézd, Werner, az a másik férfi, akit megszerettem, és akit mindig szeretni fogok, első látásra, ismeretlenül rabolta el a szívemet. Nem tudtam még a nevét sem, ő pedig... búcsúzóul vörös rózsákat tett a strandkosaramba, mellé egy kis kártyát tűzött, amelyen mindössze ez állt: „Viszontlátásra!”.

Olyan halkán beszélt, hogy a férfi szinte az ajkáról olvasta le a szavakat, s még mielőtt befejezte volna, szo-

rosan a karjába zárta, és mohón megcsókolta. Szomjas ajka sokáig nem tudott betelni a csókkal. Lanie nem ellenkezett, szorosan odasimult hozzá, a mennyországban érezte magát.

Werner egy idő múlva kissé eltolta magától, és a lány boldogságtól sugárzó szemébe nézett. Gyengéd szemrehányással megjegyezte:

– Látod, milyen gonosz vagy, Lanie? Mondd csak, miért kellett ilyen sokáig várnom erre a mennyei boldogságra?

– Jaj, Werner, ha tudnád, mennyit szenvedtem én is, azonnal megbocsátanál! Gondold csak el, váratlanul elélem áll az apám, és bejelenti, hogy az a férfi, aki után titokban teljes szívemből vágyakozom, és akinek az egy-szavas búcsúlevelére alapozom a boldogságomat, kényszerből fog feleségül venni. Nem tudtam megszabadulni a gondolattól, hogy csak azért utaztál a Balti-tengerhez, hogy szemügyre vedd a felkínált „árut”. Barátságos viselkedésedet, kedvességedet előre kitervelt színjátéknak hittem. Úgy éreztem, csúfot űztek az érzéseimből, hiszen én a rám kényszerített kérőt vártam, és váratlanul az a férfi jelent meg előttem, akiről titkon álmodoztam. Közönyt színleltem, és azt hazudtam, hogy mást szeretek. Emlékszel, levélben kértelek, hogy kímélj meg ettől a kényszereljegyzéstől. Akkor még nem tudtam, hogy Werner Gunter az a férfi, akit szívből szeretek. Gondold el, mi játszódott le bennem, amikor a számomra idegen férjjelölt helyett álmaim lovagja jelent meg előttem! Megalázott büszkeségemben nem tehettem mást, mint hogy hazugsághoz folyamodtam. Amikor jobban meg-

ismertelek, és rájöttem, hogy valóban szeretsz, már késő volt. Szégyelltem, hogy félrevezettelek, de nem volt bátorságom eléd állni, és bevallani. Ismersz, tudod, milyen félenk, visszahúzódó vagyok... illetve voltam. Ha tudnád, mennyit vívódtam magamban... szerettem volna vallomást tenni, de nem mertem. Most, hogy az apámmal folytatott vitából győztesként kerültem ki, elhatároztam, erőt veszek végre magamon, és mindent meggyónok. Az imént, amikor Georg bácsi arról beszélt, hogy el kell menned, és hogy talán a nagyvilágban ráakadsz a boldogságra, én úgy, de úgy megijedtem! Megrémültem, hogy elveszíthetlek, és ettől elszállt a maradék félelmem is. Képzeld el, Georg bácsi még azt is elvárta volna tőlem, hogy beszéljek a lelkedre, talán rám hallgatsz, és másik feleség után nézel. Ha tudnád, mennyire félttem, hogy egyszer tényleg megteszed!

Werner csókolta, ahol érte: a kezét, a szemét, ajkát.

– Édes, aranyos, kis Laniem, hát nem vetted észre, hogy számomra csupán egyetlen nő létezik ezen a világon? Istenem, hányszor, de hányszor keseredtem el hűvös válaszaid miatt! Ha Georg bácsi nem bátorít, végleg kétségbeesem. Alaposan megkínóztál, kicsi szívem.

– Ne haragudj rám, Werner, nekem sem volt könnyű.

Önfeledten megcsókolták egymást, majd Lanie megkönnyebbülten megjegyezte:

– Talán jobb is, hogy meg kellett szenvednünk egymásért. Most annál boldogabbak vagyunk.

Időközben Georg Gunter elunta magát a másik szobában. Lanie is hiányolni kezdte.

– Hová tűnhetett Georg bácsi?

Werner boldogan rámosolygott.

– Tudta, hogy eljött a vallomásod ideje, és bizonyára nem akart zavarni.

– Ugyan honnan tudta volna?

– Hidd el, édesem, Georg bácsi hamar rájött a titkodra. Az ő biztatása nélkül már rég elvesztettem volna a reményt.

– Gyere, megkeressük! Azt hiszem, nagyon boldog lesz, hogy sikerült eltalálnom hozzád.

– Nemcsak hozzám találtál el, önmagadhoz is, kicsi Lanie.

Összeölelkezve megindultak az ajtó felé, de minden lépésnél meg kellett állniuk, hogy apró csókokkal becézgessék egymást. Lassan mégiscsak eljutottak a könyvtárszobába, ahol ráakadtak Georg Gunterre. Lanie odafutott hozzá.

– Georg bácsi, képzeld, Werner nem megy sehová, itt marad velünk!

Georg Gunter átölelte, és csillogó szemmel nézett a szemébe. Aztán mosolyogva megjegyezte:

– Sajnos, Lanie, nincs mit tenni, Wernernek mennie kell. Sorra kell látogatnia a vevőinket.

A lány csalódottan hallgatta.

– Éppen most, Georg bácsi?

– Hiszen december ötödikéig van ideje bőven.

– Miért éppen december ötödikéig?

– Azért, mert akkor lesz az esküvőtök, kislányom! Még az apád jelölte ki ezt az időpontot, hát nem emlékszel? És jobb, ha nem változtatunk rajta, hacsak nem akarsz Werner haragját magadra vonni.

Werner elnevette magát.

– Egy feltétellel lehet rajta változtatni!

– Mégpedig?

– Ha még korábban tartjuk meg az esküvőt.

– Az szóba sem jöhet, hisz még a hozományomról sem gondoskodtam! – szólt gyorsan közbe Lanie.

– Személyes holmin kívül, kérlek, ne vásárolj semmit!

– mondta Georg bácsi. – Itt a házban mindent megtalálsz, amire szükséged lehet, és az otthonotok a nyugati szárnyban, hál’ istennek, szintén elkészült. Maradjunk tehát a december ötödikénél. Utána együtt elutaztok, Werner ellátogat a vevőinkhez, te pedig addig szétnézhetsz néhány városban, Lanie. Karácsonykor újra itthon lehettek. Nem szeretném egyedül tölteni az ünnepeket, ilyet ugye nem teszték velem?

– Erről szó sincs, Georg bácsi, nem vinne rá bennünket a lélek, hogy magadra hagyjunk a szeretet ünnepén. Nem időzünk sokáig, elég, ha a legfontosabb üzlettársainkkal beszélek, a többinek levelet írok.

Izgatottan és boldogan összedugták a fejüket, és együtt tervezgették a jövőt. Közben Georg bácsit elhalmozták szeretetükkel, aki nem győzte bizonygatni, milyen régen érezte magát ilyen jól.

Megbeszéltnivaló pedig akadt bőven. Egy idő után átsétáltak a villa nyugati szárnyába, hogy megnézzék az átalakított helyiségeket. Lanie el volt ragadtatva, amikor észrevette, hogy mindent az ő ízléséhez igazítottak. Georg Gunter cinkosan Wernerre kacsintott, és megjegyezte:

– Titokban lestük minden kívánságodat. Én már a kez-

det kezdetén biztos voltam benne, hogy egyszer ebben a házban fogsz lakni Wernerrel.

– Úgy látom, egy összeesküvés kellős közepébe csöpentem!

– Nekem is úgy tűnik – helyeselt Werner nevetve.

Elhatározták, hogy másnap bejelentik az eljegyzést.

– Nem tudom, mit szól majd hozzá az apám! – jegyezte meg Lanie, és újra elfogta a félelem.

– Nono, csak nem estél vissza a régi hibádba, Lanie! Az apád maga döntött úgy, hogy az esküvőnek legkésőbb december ötödikén meg kell lennie, akkor pedig legfőbb ideje, hogy szétküldjük a meghívókat. Egyébként biztos vagyok benne, hogy városunk néhány kedves polgára nem fog fukarkodni a rosszmájú megjegyzésekkel, ha megkapja a hivatalos értesítést. Ha nem vigyázol, még a keresztvizet is leszedik rólad!

Lanie boldogságtól ragyogó szemét vőlegényére emelte.

– Ilyen mennyei boldogságért, mint ami most megadatott, nem nehéz áldozatot hozni. Aki ítélni akar felettem, ám legyen, állok elébe, és... nos, megértem, hogy irigylik tőlem Wernert.

Beszélgettek még egy órácskát, aztán Lanie kis szorongással a szívében hazament. Nem tudta, mit hoz a következő találkozás az apjával. Georg bácsi azt tanácsolta neki, hogy ezen az estén, ha csak teheti, kerülje el. Az lesz a legjobb, ha azonnal felmegy a szobájába. Másnap délelőtt ő maga keresi fel Franz Hagent, és közli vele, hogy bejelenthetik az eljegyzést, és december ötödikén megtarthatják az esküvőt.

– Megtalálom a módját, hogy magyarázatot fűzzek az eseményekhez – tette hozzá.

Lanie ebbe hálásan beleegyezett.

Ezen az estén nem egyedül tette meg a hazafelé vezető utat. Werner elkísérte, ám az út ezúttal mindkettőjük számára túl rövidnek tűnt.

Franz Hagen nem érkezett még haza, így Lanie észrevétlenül bejuthatott a szobájába. Az ablakból integetett Wernernek, amikor az apja kocsija megállt a villa előtt. Franz Hagen nem is vette észre a másik autót, amely akkor hajtott el.

Lanie megkérte öreg komornáját, jelentse az apjának, hogy fáj a feje, és korán lefeküdt.

Amikor Emilie átadta az üzenetet, a házigazda dühösen mormogott valamit. Nem lehetett érteni a szavát, de Laniera nézve semmi jót nem jelenthetett.

XI.

Ezen az éjszakán Lanie olyan mélyen aludt, akár egy kisgyerek. Csodálatosat álmódott. Másnap reggel frissen, kipihenten ébredt, és csak úgy sugárzott róla a boldogság. Úgy döntött, nem reggelizik együtt az apjával, ami tovább rontott Franz Hagen kedélyállapotán. Ezen a reggelen nélkülöznie kellett azokat az apró figyelmeségeket, amelyekben Lanie részesítette az asztalnál. Dühösen indult az irodába. Alighogy beért, Bornemann jogtanácsos kereste telefonon. Érdeklődött, mikor tudná fogadni egy fontos ügyben. Franz Hagen ingerülten recscent rá:

– Jöjjön most azonnal, hogy az ördög vinné el azt a fontos ügyet!

– Nagyszerű, akkor egy félóra múlva ott vagyok.

Ezen a napon Franz Hagennek számos kellemetlenség jutott ki, és semmi nem a kedve szerint alakult.

A jogtanácsos a mondott időben megjelent, és köntörfalazás nélkül belevágott a mondandójába. Franz Hagen tiltakozhatott, pörölhetett, mindhiába, a törvény a jogtanácsost igazolta, aki erre igyekezett egyértelműen rávilágítani. Mégis eltartott egy ideig, amíg sikerült megértetnie a bőszen haragra gerjedt Franz Hagennal, hogy csakugyan ki kell adnia a lányának az édesanyja örökségét, ráadásul Lanie szabadon rendelkezhet a vagyonnal. A jogtanácsos részvét nélkül, nyugodtan fogadta kliense dühkitörését, és elutasított minden kifogást, amit az felhozott. Franz Hagen hiába csűrte-csavarta a dolgot, végül csak eleget kellett tennie a törvény által előírtaknak.

Igen rossz hangulatban búcsúzott el a jogtanácsostól. Alighogy valamelyest megnyugodott, munkatársai Georg Gunter érkezését jelezték. A legszívesebben nem is fogadta volna, de aztán meggondolta magát. Úgy érezte, szüksége van valakire, akin kitöltheti a haragját.

– Jó reggelt, Georg! Meg kell mondjam, nem vagyok rózsás hangulatban, rengeteg kellemetlenségem volt ma.
– E szavakkal fogadta a vendéget.

Gunter természetesen pontosan tudta, milyen kellemetlenségre gondolt, mert befelé jövet összefutott a jogtanácsossal. Úgy tett, mint aki nem tudja, miről van szó, és megkérdezte:

– Mi rontotta így el a kedvedet, Franz?

Hagen cigarettára gyújtott.

– Ha hiszed, ha nem, a saját lányom okozott csalódást. Jótett helyébe jót ne várj! Képzeld, most, hogy betöltötte a huszonegyet, és nagykorú lett, az az ostoba teremtés hirtelen azzal állt elém, hogy adjam át neki az anyjától örökölt vagyonát. Mintha értene a pénzügyekhez!

Georg széttárta a karját.

– Végül is mindenkinek meg kell tanulnia bánni a pénzzel, akinek vagyona van. Megjegyzem, Lanie nem buta lány, éppen ellenkezőleg, nagyon is értelmes teremtés. Majd feltalálja magát.

– Hát nem érted, hogy ezzel vérig sértett? Még a jogtanácsost is rám uszította. Az utolsó vasig át kell adnom neki az anyjától örökölt vagyont, a kiadások pontos elszámolásával együtt. És mindezt a saját lányom követeli tőlem! Hallatlan, egyszerűen hallatlan! Örülj, hogy nincsenek gyermekeid!

Georg Gunter arca megrándult.

– Feleslegesen mérgeledsz, Franz. Ha Lanie férjhez megy, úgyis át kell adnod a vagyionkezelési jogot a férjének, függetlenül attól, hogy Lanie nagykorú-e.

Hagen gyilkos pillantást lövellt felé.

– Az az érzésem, hogy Werner keze van a dologban! Lanienak magától sosem jutott volna ilyesmi az eszébe. Nyakamat rá, hogy Werner ötlete az egész. Egyáltalán nem állt szándékomban, hogy már most kiadjam a lánynomnak az anyai örökségét. Várhatott volna velem, amíg meghalok.

– Ezt úgy értsem, hogy Lanie életét az esküvő után is te akartad irányítani?

– Pontosan.

– Engedd meg, hogy megjegyzzem, szerintem ez nem lenne rendjén való. Az a véleményem, hogy a lányodat már-már szolgai függőségben tartottad.

Hagen felhördült.

– Ez kizárólag az én dolgom!

– Ameddig a lányod hagyta magát, igen. De most változott a helyzet.

Hagen csípőre tette a kezét, és egészen közel hajolt Georg Gunterhez.

– Nem vagy te egy kicsit részrehajló? Talán csak nem Werner malmára akarod hajtani a vizet?

Georg nem állta meg mosolygás nélkül.

– Wernernek semmi köze az egészhez. Hogy ezt bebizonyítsam, bevallom, én magam voltam az, aki bátorítottam Laniet, mert láttam, hogy lélegzethez sem jut melletted. Tulajdonképpen nekem köszönheted, hogy

ilyen rendkívül határozottan lépett fel ellened vagyoni jogi ügyben.

A hirtelen düh Hagen arcába kergette a vért.

– Szóval te irányítod a háttérből az eseményeket! Ezt nem vártam volna! Hát ilyen a te barátságod?

– Soha nem állítottam, hogy a barátod vagyok. Te ellenben számtalanszor biztosítottál a barátságodról, ennek ellenére megpróbáltál a hátam mögött kijátszani. Tönkre akartad tenni a cégemet.

Hagen elfehéredett.

– Miről beszélsz? Nem értem, mire akarsz kilyukadni.

Georg széttárta a karját.

– Bizonyítékom van rá. A kezembe került egyik kedves leveled, amelyben szerződésünk megkerülésével árengedményt ajánlasz fel a vevőknek. Félreérthetetlenül a tudtukra adod, hogy nálad olcsóbban vásárolhatnak, mint nálam. A levél tanúsítja, hogy felrúgtad az együttműködésünket. Én pedig haladéktalanul megteszem a szükséges ellenintézkedéseket. Az, hogy a vevőink hogyan vélekednek a viselkedésedről, abból is kitűnik, hogy leleplezték előttem a mesterkedéseidet. A jövőben természetesen nem óhajtok együttműködni veled, szóbeli szerződésünk pedig becstelen viselkedésed miatt érvényét veszti. Hála istennek, még nem fektettük le írásban. Erről ennyit. Ezenkívül tudatom veled, hogy a mai napon nyilvánosságra hozzuk Werner és Lanie eljegyzését, az esküvőt pedig kívánságod szerint december ötödikére tűzzük ki.

Hagen felfortyant.

– Nem egyezem bele!

– Ez teljesen mellékes, ugyanis nem te döntesz ez ügyben.

– Ne legyél olyan biztos a dolgokban! Wernernek szeretője van, akivel az esküvő után is folytatni akarja a viszonyát. Ezért nem egyezem bele a házasságba.

– Addig nem tiltakoztál ellene, amíg hasznot reméltél a házasságtól! Egyébként nem árt, ha tisztázunk valamit. Igen, legjobb lesz, ha most rögtön tiszta vizet öntünk a pohárba. Wernernek nincs szeretője, egyedül a lányodat szereti, de Lanie azzal a kéréssel fordult hozzá, hogy segítsen rajta, mert mást szeret, és nem akar a felesége lenni. Mivel akkor még a te akaratod volt a mérvadó, eljátszottuk ezt a kis komédiát, hogy időt nyerjünk. Werner azért kérte, hogy ne hozzuk nyilvánosságra az eljegyzést, mert Lanien akart segíteni, aki nem mert veled szembeszállni. Úgy gondolta, ha majd a lányod eléri a nagykorúságot, visszaadja a szabadságát. Időközben azonban minden megváltozott, a fiatalok egymásba szerettek, és leghőbb vágyuk, hogy összeházasodjanak.

Hagen haragjában az íróasztalához vágott egy papírnehezéket.

– Összeesküvés! Gyönyörű, mondhatom! Hogy mérészteltél te is félrevezetni?

– Lanienak akartam segíteni.

– Lanienak? Mi közöd neked a lányomhoz?

Georg Gunter felállt, és villámló tekintettel nézett Hagen szemébe.

– Mindjárt megmondom. Lanie nemcsak a te lányod, hanem a megboldogult feleséged is, és Lanie, hál' isten-

nek, inkább rá hasonlít, mint rád. És most jól figyelj! Szerettem Lanie édesanyját, és ő is szeretett engem! Mielőtt a szülei hozzád kényszerítették volna, az én titkos arám volt. Akkoriban szegény ördög voltam, és nem tudta volna gondtalan életet biztosítani a számára. Ez elvette a bátorságomat, hagytam, hogy a szülei feláldozzák. Te, aki sohasem tudtál mélyen érezni, el sem tudod képzelni, mit jelentett ez nekünk. Kénytelen voltam végignézni, hogy hosszú éveken át zsarnokoskodtál felette, olcsó nőkkel megcsaltad, megtörted. Zokszó nélkül túrte, de amikor látta, hogy a gyermekére ugyanez a sors vár melletted, mindenképpen meg akarta akadályozni. Ezért végrendelkezett úgy, hogy Lanie huszonegy éves korában függetleníthesse magát tőled. Mielőtt elutazott volna a Balti-tengerhez, az esküvőtök óta először nyílt rá alkalmam, hogy néhány percre egyedül maradjak veled. Megígértem neki, hogy Laniet mindenkor ellátom tanáccsal, és mellette leszek, ha segítségre szorul. Ha te gondoskodtál volna a boldogságáról, nem teszek mást, csak köszönetet mondok érte. De nem így történt. Önző vagy, csak magadra gondolsz, s azzal, hogy a lányoddal kegyetlenül bántál, engem is az ellenségeddé tettél. Egyedül Lanie miatt akartam együttműködni veled, jogot akartam szerezni rá, hogy közbeléphessek, ha kell. Hála a gondviselésnek, úgy alakult, hogy megszerette Wernert, akinek a szíve már régóta csak őérte dobogott. Lanie hozzámegy az unokaöcsémhez, odaköltözik hozzám, és amíg élek, a védelmem alatt áll. Téged pedig kizár az életéből, ahogy azt megérdemelted.

Hagen megkövülten hallgatta Georg Gunter vádoló szavait. Amikor befejezte, öklével hatalmasat csapott az íróasztalra, és dühtől szikrázó szemmel förmedt rá.

– Gyönyörű dolgokat hallottam tőled, mondhatom! Nehogy azt hidd, hogy ennyiben hagyom! Mi közöd neked a családi ügyeimhez? Semmi, nincs jogod hozzá, hogy mindenbe beleüsd az orrod! Eszem ágában sincs megengedni a lányomnak, hogy beköltözzön az ellenség házába! Azt hiszed, beleegyezem, hogy Lanie hozzámenjen Wernerhez? Soha! Érted? Soha!

– Ne fáradj, hiába fenyegetőzöl! Éppen te vagy az, aki eltaszítottad magadtól a lányodat, és akár tetszik, akár nem, december ötödikén Werner felesége lesz.

– Akkor kitagadom!

Georg Gunter rántott egyet a vállán.

– Csinálj, amit akarsz! Az anyjától örökölt vagy birtokában nincs ráutalva a pénzedre. De ha koldusszegényen jönne a házamba, én akkor is tárt karokkal fogadnám. Ezzel ugyan nem ijesztesz rá a fiatalokra, de rám sem. Lanie csak az esküvőig marad az anyjától örökölt házban, utána átadja neked. Életed végéig jogod van benne lakni.

– Hála istennek! Ellenkező esetben még onnan is kitennétek a szűrömet.

– Nem mindenki olyan, mint te. És hogy végre pontot tegyünk a beszélgetés végére: az előre kidolgozott üzleti szerződéseket nem írjuk alá. Úgy döntöttem, hogy a jövőben egyedül kötöm az üzleteimet, hiszen az eddig tanúsított viselkedésedből már kitűnt, hová jutnék, ha együttműködnék veled. Nincs többé közünk egymáshoz,

én pedig gondoskodni fogok róla, hogy a viselkedésed híre eljusson az illetékesek fülébe. Több mondanivalóm nincs, de egyet jól jegyezz meg: óvakodj attól, hogy bármiféle nyomást gyakorolj Laniera! Mostantól fogva a mi védelmünk alatt áll.

Georg Gunter fogta a kalapját, kurtán meghajolt, és távozott.

Franz Hagen vérben forgó szemekkel, ugrásra készen nézett utána, de bármilyen szívesen is rávetette volna magát, végül mégsem mertte megtenni. Gyűlölte Georg Guntert, mivel kénytelen volt meghátrálni előtte. Ki kellett tölteni a haragját valamin, fogta hát a széket, amin az imént a vendég ült, és teljes erővel odavágta a falhoz. Utána nagyot sóhajtva a karosszékbe vetette magát.

Georg Gunter egyenesen Laniehoz ment, és elbeszélte neki a történeteket. A lány hol elsápadt, hol kipirult, és megint elfogta a félelem. Georg bácsi tudta a módját, hogyan vigasztalja meg. Figyelmeztette, hogy egy ideig tartsa távol magát az apjától. Majdcsak lehiggad, és belátja, hogy kénytelen teljesíteni a kérését. Addig is Lanie tartózkodjon a szobájában, és csak akkor étkezzék az édesapjával, ha az megkéri rá. Természetesen minden nap találkozni fog a vőlegényével, Werner meglátogatja, vagy Lanie megy el Gunterékhez. Erkölcscsősznek elég lesz ő maga, december ötödikéig már úgyszincs sok idő hátra.

Lanie megnyugodott, és szívélyes búcsút vett Georg bácsitól, aki meghívta, hogy töltsse velük a délutánt. A lány megígérte, hogy meglátogatja őket, hiszen alig várta, hogy találkozzék Wernerrel.

Még aznap kihirdették az eljegyzést, ami természetesen nagy meglepetést keltett a városban. Lanie iskolatársnői, Ellen és Ruth, mihelyt kimérgelődtek magukat, nem tudták megállni, hogy azonnal felkeressék Laniet, és átadják neki a jókívánságaikat. Ellen sértett arccal megjegezte:

– Szóval mégiscsak sikerült elérned Werner Gunternál, hogy megkérje a kezéd. Azért nem volt könnyű dolgod, ugye?

Lanie túl boldog volt ahhoz, hogy megbántódjék Ellen udvariatlan kérdésétől.

– Nem, Ellen, egészen másként zajlott le az egész, mint gondolod. Mindjárt megmagyarázom. Még édesanyám halála előtt Wernert és engem egymásnak szántak a szüleink. A gyászév miatt nem házasodtunk össze, de én még utána sem akartam a felesége lenni. Csak az apám és Georg bácsi szorgalmazta ezt a házasságot. Amikor az öregurak a terveiket kovácsolták, Wernerrel mi még nem is ismertük egymást. Titokban levelet írtam neki, amiben felszólítottam, hogy ne kérje meg a kezemet, mert kényszer alatt állok. Apám ki akarta kényszeríteni, hogy igent mondjak. Időközben találkoztunk Wernerrel a Balti-tengernél, és egymásba szerettünk, anélkül hogy tudtuk volna, ki kicsoda. Számos félreértést kellett tisztáznunk, és most nagyon boldogok vagyunk, hogy végül egymáséi lehetünk.

– Istenem, milyen romantikus! – kiáltottak fel negédesen a hölgyek.

Lanie boldogan rájuk mosolygott.

– Csakugyan nagyon romantikus. Nektek meg szív-

ből köszönöm a jókívánságokat, és egyúttal szeretnék felkérni benneteket koszorúslányoknak. Az esküvőnk december ötödikén lesz, így rendelte el az apám.

A lányok irigységén enyhített a körülmény, hogy jelen lehetnek Lanie esküvőjén. A meghívást örömmel fogadták, és ezután már sokkal kedvesebben folytatták a beszélgetést.

Lanie olyan boldog volt, hogy nem tudta tőlük rossz néven venni, amiért olyan irigyek voltak rá.

A két „barátnő” sokkal szívélyesebb hangnemben búcsúzott el tőle, mint ahogy jövetelükkor üdvözölték. Még számtalan kérdést tettek fel Lanienak, és többek között azt is megtudták, hogy férjével a Gunter-villában fog lakni, apja pedig egyedül marad a házban.

Teltek-múltak a hetek, Lanienak pedig még rengeteg elintéznivalója maradt az esküvőig.

Az apjával néhány napig nem találkozott, de végül Franz Hagen belátta a helyzet tarthatatlanságát. Az esküvőről semmiképpen sem maradhatott távol, azzal csak tápot adott volna a felesleges szóbeszédnek. Egy nap azzal az üzenettel küldte fel Emiliét a lányához, hogy várja az asztalnál. Lanie azonnal engedelmeskedett, és nagy megkönnyebbülésére az apja csupán ennyit jegyzett meg a történetekkel kapcsolatban:

– Ha most hirtelen eltávolodunk egymástól, és ellenségekként viselkedünk, csupán a rossz nyelveknek szolgálhatunk okot a pletykához. Amíg nem mész férjhez, azt javaslom, étkezzünk együtt. Akármennyire is szeretnék távol maradni, az esküvőről természetesen nem hiányozhatom. Hagyj fel tehát a remeteélettel!

Lanie kimondhatatlanul boldog volt, amikor végre maga mögött tudhatta ezt a kellemetlen időszakot.

– Ahogy akarod, apám – felelte megkönnyebbülten.

Ezzel valamelyest elviselhetővé vált az otthoni légkör.

Lanie és Werner esküvőjének napján csikorgó hidegre és ragyogó napsütésre ébredtek. Az ég olyan tiszta volt, akárcsak a két boldog fiatal tekintete. Az ünnepség alatt Franz Hagen igyekezett távol tartani magát az ifjú pártól és Georg Guntertől. Mások társaságát kereste, hármuknak pedig nem igazán hiányzott a jelenléte.

Georg bácsi majdnem olyan boldog volt, mint a fiatalok, noha magányos hetek elébe nézett. Nagyon várta a karácsonyt, amikor újra vele lesznek a „gyerekei”. Úgy gondolta, addig kihasználja az időt, és az ifjú házaspár beköltözéséig tökéletesen berendezi a lakásukat.

Werner és Lanie nyugodtan elutazhattak nászútra.

Egymás oldalán, kéz a kézben tették meg az első lépéseket közös, boldog jövőjük útján.

VÉGE

ISBN 978-963-9896-57-4

ISSN 1216-2140

ISSN 1589-1046

© EX-BB Kiadói Kft.

1397 Budapest, Pf. 523

Telefon: (06-1) 428-2250

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós

Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János igazgató

Kedves Olvasóink!

Tizenhat évvel ezelőtt, 1994-ben indult Hedwig Courths-Mahler életművét bemutató, népszerű zsebkönyvsorozatunk. Az összesen 187 kötetből álló sorozat az eddigi legteljesebb magyar nyelvű kiadás, mely új fordításban tartalmazza a híres német író legjobb regényeit.

Októbertől a 10-15 évvel ezelőtt már megjelent könyvek között válogatva, a legsikeresebb, legemlékezetesebb történeteket adjuk közre újra. Sok hűséges Olvasónktól elköszönünk most, de még többen vannak azok, akik később kezdték el gyűjteni a sorozatot, és örömmel forgatják majd kedvenc írójaink regényeinek 2. kiadását.

Évente 8-10 könyv megjelentetését tervezzük, amivel kapcsolatban októbertől a honlapunkon (www.ex-bb.hu), illetve telefonon (06-1/428-2250) tájékozódhatnak kedves Olvasóink.

Tisztelettel:
EX-BB Kiadó szerkesztősege

Következő regényünk:

Hedwig Courths-Mahler

Szótlan szívek

A kissé léha életű, daliás katonatiszt, Hanno von Lankwitz – adósságaiból nem látván más kiutat – gazdag nagybátyja kívánságára hajlandó feleségül venni annak nevelt lányát, Kornelia von Reinachot. A leány régóta szereti Hannót, s bár büszkeségét sérti, mégis belemegy az érdekházasságba annak reményében, hogy idővel sikerül elnyernie a férfi szerelmét. Esküvője napján azonban fültanúja lesz férje és a szépséges Korff grófné beszélgetésének, ami romba dönti a reményeit.....

**Keresse a könyvárusoknál,
vagy rendelje meg közvetlenül
a kiadótól:**

**EX-BB Kiadói Kft.
1397 Budapest, Pf. 523
Telefon: (06-1) 428-2250**

www.ex-bb.hu